

คู่มือศึกษาพระคัมภีร์โรงเรียนสะบาโตผู้ใหญ่
ไตรมาสที่ 2

เมษายน – พฤษภาคม – มิถุนายน 2021

พิมพ์จำนวน 1,260 เล่ม

พันธสัญญานิรันดร

“The Promise: God’s Everlasting Covenant”

เขียนโดย

เจอร์ฮาร์ด แอฟ เฮเซล

แปลโดย

เปี่ยมพร หยางกุลวัฒน์

จัดพิมพ์โดย

สำนักงานคริสตจักรเซเวนธ์เดย์แอ๊ดเวนตีสแห่งประเทศไทย

แผนกพันธกิจโรงเรียนสะบาโต

สำนักงานคริสตจักรเซเวนธ์เดย์แอ๊ดเวนตีสแห่งประเทศไทย

12 ซ.ปรีดี พนมยงค์ 37 ถ.สุขุมวิท 71 แขวงคลองตันเหนือ เขตวัฒนา กรุงเทพฯ 10110
โทร. 0-2381-3298, 0-2391-3595, 0-2391-0525, 0-2392-3598 โทรสาร 0-2381-1928
website: www.adventist.or.th e-mail: sdatam@adventist.or.th

คำนำ

พันธสัญญา

ในปี 1588 มีหญิงชาวอังกฤษคนหนึ่ง (ตั้งครรภ์ได้ 7 เดือน) กำลังมองไปยังทะเล เธอมองเห็นกองทัพเรือสเปนพร้อมติดอาวุธ 130 ลำ กำลังวางแผนบุกกรุกเกาะของเธอ ด้วยความตกใจเป็นอย่างมากทำให้เธอคลอดลูกก่อนกำหนด และหมอทำคลอดก็หวาดกลัวมากเช่นกัน

อันที่จริงแล้ว เธอหวาดกลัวกับสิ่งที่เธอจินตนาการว่าอาจเกิดกับลูกของเธอ โทมัส ฮอบส์ นักทฤษฎีการเมืองที่ยิ่งใหญ่ที่สุดคนหนึ่งของยุโรปอยู่ในช่วงที่อังกฤษถูกทำลายโดยสงครามกลางเมืองและความรุนแรงทางศาสนาอย่างไม่มีที่สิ้นสุด ฮอบส์เขียนไว้ว่า มนุษยชาติที่ปราศจากรัฐบาลที่เข้มแข็งจะตกอยู่ในสภาพที่หวาดกลัว หวาดกลัวความไม่มั่นคง หวาดกลัวจากการถูกพิชิต และที่สำคัญที่สุดคือหวาดกลัวความตาย ผู้คนอาศัยอยู่ในสภาพที่เขาเรียกว่า “ใครก็ตามล้วนมีสิทธิทำร้ายกันและกันได้อย่างเท่าเทียมกัน” และหากไม่มีการเปลี่ยนแปลงครั้งใหญ่เกิดขึ้น เขาเตือนว่าชีวิตมนุษย์นั้นจะแสน “โดดเดี่ยว ยากจน โสโครก โหดร้าย และสั้น”

วิธีแก้ปัญหาเป็นอย่างไร ฮอบส์กล่าวว่ามีเพียงทางเดียวเท่านั้น คือทุกคนต้องอยู่ภายใต้อำนาจเดียวเพื่อจะลดความประสงค์ทั้งหมดให้เหลือเพียงความประสงค์เดียว และเพื่อมีอำนาจอย่างสมบูรณ์เหนือพวกเขา อำนาจนี้คือ อำนาจอธิปไตยของบุคคลใดบุคคลหนึ่งหรือกลุ่มของบุคคล แม้จะเป็นการถือครองอำนาจเหนือประเทศอย่างแท้จริง แต่จะสามารถหยุดสภาพเลวร้ายที่ทำให้ชีวิตของผู้คนตกอยู่ในความหวาดกลัวและไม่มั่นคงได้ กล่าวอีกนัยหนึ่งว่า ประชาชนจะได้รับความสงบสุขและความปลอดภัยแลกลับสิทธิโดยชอบธรรมทั้งหมด การถ่ายโอนอำนาจเช่นนี้จากประชาชนไปสู่อำนาจอธิปไตย คือสิ่งที่ฮอบส์เรียกว่า “พันธสัญญา”

อย่างไรก็ตามแนวคิดเรื่องพันธสัญญาไม่ได้เริ่มต้นขึ้นจากฮอบส์ ในทางตรงกันข้าม หลายพันปีก่อนหน้านี้พระเจ้าทรงทำพันธสัญญากับชนชาติ

อิสราเอล แท้จริงแล้วพันธสัญญามีรากฐานที่ย้อนกลับไปไกลกว่านี้อีก ซึ่งแตกต่างจากพันธสัญญาของฮอบส์ที่ริเริ่มและประกาศใช้โดยมนุษย์ แต่พันธสัญญานี้ริเริ่มและประกาศใช้โดยองค์ผู้มีอำนาจสูงสุดที่แท้จริง คือพระผู้สร้างสวรรค์และแผ่นดินโลก นอกจากนี้พันธสัญญาของฮอบส์ได้รับแรงบันดาลใจจากความหวาดกลัว แต่พันธสัญญาของพระเจ้าได้รับแรงบันดาลใจจากความรักของพระองค์ที่มีต่อเผ่าพันธุ์มนุษย์ที่ล้มลงในบาป เป็นความรักที่นำพระองค์ไปสู่กางเขน

เนื่องจากสิ่งที่พระคริสต์ได้ทรงกระทำเพื่อเรา เราจึงรักพระเจ้า เช่นเดียวกับพันธสัญญาของฮอบส์ที่ประชากรต้องยอมจำนนต่ออำนาจอธิปไตย เราก็เช่นกัน เราต้องยอมจำนนต่อการกระทำบาป ความหวาดกลัว ความคิดที่บิดเบี้ยวจากถูกเป็นผิดของเราต่อพระเจ้า เราทำสิ่งนี้ไม่ใช่เพราะเราต้องการสิ่งตอบแทน แต่เพราะเราได้รับสิ่งที่ดีที่สุดจากองค์ผู้มีอำนาจสูงสุดแล้ว คือพระเยซูคริสต์และการไถ่ให้รอด

ทั้งหมดนี้เกิดขึ้นอย่างไร เกิดขึ้นง่ายๆ เหมือนการแลกเปลี่ยน พระคริสต์ทรงรับเอาบาปของเราและมอบความชอบธรรมของพระองค์แก่เรา เพื่อว่าโดยผ่านทางพระองค์ เราจะถือได้ว่าชอบธรรมเช่นเดียวกับพระเจ้า ด้วยวิธีนี้บาปจึงไม่เกิดกับเราอีกต่อไป บาปจะไม่แยกเราจากพระองค์อีกต่อไป ซาตกร คนล่องประเวณี คนดื้อรั้น คนโกหก หัวขโมย และแม้แต่คนที่ล่องประเวณีระหว่างพี่น้อง คนเหล่านี้ก็นับได้ว่าชอบธรรมเช่นเดียวกับพระเจ้า พวกเขาจะรับของประทานอันอัศจรรย์ที่นับว่าพวกเขาเป็นผู้ชอบธรรมได้โดยความเชื่อเท่านั้น จึงเป็นที่มาของ “ความชอบธรรมโดยความเชื่อ”

แต่ก็ไม่ได้จบลงเพียงแค่นั้น ซาตกร คนล่องประเวณี คนดื้อรั้น คนโกหก หัวขโมย และแม้แต่คนที่ล่องประเวณีระหว่างพี่น้อง สามารถเข้าสู่ความสัมพันธ์กับพระเจ้าได้โดยผ่านทางพระเยซู เพราะพระโลหิตของพระเยซูไม่เพียงแต่นำการอภัยบาป แต่นำการชำระ การรักษา และการฟื้นฟูมาสู่เราด้วย เราจึงบังเกิดใหม่อีกครั้งโดยทางพระคริสต์ และจากประสบการณ์นี้ พระเจ้าได้ทรงเขียนพระบัญญัติอันศักดิ์สิทธิ์ของพระองค์ไว้บนแผ่นเนื้อหนังของจิตใจเรา

ดังนั้นฆาตกร คนล่องประเวณี คนต้อร้าย คนโกหก หัวขโมย และแม้แต่คนที่ล่องประเวณีระหว่างพี่น้องจะไม่ทำในสิ่งที่พวกเขาเคยทำอีกต่อไป ชีวิตทั้งหมดจะเปลี่ยนเป็นผู้เชื่อเพราะพระบัญญัติที่อยู่ภายใน คนเหล่านี้ปรารถนาที่จะทำในสิ่งที่พระเจ้าใส่ไว้ภายในพวกเขา และความปรารถนานี้สอดคล้องกับพระสัญญาแห่งฤทธิ์อำนาจของพระเจ้า นี่คือการสำคัญสำคัญของความหมายของการมีชีวิตอยู่ในความสัมพันธ์แห่งพันธสัญญากับพระเจ้า

ไตรมาสนี้เราจะศึกษาอย่างถี่ถ้วนถึงความหมายของพันธสัญญาของพระเจ้า สิ่งที่พันธสัญญามอบให้ และสิ่งที่พันธสัญญาประสงค์ แม้ว่าบทเรียนนี้จะนำข้อมูลมาจากแหล่งต่างๆ มากมาย แต่ก็เป็นการค้นคว้าอย่างจริงจังของ ดร.เจอร์ฮาร์ด เฮเซล ความเข้าใจเชิงลึกในพระวจนะของเขา (เกี่ยวกับพันธสัญญา) จะให้กำลังใจ ความหวัง และความเข้าใจเพื่อเราจะได้เรียนรู้บางสิ่งบางอย่างที่มากยิ่งขึ้น “ในความรักนั้นไม่มีความกลัว แต่ความรักที่สมบูรณ์นั้นก็ไต่ขจัดความกลัวเสีย” (1 ยอห์น 4:18)

เจอร์ฮาร์ด แอฟ เฮเซล (PhD, Vanderbilt University) ศาสตราจารย์แผนกพระคัมภีร์เดิมและศาสนศาสตร์ด้านพระคัมภีร์ คณะ SDA Theological Seminary ที่ Andrews University ตั้งแต่ปี 1981-1988 ทำนดำรงตำแหน่งคณะบดีของคณะศาสนศาสตร์ และดำรงตำแหน่งผู้อำนวยการโครงการ ThD/PhD เป็นเวลา 27 ปี

สารบัญ

บทที่	ชื่อเรื่อง	หน้า
1	เกิดอะไรขึ้น วันที่ 27 มีนาคม – 2 เมษายน 2021	6
2	พันธสัญญาเริ่มแรก วันที่ 3 – 9 เมษายน 2021	16
3	ตลอดไปทุกชั่วอายุ วันที่ 10 – 16 เมษายน 2021	26
4	พันธสัญญานิรันดร์ วันที่ 17 – 23 เมษายน 2021	35
5	พงศ์พันธุ์แห่งพันธสัญญา วันที่ 24 – 30 เมษายน 2021	46
6	พงศ์พันธุ์ของอับราฮัม วันที่ 1 – 7 พฤษภาคม 2021	56
7	พันธสัญญาที่ภูเขาซีนาย วันที่ 8 – 14 พฤษภาคม 2021	66
8	พระบัญญัติแห่งพันธสัญญา วันที่ 15 – 21 พฤษภาคม 2021	76
9	หมายสำคัญแห่งพันธสัญญา วันที่ 22 – 28 พฤษภาคม 2021	86
10	พันธสัญญาใหม่ วันที่ 29 พฤษภาคม – 4 มิถุนายน 2021	96
11	สถานนมัสการในพันธสัญญาใหม่ วันที่ 5 – 11 มิถุนายน 2021	106
12	ความเชื่อมั่นในพันธสัญญา วันที่ 12 – 18 มิถุนายน 2021	116
13	ชีวิตในพันธสัญญาใหม่ วันที่ 19 – 25 มิถุนายน 2021	126

บทที่ 1

เกิดอะไรขึ้น

What Happened?

วันที่ 27 มีนาคม – 2 เมษายน 2021

บ่ายวันสะบาโต

อ่านข้อพระคัมภีร์สำหรับบทเรียนสัปดาห์นี้

สดุดี 100:3; กิจการ 17:26; ปฐมกาล 2:7; 18-25;

ปฐมกาล 1:28, 29; ปฐมกาล 3:15

ข้อควรจำ

“แล้วพระเจ้าตรัสว่า ‘ให้เราสร้างมนุษย์ตามฉายาตามอย่างของเรา...’ พระเจ้าจึงทรงสร้างมนุษย์ขึ้นตามพระฉายาของพระองค์ ตามพระฉายาของพระเจ้านั้น พระองค์ทรงสร้างมนุษย์ขึ้น และได้ทรงสร้างให้เป็นชายและหญิง” (ปฐมกาล 1:26, 27)

เรื่องราวแห่งการทรงสร้างมนุษย์ในพระคัมภีร์ เต็มไปด้วยความหวัง
ความสุข และความสมบูรณ์แบบ พระเจ้าประกาศว่า “ดี” เมื่อสิ้นสุดการทรงสร้างในแต่ละวัน แน่ใจว่าการทรงสร้างนั้นไม่รวมถึงพายุไต้ฝุ่น แผ่นดินไหว ความอดอยาก และโรคร้าย

เกิดอะไรขึ้น

สิ้นสุดวันที่หกของการทรงสร้าง พระเจ้าประกาศว่า “ดียิ่งนัก” เพราะว่าในวันนั้นพระเจ้าทรงสร้างสิ่งมีชีวิตตามพระฉายาของพระองค์ ซึ่งก็คือ มนุษย์ เป็นสิ่งที่พระองค์ทรงสร้างไม่เหมือนสิ่งอื่นใดในปฐมกาล แน่ใจว่าสิ่งมีชีวิตนี้สมบูรณ์แบบในทุกด้าน เพราะสร้างตามพระฉายาของพระเจ้า อย่างไรก็ตาม สิ่งทรงสร้างนี้ไม่รวมถึงฆาตกร หัวขโมย คนโกหก คนฉ้อโกง และคนชั่วร้าย
เกิดอะไรขึ้น

บทเรียนประจำสัปดาห์นี้กล่าวถึงการทรงสร้าง สิ่งที่พระเจ้าทรงสร้างขึ้นเป็นครั้งแรก และหลังจากนั้นเกิดอะไรขึ้นกับสิ่งทรงสร้างที่สมบูรณ์แบบท้ายสุดกล่าวถึงหัวข้อของไตรมาสนี้ กล่าวคือ สิ่งที่พระเจ้าทรงกระทำเพื่อให้สิ่งต่างๆ กลับมาถูกต้องอีกครั้งหนึ่ง

พระคัมภีร์สอนอย่างไรเกี่ยวกับต้นกำเนิด พระเจ้าต้องการมีความสัมพันธ์กับมนุษย์แบบไหน จุดประสงค์ของต้นไม้แห่งความรู้คืออะไร ความหวังอะไรที่มอบให้แก่อาดัมและเอวาทันทีเมื่อล้มลงไถนบาป

วันอาทิตย์ มีเต่าอยู่ด้านล่างต่อไปเรื่อยๆ Turtles All the Way Down...

“ในปฐมกาล พระเจ้าทรงเนรมิตสร้างฟ้าและแผ่นดิน” (ปฐมกาล 1:1)

นักวิทยาศาสตร์ท่านหนึ่งบรรยายเกี่ยวกับการโคจรของดาวเคราะห์รอบดวงอาทิตย์ และการโคจรของดวงอาทิตย์รอบใจกลางกาแลคซี หมูิงซราซึ่งใส่รองเท้าเทนนิสสีดำลุกขึ้นและพูดว่า โลกเป็นเหมือนแผ่นดิสก์แบนๆ ตั้งอยู่กลางหลังของเต่า นักวิทยาศาสตร์พูดติดตลกถามว่าแล้วเต่ามันอยู่บนอะไร เธอตอบว่ามันนั่งอยู่บนเต่าอีกตัวหนึ่ง นักวิทยาศาสตร์พูดติดตลกต่ออีกว่า “แหม่ม แล้วเต่าตัวนั้นนั่งอยู่บนอะไรอีกล่ะ” เธอตอบว่า “เต่าอีกตัว” ก่อนที่เขาจะถามต่อไปอีกว่าเต่าตัวนั้นนั่งอยู่บนอะไร เธอก็ได้กระดิกนิ้วชี้และตืดนิ้ว “ประหยัด คำพูดของคุณเถอะ มีเต่าอยู่ด้านล่างต่อไปเรื่อยๆ”

เรื่องนี้เกี่ยวข้องกับประเด็นสำคัญที่สุดของการดำรงอยู่ของมนุษย์ก็คือธรรมชาติของจักรวาล เรามาอยู่บนโลกที่ไม่ได้เลือกเอง ทำไมเราจึงอยู่ที่นี้เรามาที่นี่ได้อย่างไร และท้ายที่สุดเราทั้งหมดจะไปที่ไหน

คำถามเหล่านี้เป็นคำถามพื้นฐาน หากเราเข้าใจว่าเราเป็นใครและมาอยู่ที่นี้ได้อย่างไร จะส่งผลให้เราเข้าใจว่าเราควรใช้ชีวิตและปฏิบัติตนอย่างไรในขณะที่เราอยู่ที่นี้

อ่านปฐมกาล 1:1; สดุดี 100:3; อีสยาห์ 40:28; กิจการ 17:26; เอเฟซัส 3:9; ฮีบรู 1:2, 10 ข้อพระคัมภีร์เหล่านี้ตอบคำถามข้างต้นอย่างไร จุดสำคัญที่ข้อพระคัมภีร์เหล่านี้พูดในเรื่องเดียวกันคืออะไร

สิ่งที่น่าสนใจในปฐมกาล 1:1 คือ พระเจ้าไม่ได้พยายามพิสูจน์ให้เห็นว่าพระองค์เป็นพระผู้สร้าง ไม่จำเป็นต้องมีข้ออธิบายเพิ่มเติมในจุดนี้ ซึ่งข้อพระคัมภีร์นี้ได้รับไว้อย่างเรียบง่ายและชัดเจน โดยไม่ให้เหตุผลอธิบายและพิสูจน์ มีสองทางเท่านั้นคือ เราจะยอมรับความจริงในเรื่องนี้ด้วยความเชื่อหรือไม่ยอมรับ แท้จริงแล้ว ความเชื่อเป็นวิธีเดียวเท่านั้นที่เราจะยอมรับได้ ด้วยเหตุผลง่ายๆ เพียงข้อเดียวคือ ไม่มีใครสักคนอยู่ที่นั่นเพื่อดูกระบวนการทรงสร้างแน่นอนว่า เป็นไปไม่ได้ที่เราจะอยู่ที่นั่นมองดูการทรงสร้างของเราเอง แม้แต่ผู้ที่ไม่เชื่อพระเจ้า ไม่ว่าจะมีความคิดเกี่ยวกับจุดกำเนิดอย่างไรก็ตาม พวกเขาต้องมองแนวคิดนั้นด้วยความเชื่อ ด้วยเหตุผลเดียวกันกับเราที่เชื่อในการทรงสร้าง เพราะไม่มีผู้ใดอยู่ที่นั่นเพื่อดูเหตุการณ์นั้นเลย

ถึงกระนั้นหากว่าพระเจ้าจะขอให้เราเชื่อพระองค์ในฐานะพระผู้สร้าง พระองค์ก็ได้ทรงขอให้เราเชื่อโดยไม่ให้เหตุผลที่ดีแก่เรา เหตุใดเราจึงต้องเชื่อว่าเรามาอยู่ที่นี้เพราะพระผู้สร้างตั้งใจให้เรา

วันจันทร์

ตามพระฉายาของพระผู้สร้าง (ปฐมกาล 1:27)

In the Image of the Maker

พระคัมภีร์กล่าวว่า พระเจ้าทรงสร้างมนุษย์ขึ้นเป็นชายและหญิง “ตามพระฉายาของพระองค์” (ปฐมกาล1:27) ใช้แนวทางนี้ในการตอบคำถามต่อไปนี้

1. พระเจ้าทรงสร้างเราตามพระฉายาของพระองค์หมายความว่าอย่างไร เราอยู่ใน “พระฉายาของพระองค์” แบบใด
2. จากเรื่องราวในปฐมกาล พระเจ้าได้ทรงสร้างสิ่งอื่นนอกเหนือจากมนุษย์ตาม “พระฉายาของพระองค์” อีกหรือไม่ หากไม่ สิ่งนี้บออะไรเราเกี่ยวกับสถานะที่เป็นเอกลักษณ์ของเราที่

ตรงข้ามกับสิ่งทรงสร้างอื่นๆ เราได้บทเรียนอะไรจากความแตกต่างนี้

3. มีอะไรอีกบ้างที่พบได้ในเรื่องของทรงสร้างมนุษย์ ที่ทำให้เผ่าพันธุ์มนุษย์แตกต่างจากสิ่งทรงสร้างอื่นๆ อ่าน ปฐมกาล 2:7, 18-25

แม้เราพูดถึงพระเจ้าในคำศัพท์ของมนุษย์ เราต้องไม่ลืมว่าพระองค์ทรงเป็นพระวิญญาณ (ยอห์น 4:24) ซึ่งมีพระลักษณะอันศักดิ์สิทธิ์ สิ่งที่เรากล่าวได้ก็คือ ธรรมชาติทางร่างกาย จิตใจ และจิตวิญญาณของเราสะท้อนพระเจ้า พระผู้สร้างในบางรูปแบบเท่านั้น ยังมีอีกหลายสิ่งหลายอย่างเกี่ยวกับพระองค์ที่ยังคงปกคลุมไปด้วยความลึกลับ อย่างไรก็ตาม พระคัมภีร์เน้นแนวคิดทางด้านจิตวิญญาณและสติปัญญาของเราที่สามารถพัฒนาและปรับปรุงได้ เพราะความคิดของมนุษย์มีความเป็นเอกลักษณ์ จึงทำให้การสานสัมพันธ์กับพระเจ้าเป็นไปได้ ซึ่งเป็นบางอย่างที่สิ่งทรงสร้างอื่นๆ ไม่สามารถทำได้

สังเกตความเป็นเอกลักษณ์ที่พระเจ้าทรงสร้างผู้หญิง ทั้งชายและหญิงได้รับสิทธิพิเศษในการได้รับการทรงสร้างตามพระฉายาของพระเจ้า ในการสร้างพวกเขาไม่มีการเกร็งถึงความด้อยกว่าของคนใดคนหนึ่ง พระเจ้าพระองค์เองทรงสร้างพวกเขาทั้งสองจากสิ่งเดียวกัน พระเจ้าทรงสร้างทั้งสองเท่าเทียมกัน ตั้งแต่เริ่มแรก และตั้งให้พวกเขามีความสัมพันธ์พิเศษกับพระองค์ ทั้งคู่มีโอกาสดียวกันที่จะพัฒนาอุปนิสัยที่พระเจ้าประทานให้เพื่อนำสง่าราศีมาสู่พระองค์

“พระเจ้าพระองค์เองทรงมอบมิตรสหายแก่อาดัม พระองค์ประทาน ‘คู่อุปถัมภ์แก่เขา’ – เป็นผู้ช่วยที่คู่ควร เป็นเพื่อนที่เหมาะสม และผู้ที่เข้าเป็นหนึ่งเดียวกับเขาด้วยความรักและความเห็นอกเห็นใจ

เอวาถูกสร้างขึ้นจากกระดูกซี่โครงนำมาจากซี่ข้างของอาดัม แสดงให้เห็นว่าเธอไม่ได้มาเป็นผู้ควบคุมเขาเหมือนสัตว์ระ หรือถูกเหยียบย่ำได้เท่าของเขาในฐานะผู้ด้อยกว่า แต่เพื่อยืนเคียงข้างเขาอย่างเท่าเทียมกัน เพื่อเป็นที่รักและได้รับการปกป้องจากเขา” (เอลเลน จี. วัตต์, *บรรพชนกับผู้เผยพระวจนะ*, หน้า 46)

สังเกตคำตรัสแรกของพระเจ้าต่อมนุษย์ตามที่ปรากฏในพระคัมภีร์ พระองค์ทรงชี้ให้พวกเขาเห็นถึงความสามารถในการให้กำเนิดและสืบพันธุ์ พระองค์ยังทรงชี้ให้พวกเขาเห็นถึงแผ่นดินโลกและสิ่งทรงสร้างต่างๆ ทรงบอกพวกเขาให้เสริมสร้าง ครอบครอง และมีอำนาจเหนือสิ่งเหล่านั้น นอกจากนี้ พระองค์ยังทรงให้พืชพรรณทั้งปวงเป็นอาหาร กล่าวโดยย่อตามพระคัมภีร์ได้ว่า พระเจ้าตรัสกับชายและหญิงเกี่ยวกับการมีปฏิสัมพันธ์และความสัมพันธ์กับแผ่นดินโลกทางกายภาพโดยเฉพาะ

ปฐมกาล 1:28, 29 พระเจ้ามองแผ่นดินโลกทางกายภาพอย่างไร มีบางสิ่งบางอย่างที่ไม่ดีในโลกและต่อความสุขของเราหรือไม่ เราเรียนรู้บทเรียนอะไรบ้างจากฉากแรกของประวัติศาสตร์มนุษย์เกี่ยวกับวิธีที่เราควรมีปฏิสัมพันธ์กับสิ่งทรงสร้าง

จากคำตรัสนี้ พระเจ้าทรงดำเนินขั้นตอนแรกในการสร้างความสัมพันธ์กับมนุษยชาติอีกด้วย พระองค์ตรัสกับพวกเขา สั่งและบอกในสิ่งที่พวกเขาต้องทำ มอบความรับผิดชอบที่แฝงอยู่ในคำพูดของพระองค์ พระเจ้าทรงมอบให้พวกเขาปกครองเหนือสิ่งที่พระองค์ทรงสร้างอันมหัศจรรย์ทั้งปวง

ปฐมกาล 1:28 กล่าวว่า พระเจ้าทรงอวยพระพรแก่อาดัมและเอวา หมายความว่าอย่างไร ความสัมพันธ์แบบไหนบ่งบอกถึงความสัมพันธ์ระหว่างพวกเขากับพระเจ้าผู้สร้าง

พระเจ้าตรัสกับอาดัมและเอวาผู้เป็นสิ่งที่ชีวิตอันชาญฉลาดที่สามารถตอบสนองต่อความเมตตา มีส่วนร่วมและสามัคคีธรรมกับพระองค์ได้ นอกจากนี้อาดัมและเอวาผู้เป็นบุตรธิดาของพระเจ้าผู้สร้าง ฟังพาพระพรและการดูแลของพระบิดาซึ่งเป็นพระเจ้าผู้สร้าง พระองค์ทรงประทานทุกสิ่งที่เป็นแก่พวกเขา พวกเขาไม่ได้ทำอะไรเลยที่สมควรได้รับสิ่งที่พระองค์ประทานให้

เมื่อเราอ่านเกี่ยวกับการทรงสร้างชายและหญิง เราเห็นปัจจัยของความสัมพันธ์ที่พระเจ้าต้องการให้เรามีกับพระองค์ก่อนที่บาปจะเข้ามา ซึ่งในตอนหนึ่งขณะที่บาปเข้ามาแล้วพระองค์ต้องการให้เรามีความสัมพันธ์ เช่นเดียวกัน จงทบทวนบทเรียนในวันนี้และหาแนวทางที่คล้ายคลึงกันที่จะช่วยให้เราเข้าใจว่า เราจะมีความสัมพันธ์กับพระองค์ในขณะที่เราอยู่ในสภาพล้มลงในบาปได้อย่างไร

พุธ

ณ ต้นไม้

At the Tree

“พระเจ้าจึงทรงบัญชาแก่มนุษย์นั้นว่า บรรดาผลไม้ทุกอย่างในสวนนี้ เจ้ากินได้ทั้งหมด เว้นแต่ต้นไม้แห่งความสำนึกในความดีและความชั่ว ผลของต้นไม้ นั้นอย่ากิน เพราะในวันใดที่เจ้ากินกิน เจ้าจะต้องตายแน่” (ปฐมกาล 2:16, 17)

บททดสอบนี้เปิดโอกาสให้อาדםและเอวาได้ใช้เจตจำนงเสรี และยังท้าทายพวกเขาในการตอบสนองต่อความสัมพันธ์กับพระเจ้าผู้สร้างในทางบวกหรือลบอีกด้วย นอกจากนี้ยังแสดงให้เห็นว่าพระเจ้าทรงสร้างพวกเขาให้เป็นอิสระและมีศีลธรรม หากไม่มีโอกาสที่จะฝ่าฝืน เหตุใดพระเจ้าจึงทรงใส่ใจเตือนให้เชื่อฟังตั้งแต่แรก

“ทุกสิ่งที่เกิดขึ้นก่อนจุดนี้ปูทางไปสู่จุดสำคัญที่สุด (ปฐมกาล 2:16, 17) อนาคตของเผ่าพันธุ์นี้มีจุดศูนย์กลางอยู่ที่ข้อห้ามเพียงข้อเดียว มนุษย์ไม่จำเป็นต้องสับสนกับประเด็นมากมาย เพียงคำนึงถึงบัญญัติจากพระเจ้าเพียงข้อเดียวเท่านั้น ซึ่งการรวมคำตักเตือนให้เหลือเพียงข้อเดียวบ่งบอกถึงพระเมตตาของพระยาเวห์ นอกจากนี้ เพื่อบ่งบอกว่าบัญญัติข้อเดียวนี้ไม่ได้ทำให้ต้องทุกข์ใจพระเจ้าทรงตั้งขึ้นท่ามกลางสิ่งที่พระองค์ทรงอนุญาตมากมาย ‘บรรดาผลไม้ทุกอย่างในสวนนี้ เจ้ากินได้ทั้งหมด’” (H. C. Leupold, *Exposition of Genesis* (Columbus, OH: Wartburg Press, 1942), เล่ม 1, หน้า 127)

ในการเรียกให้อาדםและเอวาเชื่อฟังพระประสงค์ของพระองค์ พระเจ้าตรัสว่า ‘เราเป็นพระเจ้าผู้สร้างของเจ้า และเราได้สร้างเจ้าตามฉายาของเรา เรา

เป็นผู้ค้ำจุนชีวิตของเจ้า เพราะเจ้าดำรงอยู่ เคลื่อนไหวและมีชีวิตโดยเรา เราได้
ประทานทุกสิ่งทุกอย่างเพื่อให้เจ้ามีความเป็นอยู่ที่ดีและมีความสุข (ปัจจัยยังชีพ
บ้าน เพื่อมนุษย) และตั้งเจ้าให้เป็นผู้ปกครองโลกนี้ภายใต้เรา ถ้าเจ้าเต็มใจ
ยืนยันความสัมพันธ์นี้กับเราเพราะว่าเจ้ารักเรา เราก็จะเป็นพระเจ้าของเจ้า และ
เจ้าจะเป็นบุตรของเรา เจ้าจะรับความสัมพันธ์นี้และวางใจโดยปฏิบัติตามคำสั่ง
ที่เจาจะจงนี้เพียงเท่านั้น’

ท้ายสุดนี้ ความสัมพันธ์ระหว่างเรากับพระเจ้าจะมีประสิทธิผลและยั่งยืน
ก็ต่อเมื่อเรามีอิสระในการเลือกที่จะยอมรับพระประสงค์ของพระองค์ การปฏิเสธ
พระประสงค์ของพระองค์ก็เป็นการเรียกร้องเอกราชจากพระองค์ เป็นการบ่ง
ชี้ว่า เราเชื่อว่าเราไม่ต้องการพระองค์ นั่นเป็นทางเลือกที่ส่งผลให้เกิดการรู้จัก
ความชั่วร้าย และความชั่วร้ายนั้นนำไปสู่ความแปลกแยก ความเหงา ความ
หงุดหงิด และความตาย

บททดสอบความภักดีและความเชื่อฟังที่พระเจ้ามอบให้แก่อาดัม
และเอวา เพื่อดูว่าพวกเขาจะจงรักภักดีต่อพระผู้สร้างของพวกเขาผู้
ประทานทุกสิ่งที่พวกเขาต้องการรวมถึงโลกแห่งความสุขนี้ หรือพวกเขา
จะไปตามทางของตนเองเป็นอิสระจากพระประสงค์ของพระองค์ พวกเขา
จะมีความเชื่อที่เพียงพอในพระองค์ พร้อมปฏิบัติตามพระคำของพระองค์
หรือไม่ ต้นไม้แห่งความรู้ดีและชั่วทดสอบความภักดีและความเชื่อของ
พวกเขา ในทุกวันนี้เราเผชิญกับการทดสอบคล้าย ๆ กันนี้ทางใดบ้าง
เปรียบเทียบพระบัญญัติของพระเจ้ากับคำสั่งในปฐมกาล 2:16, 17

วันหยุดหีบศึ

ทำลายความสัมพันธ์ Breaking the Relationship

โดยสัญชาตญาณเรามักไว้ใจคนที่เรารู้จักและไม่ไว้ใจคนที่ไม่
รู้จัก โดยธรรมชาติแล้วเอวาต้องไม่ไว้ใจซาตาน นอกจากนี้ การโจมตี
พระเจ้าโดยตรงใด ๆ ก็ตามควรทำให้เธอตั้งรับป้องกันตนเอง ซาตานทำ
ตามขั้นตอนใดเพื่อเสี่ยงการตั้งรับโดยธรรมชาติของเอวาต่อการล่อลวง
(ปฐมกาล 3:1-6)

“การลวงละเมิดของเอวานำไปสู่ชีวิตที่อาจเกิดขึ้นกับครอบครัวมนุษย์ เป็นเรื่องช่างน่าเศร้า แต่การเลือกของเธอไม่ได้ทำให้มนุษย์ชาติตกอยู่ในการลงโทษ แต่เป็นการเลือกโดยเจตนาของอาดัมที่เข้าใจอย่างถ่องแท้ถึงพระบัญชาของพระเจ้ามากกว่าการเลือกของเธอที่ทำให้บาปและความตายเป็นสิ่งที่มนุษย์หลีกเลี่ยงไม่ได้ เอวาถูกหลอกลวง แต่อัดัมไม่ได้ถูกหลอกลวง” (*The SDA Bible Commentary*, เล่ม 1, หน้า 231)

การละเมิดที่ซัดแฉงและการเพิกเฉยต่อพระบัญชาของพระเจ้าส่งผลให้ความสัมพันธ์ระหว่างมนุษย์กับพระเจ้าขาดสะบั้นลง การสามัคคีธรรมอย่างเปิดเผยกับพระเจ้ากลายเป็นการหลบหนีจากเบื้องพระพักตร์พระเจ้าด้วยความกลัว (ปฐมกาล 3:8-10) ความเหินห่างและการแยกออกจากกันเข้าแทนที่การสามัคคีธรรมและการติดสนิท ความบาปปรากฏขึ้นและผลลัพธ์ทั้งหมดที่น่าเกลียดน่ากลัวก็ตามมา มนุษยชาติจะมุ่งหน้าไปสู่ความพินาศนิรันดร์หากไม่ทำอะไรเลย

พระเจ้าตรัสคำแห่งความหวังและพระสัญญาใดท่ามกลางโศกนาฏกรรมนี้ (ดู ปฐมกาล 3:15)

พระคำแห่งความหวังจากคำพยากรณ์ของพระเจ้าที่กล่าวถึง คำสั่งของพระเจ้าเกี่ยวกับการเป็นศัตรูระหว่างงูกับหญิงนั้น ระหว่างเชื้อสายของเธอกับเชื้อสายของมัน จุดสำคัญอยู่ที่ภาพที่ปรากฏอย่างมีชัยของผู้แทนแห่งพงศ์พันธุ์ของนาง ผู้ที่จะกระทำให้หัวของซาตานฟกช้ำถึงตาย ในขณะที่มันจะทำให้สันเท้าของพระเมสสิยาห์ฟกช้ำเท่านั้น

อาดัมและเอวาได้รับความหวังจากพระสัญญาของพระเมสสิยาห์ในเวลาที่เขาจะมา ความหวังที่จะเปลี่ยนแปลงสภาพการมีชีวิตของพวกเขา เพราะว่าพระเจ้าเป็นผู้ประทานและทรงคำจูนความหวังนี้ พระสัญญาของพระเมสสิยาห์และชัยชนะในวาระสุดท้ายได้ยกความมิดมัวจากบาปที่พวกเขาตกอยู่ออกไป แม้ในช่วงเวลานั้นพวกเขาจะเข้าใจเรื่องนี้อย่างคลุมเครือก็ตาม

อ่านปฐมกาล 3:9 พระเจ้าตรัสกับอาดัมและเอวาว่า “เจ้าอยู่ที่ไหน” แน่หนอว่าพระเจ้าทรงทราบว่าพวกเขาอยู่ที่ไหน คำตรัสของพระองค์แทนที่จะเต็มไปด้วยคำประณาม แต่กลับดึงมนุษยชาติที่ตกอยู่

ในบาบให้กลับมาหาพระองค์ กล่าวโดยสรุปได้ว่า คำตรัสแรกที่พระเจ้าตรัสกับมนุษย์ที่ตกอยู่ในบาบ เต็มไปด้วยความหวังแห่งพระคุณและพระเมตตาของพระองค์ มีทางใดบ้างที่เราจะพบกับพระเจ้าผู้ทรงพยายามเรียกเราให้เข้าสู่พระเมตตาและพระคุณของพระองค์

วันศุกร์

ศึกษาเพิ่มเติม:

พระคัมภีร์เต็มไปด้วยความที่ร้องเรียกคนบาบให้กลับใจใหม่ จงเปรียบเทียบใน สดุดี 95:7, 8; อีสยาห์ 55:1, 2, 6, 7; ลูกา 15:3-7; ลูกา 19:10 มีข้อใดที่ท่านพบเพิ่มเติมอีกบ้าง

“ข้าพเจ้าคิดว่า มีคำเทศนาในคำตรัสของพระเจ้าที่คำนี้ ‘เจ้าอยู่ที่ไหน’ คำตรัสที่ทิ่มแทงผ่านพุ่มไม้อันหนาแน่นและเข้าไปถึงหูของผู้หลบซ่อนอยู่นั้น พระเจ้าของเจ้าไม่ต้องการสูญเสียเจ้าไป พระเจ้าเสด็จมาเพื่อแสวงหาเจ้า เช่นเดียวกับที่พระองค์ทรงหมายที่จะเสด็จมาในรูปของบุตรมนุษย์ของพระองค์ ไม่เพียงแต่เสาะแสวงหาเท่านั้น แต่จะช่วยผู้หลงหายให้รอด” (Charles Haddon Spurgeon, *The Treasury of the Bible* (Grand Rapids, MI : Zondervan Publishing House, 1962) Old Testament, เล่ม 1, หน้า 11)

คำถามเพื่อการอภิปราย:

1. พระเจ้าผู้ทรงพระเมตตาและห่วงใยเป็นผู้แสวงหามนุษย์ เราจะตอบสนองต่อความรักของพระบิดาและพระเยซูคริสต์อย่างไร พระเจ้าทรงคาดหวังให้เราตอบสนองต่อพระองค์อย่างไร
2. จงเปรียบเทียบภาพของมนุษยชาติในพระคัมภีร์ที่ตกลงมาจากสถานที่สูงส่งแห่งการทรงสร้างของพระเจ้าและต้องการการไถ่ให้รอด กับทฤษฎีวิวัฒนาการ แบบไหนให้ความหวังแก่เรามากกว่ากัน และทำไมจึงเป็นเช่นนั้น
3. ความสัมพันธ์แบบความรักมีความสำคัญต่อความสุขของมนุษย์เพียงใด เหตุใดการเชื่อมต่อกับพระเจ้าอย่างมากจึงมีความจำเป็นต่อความสัมพันธ์ดังกล่าว อภิปรายอิทธิพลของความสัมพันธ์อันดีงามระหว่างบุคคล (พ่อแม่-ลูก, เพื่อน-เพื่อน, สามี-ภรรยา, นายจ้าง-ลูกจ้าง, ฯลฯ)

สรุป:

พระเจ้าทรงสร้างเราตามพระฉายาของพระองค์ เพื่อให้มีตรภาพอันเปี่ยมด้วยความรักดำรงอยู่ระหว่างพระองค์และเรา แม้ว่าการเข้ามาของความบาปจะทำลายความสัมพันธ์ดั้งเดิม แต่พระเจ้าทรงพยายามฟื้นฟูความสัมพันธ์นี้ผ่านแผนการไถ่ให้รอด ในฐานะที่เราเป็นสิ่งมีชีวิตที่ต้องพึ่งพา ชีวิตจะมีความหมายที่แท้จริงและชัดเจนก็ต่อเมื่อเราเข้าร่วมกับพระเจ้าผู้สร้างของเราเท่านั้น

บทที่ 2

พันธสัญญาเริ่มแรก

Covenant Primer

วันที่ 3 - 9 เมษายน 2021

บ่ายวันสะบาโต

อ่านข้อพระคัมภีร์สำหรับบทเรียนสัปดาห์นี้

ปฐมกาล 9:15; อีสยาห์ 54:9; ปฐมกาล 12:1-3;

กาลาเทีย 3:6-9, 29 ; อพยพ 6:1-8; เยเรมีย์ 31:33, 34

ข้อควรจำ

“เหตุฉะนั้นถ้าเจ้าฟังเสียงเรา และรักษาพันธสัญญาของเราไว้ เจ้าจะเป็นกรรมสิทธิ์ของเราที่เราเลือกสรรจากท่ามกลางชนชาติทั้งปวง เพราะแผ่นดินทั้งสิ้นเป็นของเรา” อพยพ 19:5

สัปดาห์ที่แล้วเราศึกษาเรื่องมวลมนุษยชาติต้องตกอยู่ในบาป เนื่องจากบาปของบิดามารดาคุณแรก ในสัปดาห์นี้จะเป็นบทสรุปสั้นๆ ของทั้งไตรมาส แต่ละวันเราจะศึกษาถึงพันธสัญญาในช่วงเริ่มแรก เป็นพันธสัญญาที่ครอบคลุมทั้งหมด เป็นการแสดงให้เห็นถึงพันธสัญญาที่แท้จริงของความจริงในปัจจุบันที่ได้รับการยืนยันที่ภูเขาคาล์วารีโดยพระโลหิตของพระเยซู พันธสัญญาที่เราผู้เป็นคริสเตียนเข้าร่วมกับพระเจ้าของเรา

เริ่มต้นด้วยพันธสัญญาที่พระเจ้าทรงทำกับโนอาห์เพื่อช่วยเขาและครอบครัวให้พ้นจากความพิณาศ ต่อด้วยพันธสัญญาที่ทรงกระทำกับอับราฮัมอันอุดมไปด้วยพระสัญญาสำหรับเราทุกคน หลังจากนั้นเป็นพันธสัญญาที่ภูเขาซีนายและความสำคัญของสิ่งที่พระองค์ทรงประกาศ ณ ที่นั่น และท้ายที่สุดให้

เรามองไปยังพันธสัญญาใหม่ ซึ่งพันธสัญญาอื่นๆ ซีไปยังพันธสัญญานี้ เราจะศึกษาให้ลึกยิ่งขึ้นถึงพันธสัญญาเหล่านี้ในสัปดาห์ต่อ ๆ ไป

คำว่า พันธสัญญา หมายถึงอะไร พันธสัญญาประกอบด้วยองค์ประกอบใดบ้าง พันธสัญญาใดที่พระเจ้าทรงกระทำกับโนอาห์ เราพบความหวังใดในพันธสัญญาที่ทรงกระทำกับอับราฮัม ความเชื่อและการกระทำมีบทบาทอย่างไรต่อมนุษย์ในช่วงท้ายของพันธสัญญา พันธสัญญาเป็นเพียงข้อตกลงหรือมีหลักเกณฑ์อื่นอีก สาละสำคัญของ ‘พันธสัญญาใหม่’ คืออะไร

วันอาทิตย์

พื้นฐานของพันธสัญญา

Covenant Basics

“เราจะทำพันธสัญญาของเราระหว่างเรากับเจ้า เราจะทวีพงศ์พันธุ์ของเจ้าให้มากขึ้นอย่างยิ่ง” (ปฐมกาล 17:2)

คำภาษาฮีบรูที่แปลว่า ‘พันธสัญญา’ คือ คำว่า *บาริท (berith)* (ปรากฏประมาณ 287 ครั้งในพระคัมภีร์เดิม) นอกจากนี้ยังแปลว่า ‘พินัยกรรม’ หรือ ‘ความประสงค์สุดท้าย’ ที่มาของคำนี้ยังไม่แน่ชัด แต่หมายถึง “สิ่งที่ผูกมัดทั้งสองฝ่ายเข้าด้วยกัน อย่างไรก็ตาม คำนี้ใช้ได้หลากหลายประเภท ไม่ว่าจะเป็นระหว่างมนุษย์กับมนุษย์ และมนุษย์กับพระเจ้า คำนี้จะมีความหมายโดยทั่วไปหากทั้งสองฝ่ายเป็นมนุษย์ แต่จะมีความหมายโดยเฉพาะทางศาสนาหากใช้ระหว่างพระเจ้ากับมนุษย์” (J. Arthur Thompson, “Covenant 20 (OT),” *The International Standard Bible Encyclopedia*, revised edition (Grand Rapids, MI: William B. Eerdmans Publishing Company, 1979) เล่ม 1, หน้า 790)

เช่นเดียวกับพันธสัญญาในการแต่งงาน พันธสัญญาทางพระคัมภีร์มีความหมายรวมถึงความสัมพันธ์และการเตรียม เมื่อกล่าวถึงการเตรียมพันธสัญญาทางพระคัมภีร์มีองค์ประกอบพื้นฐานดังต่อไปนี้:

1. พระเจ้าทรงยืนยันพันธสัญญาด้วยคำสาบาน (กาลาเทีย 3:16; ฮีบรู 6:13, 17)

2. ข้อผูกมัดของพันธสัญญาคือ การเชื่อฟังพระประสงค์ของพระเจ้าที่ทรงสำแดงไว้ในพระบัญญัติสิบประการ (เฉลยธรรมบัญญัติ 4:13)
3. พันธสัญญาของพระเจ้าบรรลุผลโดยพระคริสต์และแผนการแห่งความรอด (อิสยาห์ 42:1, 6)

ดูองค์ประกอบทั้งสามประการที่ระบุไว้ข้างต้น (พระสัญญาของพระเจ้า ความเชื่อฟังของเรา และแผนการแห่งความรอด) ปัจจัยเหล่านี้จะส่งผลในการดำเนินชีวิตของเรากับพระเจ้าอย่างไร อธิบาย

พิธีกรรมการถวายเครื่องบูชาแต่ละชนิดในพระคัมภีร์พันธสัญญาเดิมสอนผู้คนเกี่ยวกับแผนการแห่งความรอดในภาพรวมทั้งหมด เหล่าบรรพชนและชาวอิสราเอลฝึกฝนความเชื่อต่อการเสด็จมาของพระผู้ไถ่โดยผ่านทางสัญลักษณ์ของการถวายเครื่องบูชา ผู้สำนึกผิดจะได้รับการอภัยบาปและไถ่จากความผิดผ่านทางพิธีกรรมนี้ เพื่อให้พระพรของพันธสัญญายังคงอยู่และการเติบโตฝ่ายจิตวิญญาณซึ่งเป็นการนำชีวิตกลับคืนสู่พระลักษณะของพระเจ้าดำเนินต่อไปได้ แม้ว่ามนุษย์ชาติจะล้มเหลวในท้ายที่สุดของการต่อรองก็ตาม

แม้ว่าจะมีพันธสัญญาระหว่างผู้คน แต่การใช้คำว่า พันธสัญญา (berith) ในพระคัมภีร์ภาษาฮีบรูเกี่ยวข้องกับความสัมพันธ์ระหว่างพระเจ้าและมนุษย์ชาติ หากพิจารณาว่าพระเจ้าเป็นผู้ใดและเราเป็นใครเมื่อเทียบกับพระองค์ พันธสัญญาดังกล่าวบรรยายให้เห็นถึงความสัมพันธ์แบบใด

วันจันทร์

พันธสัญญาที่ทรงทำกับโนอาห์

Covenant With Noah

“แต่เราจะตั้งพันธสัญญาไว้กับเจ้า ให้เจ้าเข้าอยู่ในนาวา ทั้งบุตรภรรยาและบุตรสะใภ้” (ปฐมกาล 6:18)

ข้อพระคัมภีร์ข้างต้น มีการใช้คำว่า ‘พันธสัญญา’ เป็นครั้งแรกในพระคัมภีร์ ในบริบทนี้พระเจ้าฟังตรัสกับโนอาห์ถึงการตัดสินใจของพระองค์ที่จะทำลายแผ่นดินโลกเนื่องจากบาปที่แพร่กระจายอย่างมากและต่อเนื่อง แม้ว่าการ

ทำลายน้ำมาในรูปแบบของน้ำท่วมโลก แต่พระเจ้าก็ได้ทอดทิ้งโลกที่พระองค์ทรงสร้าง พระองค์ประทานพันธสัญญาแห่งความสัมพันธ์ชุดแรกหลังจากการล้มลงในบาป “เรา” พระเจ้า ผู้ประทานพันธสัญญาคือ พระองค์เองทรงเป็นรากฐานแห่งความปลอดภัยของโนอาห์ พระเจ้าผู้ทรงรักษาพันธสัญญา พระองค์ทรงสัญญาว่าจะปกป้องสมาชิกในครอบครัว ผู้เต็มใจที่จะดำเนินชีวิตอยู่ในความสัมพันธ์แบบอุทิศตนกับพระองค์อันเป็นผลมาจากการเชื่อฟัง

พันธสัญญาที่ทรงกระทำกับโนอาห์เป็นเพียงการกระทำฝ่ายเดียวหรือไม่ จงจำว่าพันธสัญญาบ่งบอกว่ามีมากกว่าหนึ่งฝ่าย โนอาห์ตกลงทำตามพันธสัญญาหรือไม่ เราได้บทเรียนอะไรจากการตอบคำถามเหล่านี้

พระเจ้าตรัสกับโนอาห์ว่าจะเกิดน้ำท่วมและโลกจะถูกทำลาย แต่พระเจ้าทรงให้ข้อเสนอแก่เขา คือพระองค์ทรงสัญญาว่าจะช่วยโนอาห์และครอบครัวให้รอด เห็นได้ว่าการเดิมพันนี้ค่อนข้างเสี่ยง เพราะว่าหากพระเจ้าไม่รักษาคำสัญญาแล้ว ไม่ว่าโนอาห์จะทำอะไรก็ตาม เขาก็จะถูกทำลายล้างไปพร้อมกับคนอื่นๆ ในโลก

พระเจ้าตรัสว่า พระองค์จะทรงทำ “พันธสัญญา” กับโนอาห์ คำนี้แสดงถึงเจตนาที่จะให้เกียรติต่อสิ่งที่พูดว่าจะทำ ไม่ใช่เป็นเพียงถ้อยคำเพื่อผันคำนี้เต็มไปด้วยการอุทิศ สมมติว่าพระเจ้าตรัสกับโนอาห์ว่า “ดูสิ โลกกำลังจะจบลงด้วยน้ำท่วมอย่างเลวร้าย และเราอาจจะช่วยเจ้าให้รอด หรือบางทีอาจจะไม่ช่วย แต่ในระหว่างนี้ จงทำสิ่งนี้และสิ่งนั้น แล้วมาดูกันว่าจะเกิดอะไรขึ้น แต่เราจะไม่ให้หลักประกันใดๆ” ถ้อยคำเช่นนี้ไม่มีความเชื่อมั่นและคำสัญญาที่พบได้ในพันธสัญญา

บางคนแย้งว่าน้ำท่วมโลกสมัยโนอาห์ไม่ได้เกิดขึ้นทั่วโลก ท่วมแค่บางที่เท่านั้น ถ้าเป็นเช่นนั้น ในบริบทของพระสัญญาที่พระองค์ทรงประทานไว้ในปฐมกาล 9:15 (ดู อีสายห์ 54:9) และทุกครั้งที่เกิดน้ำท่วมในบางท้องถิ่นขึ้นอีก (ดูเหมือนว่าจะเกิดขึ้นตลอดเวลา) พระเจ้าทรงผิดพระสัญญาของพระองค์หรือ แต่ในทางกลับกัน ในความเป็นจริงคือ ไม่มีน้ำท่วมทั่วโลกอีกแล้ว สิ่งนี้ได้พิสูจน์ถึงความเที่ยงตรงของพันธสัญญา

ของพระองค์ เรื่องนี้บอกเราว่า เราควรวางใจในพระสัญญาของพระองค์
อย่างไร

วันอังคาร

พันธสัญญาที่ทรงกระทำกับอับราม

The Abram Covenant

“เราจะอำนวยการแก่คนที่อวยพระเจ้า เราจะสาปคนที่แข่งเจ้า
บรรดาเผ่าพันธุ์ทั่วโลกจะได้พรเพราะเจ้า” (ปฐมกาล 12:3)

อ่าน ปฐมกาล 12:1-3 เขียนพระสัญญาเจาะจงที่พระเจ้าทรงกระทำกับ
อับราม

สังเกตพระสัญญาที่พระเจ้าตรัสกับอับรามว่า “บรรดาเผ่าพันธุ์ทั่วโลก
จะได้พรเพราะเจ้า” (ปฐมกาล 12:3) หมายความว่าอย่างไร ครอบครว้
ทั้งหมดทั่วโลกจะรับพรเพราะอับรามได้อย่างไร อ่านกาลาเทีย 3:6-9
เราเห็นพระสัญญาของพระเยซูพระเมสสิยาห์ในพันธสัญญาได้อย่างไร
บ้าง อ่านกาลาเทีย 3:29

การเปิดเผยจากพระเจ้าต่ออับรามที่ได้บันทึกไว้ครั้งแรกนั้น พระเจ้า
ทรงสัญญาว่าจะเข้าสู่ความสัมพันธ์อย่างใกล้ชิดและยั่งยืนกับเขา พระสัญญานี้
เกิดขึ้นแม้แต่ก่อนที่พระองค์จะทรงใช้ภาษาใดๆ ที่บ่งบอกถึงการกระทำพันธ
สัญญา การกล่าวอ้างอิงโดยตรงถึงพันธสัญญาที่พระเจ้าทรงกระทำนั้นมาทีหลัง
(ปฐมกาล 15:4-21; ปฐมกาล 17:1-14) ในขณะนั้น พระเจ้าทรงประทานความ
สัมพันธ์ที่มีความสำคัญอย่างยิ่งระหว่างพระเจ้ากับมนุษย์ คำกล่าวซ้ำที่ว่า “เรา
จะ” ในปฐมกาล 12:1-3 ชี้ให้เห็นถึงความลึกซึ้งและความยิ่งใหญ่ของสิ่งที่ทรง
ประทานและพระสัญญาของพระองค์

นอกจากนี้ อับรามยังได้รับคำสั่ง ซึ่งเป็นคำสั่งเพียงครั้งเดียวแต่ทำทนาย
ว่า “จงออกไป” เขาวางใจด้วยความเชื่อ (ฮีบรู 11:8) มิใช่เพื่อที่จะได้รับพระพร
ที่ทรงสัญญาไว้ การเชื่อฟังของเขาคือการตอบสนองต่อความเชื่อของเขามีต่อ
ความสัมพันธ์ด้วยความรักซึ่งพระเจ้าทรงปรารถนาให้เกิดขึ้น กล่าวอีกนัยหนึ่งว่า
อับรามเชื่อฟังพระเจ้า วางใจในพระเจ้า และมีความเชื่อในพระสัญญาของพระเจ้า

อยู่ก่อนแล้ว มิฉะนั้น เขาคงไม่ออกจากครอบครัวและดินแดนบรรพบุรุษเพื่อเริ่มต้นและมุ่งหน้าไปยังสถานที่ที่ไม่รู้จัก การเชื่อฟังของเขาเผยให้เห็นถึงความเชื่อที่เขามีต่อหน้าทั้งมนุษย์และทูตสวรรค์

แม้แต่เวลานั้น อับรามได้แสดงให้เห็นถึงความสัมพันธ์ระหว่างความเชื่อและการกระทำ เราได้รับความรอดโดยความเชื่อ ความเชื่อส่งผลให้เกิดการกระทำด้วยการเชื่อฟัง พระสัญญาแห่งการไถ่ให้รอดมาก่อน และการกระทำจึงตามมา แม้จะไม่มีพันธสัญญาแห่งความสัมพันธ์และไม่มีพระพรหากปราศจากการเชื่อฟัง การเชื่อฟังนั้นเป็นการตอบสนองด้วยความเชื่อต่อสิ่งที่พระเจ้าได้ทรงกระทำไปแล้ว ความเชื่อเช่นนั้นแสดงให้เห็นถึงหลักธรรมใน 1 ยอห์น 4:19 “เราทั้งหลายรัก ก็เพราะพระองค์ทรงรักเราก่อน”

อ่าน ปฐมกาล 15:6 แสดงให้เห็นถึงพื้นฐานของพันธสัญญาทั้งหมดอย่างไร เหตุใดพรนี้จึงมีค่าที่สุด

พันธ

พันธสัญญาที่ทรงทำกับโมเสส

The Covenant With Moses

อ่าน อพยพ 6:1-8 และตอบคำถามต่อไปนี้

1. พระองค์ทรงกล่าวถึงพันธสัญญาใด ดูปฐมกาล 12:1-3
2. การอพยพของอิสราเอลได้สำเร็จตามพันธสัญญาในส่วนของพระองค์อย่างไร
3. เปรียบเทียบสิ่งที่พระเจ้าทรงสัญญากับคนเหล่านี้กับสิ่งที่พระเจ้าทรงสัญญากับโนอาห์ก่อนหน้าท่วมโลก

หลังจากการอพยพ ลูกหลานชาวอิสราเอลได้รับพันธสัญญาที่ภูเขาซีนาย ซึ่งมอบให้ในบริบทของการไถ่จากการเป็นทาส (อพยพ 20:2) รวมถึงการถวายเครื่องบูชาแห่งการไถ่ให้รอดของพระเจ้าและการอภัยบาป เช่นเดียวกัน พันธสัญญาแห่งพระคุณของพระเจ้ายกแผ่ขยายไปยังประชากรของพระองค์

พันธสัญญานี้กล่าวซ้ำกับพันธสัญญาที่สำคัญที่ทรงกระทำกับอับราฮัมในหลายๆ แห่งมูม ดังนี้

1. ความสัมพันธ์พิเศษของพระเจ้ากับประชากรของพระองค์ (เปรียบเทียบ ปฐมกาล 17:7, 8 กับ อพยพ 19:5, 6)
2. พวกเขาจะเป็นประชาชาติที่ยิ่งใหญ่ (เปรียบเทียบ ปฐมกาล 12:2 กับ อพยพ 19:6)
3. จำเป็นต้องมีการเชื่อฟัง (เปรียบเทียบ ปฐมกาล 17:9-14; ปฐมกาล 22:16-18 กับ อพยพ 19:5)

“สังเกตลำดับต่อไปนี้ พระเจ้าทรงช่วยชาวอิสราเอลก่อน จากนั้นประทานพระบัญญัติของพระองค์ให้พวกเขาถือรักษา พระกิตติคุณก็เป็นไปตามลำดับนี้เช่นเดียวกัน พระคริสต์ทรงช่วยให้พ้นจากบาปก่อน (ดู ยอห์น 1:29; 1 โครินธ์ 15:3; กาลาเทีย 1:4) จากนั้นทรงจารึกพระบัญญัติของพระองค์ไว้ในใจเรา (กาลาเทีย 2:20; โรม 4:25, 8:1-3; 1 เปโตร 2:24)” (*The SDA Bible Commentary*, เล่ม 1, หน้า 602)

อ่าน อพยพ 6:7 อะไรคือสิ่งหนึ่งที่กล่าวถึงในส่วนแรกของข้อความที่พระเจ้าตรัสว่า พวกเขาจะเป็นประชากรของพระองค์ และพระองค์จะเป็นพระเจ้าของพวกเขา สังเกตในข้อความนี้ พวกเขาจะเป็นบางอย่างต่อพระเจ้า และพระเจ้าจะเป็นบางอย่างแก่พวกเขา พระเจ้าไม่เพียงต้องการมีความสัมพันธ์กับพวกเขาในลักษณะพิเศษเท่านั้น แต่พระองค์ต้องการให้พวกเขามีความสัมพันธ์กับพระองค์ในลักษณะพิเศษด้วยเช่นกัน พระเจ้ามิได้ทรงแสวงหาความสัมพันธ์แบบเดียวกันนี้กับเราในปัจจุบันหรือหรือ ส่วนแรกของอพยพ 6:7 สะท้อนถึงความสัมพันธ์ของเรากับพระเจ้าหรือไม่ หรือเราเป็นเพียงคนที่มีชื่ออยู่ในหนังสือบันทึกของคริสตจักรเท่านั้น หากเราตอบคำถามในส่วนแรกว่า “ใช่” จงอธิบาย

วันพฤหัสบดี

พันธสัญญาใหม่ (เยเรมีย์ 31:31-33)

The New Covenant

พระคัมภีร์เดิมได้กล่าวถึงสิ่งที่เรียกว่า “พันธสัญญาใหม่” ในข้อพระคัมภีร์เหล่านี้เป็นครั้งแรก ที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับการกลับมาของชาวอิสราเอลจากการถูกเนรเทศ และกล่าวถึงพระพรที่พวกเขาจะได้รับจากพระเจ้า เช่นเดียว

กันกับครั้งอื่นๆ ที่พระเจ้าเป็นผู้เริ่มพันธสัญญา และพระองค์จะทรงทำให้สำเร็จ โดยพระคุณของพระองค์

จงสังเกตภาษาที่ใช้ในที่นี้ด้วย พระเจ้าทรงเรียกพระองค์เองว่าเป็นสามีของพวกเขา พระองค์ตรัสถึงการบรรจุพระธรรมไว้ในใจของเขาทั้งหลาย และใช้ภาษาจากพันธสัญญาที่ทรงกระทำกับอับราฮัม พระองค์ตรัสว่า พระองค์จะเป็นพระเจ้าของเขา และเขาจะเป็นประชากรของพระองค์ เช่นเดียวกับบทเรียนก่อนหน้านี้อันนี้ พันธสัญญาไม่เป็นเพียงข้อผูกมัดทางกฎหมายในศตวรรษที่สิบแปดในปัจจุบัน แต่เกี่ยวข้องกับบางอย่างที่มากกว่านั้น

อ่านเยเรมีย์ 31:33 และเปรียบเทียบกับ อพยพ 6:7 ซึ่งให้รายละเอียดของพันธสัญญาส่วนหนึ่งที่กระทำกับอิสราเอล องค์ประกอบหลักที่กล่าวถึงในข้อนี้คืออะไร พระเจ้าต้องการอะไรกับประชากรของพระองค์

อ่านเยเรมีย์ 31:34 และเปรียบเทียบกับสิ่งที่กล่าวไว้ใน ยอห์น 17:3 สิ่งสำคัญอะไรที่พระเจ้าทรงกระทำเพื่อสร้างรากฐานสำหรับความสัมพันธ์นี้

เราเห็นองค์ประกอบของทั้งพระคุณและการเชื่อฟังในเยเรมีย์ 31:31-34 เช่นเดียวกับในพันธสัญญาที่ก่อนหน้านี้นี้ด้วยเช่นกัน พระเจ้าจะทรงยกบาปของพวกเขา จะทรงเข้าสู่ความสัมพันธ์กับพวกเขา และจะประทานพระคุณของพระองค์ในชีวิตของพวกเขา ผลที่ตามมาคือ ประชากรจะเชื่อฟังพระองค์ด้วยความจริงใจ ไม่ใช่ด้วยกลไกที่กระทำซ้ำแล้วซ้ำอีก แต่เป็นความบริสุทธิ์ใจ เพราะว่าพวกเขา รู้จักพระองค์ รักพระองค์ และต้องการรับใช้พระองค์ นี่คือการแทนที่ของความสัมพันธ์แห่งพันธสัญญาที่พระเจ้าทรงแสวงหากับประชากรของพระองค์

เราเข้าใจถึงแนวคิดที่ว่า บรรจุพระธรรมไว้ในใจของเราอย่างไร หมายความว่าพระบัญญัติขึ้นอยู่กับจิตวิสัยและเป็นเรื่องส่วนตัวหรือไม่ เป็นบางสิ่งที่จะต้องตีความและประยุกต์ใช้ตามการกำหนดส่วนตัวของจิตใจเราหรือไม่ หรือมีความหมายอย่างอื่น

อ่าน เอลเลน จี. วัตต์, อับราฮัมในดินแดนคานาอัน, บรรพชนกับผู้เผยพระวจนะ หน้า 132-138 และ ผู้เผยพระวจนะของพระเจ้าช่วยเหลือพวกเขา, บรรพชนกับกษัตริย์ หน้า 569-571

“แอกที่ผูกเข้ากับการรับใช้คือ พระบัญญัติของพระเจ้า พระบัญญัติที่ยิ่งใหญ่แห่งรักปรากฏในสวนเอเดน ประกาศบนภูเขาซีนาย และในพันธสัญญาใหม่ที่บรรจุนใจ คือสิ่งที่ผูกมัดผู้รับใช้เข้ากับพระประสงค์ของพระเจ้า หากเราทำตามความโน้มเอียงของตัวเอง ไปในจุดที่เจตจำนงของเรานำไป เราจะตกอยู่ในตำแหน่งของซาตานและกลายเป็นผู้มีความผิดของมัน ดังนั้นพระเจ้าจึงทรงจำกัดเราไว้ในพระประสงค์ของพระองค์ ซึ่งสูงส่ง มีเกียรติ และยกระดับเราขึ้น พระองค์ปรารถนาให้เรารับหน้าที่แห่งการรับใช้ด้วยความอดทนและซาบซึ้ง แอกแห่งการรับใช้นี้พระคริสต์เองได้ทรงบังเกิดเป็นมนุษย์ พระองค์ตรัสว่า “ข้าพระองค์ปีติยินดีที่กระทำตามน้ำพระทัยพระองค์ พระธรรมของพระองค์อยู่ในจิตใจของข้าพระองค์” สดุดี 40:8 “เพราะว่าเราได้ลงมาจากสวรรค์ มิใช่เพื่อกระทำตามความประสงค์ของเราเอง แต่เพื่อกระทำตามพระประสงค์ของพระองค์ผู้ทรงใช้เรามา” ยอห์น 6:38 ความรักที่มีต่อพระเจ้า ความกระตือรือร้นต่อพระสิริของพระองค์ และความรักที่มีต่อมนุษยชาติที่ตกอยู่ในบาป นำพาพระเยซูมายังโลกนี้เพื่อทนทุกข์และสิ้นพระชนม์ นี่เป็นฤทธิ์อำนาจที่ควบคุมชีวิตของพระองค์ พระองค์ทรงขอให้เรานำหลักการนี้มาใช้” (เอลเลน จี. วัตต์, *ผู้ฟังปรารถนาแห่งปวงชน*, หน้า 329, 330)

คำถามเพื่อการอภิปราย:

1. พันธสัญญาที่พระเจ้าทรงกระทำกับโนอาห์ อับราม โมเสส และเรา เป็นพันธสัญญาต่อเนื่องที่พระองค์ทรงกระทำกับอาดัมหรือเป็นสิ่งใหม่ (เปรียบเทียบ ปฐมกาล 3:15; ปฐมกาล 22:18 และ กาลาเทีย 3:8, 16)
2. เหตุใดมุมมองส่วนตัวและลักษณะความสัมพันธ์ของพันธสัญญาจึงมีความสำคัญมาก กล่าวอีกนัยหนึ่ง คุณอาจมี “พันธสัญญา” กับใครบางคน แบบมีข้อผูกมัดตามกฎหมาย โดยไม่ต้องมีปฏิสัมพันธ์ส่วนตัวอย่างใกล้ชิด อย่างไรก็ตามลักษณะเช่นนั้นไม่ใช่สิ่งที่พระเจ้าปรารถนาให้มีในความสัมพันธ์แห่งพันธสัญญาของพระองค์กับประชากรของพระองค์ เหตุใดจึงเป็นเช่นนั้น จงอธิบาย
3. การแต่งงานเป็นการเปรียบเทียบที่ดีสำหรับเรื่องพันธสัญญาในด้านใด แต่การเปรียบเทียบเรื่องการแต่งงานไม่สามารถอธิบายถึงพันธสัญญาในเรื่องใดได้

สรุป:

การเข้ามาของบาปทำลายความสัมพันธ์ที่พระเจ้าผู้สร้างได้ตั้งไว้ในตอนแรกกับครอบครัวมนุษย์โดยผ่านทางบิดามารดาคู่แรก ตอนนั้นพระเจ้าพยายามที่จะสร้างความสัมพันธ์แห่งรักเช่นเดียวกันนี้ขึ้นมาใหม่โดยผ่านทางพันธสัญญา พันธสัญญานี้แสดงให้เห็นถึงความสัมพันธ์ที่ผูกมัดระหว่างพระเจ้ากับเรา (เช่นเดียวกับพันธะการแต่งงาน) และการเตรียมเพื่อช่วยเราให้รอดและนำเราเข้าสู่ความสัมพันธ์อันดีกับพระเจ้าผู้สร้าง พระเจ้าซึ่งได้รับแรงดลใจจากความรักอันยิ่งใหญ่ที่พระองค์ทรงมีต่อเรา เป็นผู้เริ่มพันธสัญญาแห่งความสัมพันธ์ พระองค์ทรงเชื่อเชิญให้เราารวมเข้าเป็นหนึ่งในเดียวกับพระองค์โดยพระสัญญาและการกระทำอันงดงาม

บทที่ 3

ตลอดไปทุกชั่วอายุ

All Future Generation

วันที่ 10 - 16 เมษายน 2021

บ่ายวันสะบาโต

อ่านข้อพระคัมภีร์สำหรับบทเรียนสัปดาห์นี้

ปฐมกาล 3:6; ปฐมกาล 6:5, 11; ปฐมกาล 6:18;

ปฐมกาล 9:12-17; อีสยาห์ 4:3, วิวรรณ์ 12:17

ข้อควรจำ

“แต่โนอาห์เป็นที่โปรดปรานในสายพระเนตรพระเจ้า”
(ปฐมกาล 6:8)

๒๖ บทที่เรียกเป็นสิ่งมีชีวิตที่เป็นพืชมีขนาดเล็กมากเกินกว่าที่จะมองเห็นได้โดยไม่ใช้กล้องจุลทรรศน์ แบคทีเรียตัวกลมธรรมดาตัวเดียวมีขนาดไม่เกินจุดของดินสอดแม้ว่าจะขยาย 1,000 เท่าแล้วก็ตาม หากให้อยู่ในสภาพที่เอื้ออำนวยต่อการเจริญเติบโต ให้ความอบอุ่น ความชื้น และอาหารที่เพียงพอ แบคทีเรียก็จะเพิ่มจำนวนขึ้นในอัตราที่รวดเร็วมาก ตัวอย่างเช่น แบคทีเรียบางชนิดแพร่พันธุ์โดยการแยกตัว (fission) แบบง่าย คือเซลล์ที่โตเต็มวัยเพียงเซลล์เดียวแยกตัวออกเป็นเซลล์ลูกสองเซลล์ เมื่อปรากฏการณ์การแยกตัวเกิดขึ้นทุกชั่วโมง แบคทีเรียหนึ่งตัวสามารถผลิตแบคทีเรียตัวใหม่ได้ถึง 18,000,000 ตัวใน 24 ชั่วโมง และเมื่อครบ 48 ชั่วโมง แบคทีเรียหลายแสนล้านตัวจะปรากฏขึ้น

ปรากฏการณ์ขนาดเล็กในโลกธรรมชาตินี้แสดงให้เห็นภาพของการเติบโตอย่างรวดเร็วของความชั่วร้ายหลังจากการล้มลงในบาป เผ่าพันธุ์ที่แข็งแกร่งที่มีพรสวรรค์ในด้านสติปัญญา สุขภาพแข็งแรง และอายุยืนยาว ได้

ละทิ้งพระเจ้า และขายสมรรถนะภาพอันหายากของพวกเขาทิ้งเพื่อติดตามความชั่วช้าในทุกรูปแบบ แบบคที่เรียวอาจกำจัดให้หมดสิ้นได้โดยแสงแดด สารเคมี หรืออุณหภูมิต่ำ ส่วนพระเจ้าทรงเลือกที่จะทำลายพวกกบฏหัวรุนแรงนี้ด้วยน้ำท่วมโลก

ความบาปได้ทำอะไรกับสิ่งทรงสร้างของพระเจ้า โนอาห์มีลักษณะเด่นอะไรบ้าง องค์ประกอบใดที่เกี่ยวข้องกับพันธสัญญากับโนอาห์ พระคุณของพระเจ้าเปิดเผยในพันธสัญญาที่ทำกับโนอาห์ก่อนน้ำท่วมในทางใด พันธสัญญาที่พระเจ้าทรงทำกับมนุษยชาติหลังจากน้ำท่วมโลกสอนเราเกี่ยวกับความรักของพระองค์ที่มีต่อเราอย่างไรบ้าง

วันอาทิตย์

หลักการของบาป (ปฐมกาล 6:5)

The Sin Principle

ความเห็นของพระเจ้าในตอนท้ายของการทรงสร้างคือ สิ่งทั้งปวง “ดียิ่งนัก” (ปฐมกาล 1:31) จากนั้นบาปก็เข้ามาและแนวทางการดำเนินชีวิตก็เปลี่ยนไป สิ่งต่างๆ ไม่ได้ “ดียิ่งนัก” อีกต่อไป การทรงสร้างที่เป็นระเบียบของพระเจ้า ถูกทำลายโดยบาปและส่งผลน่ารังเกียจ ความเสื่อมทรามเพิ่มขึ้นจนถึงจุดที่น่ากลัวในสมัยของโนอาห์ ความชั่วร้ายเผาผลาญมนุษยชาติ แม้ว่าพระคัมภีร์ไม่ได้ให้รายละเอียดมากมาย (อ่าน เอลเลน จี. ไวท์, *บรรพชนกับผู้เผยพระวจนะ*, หน้า 90-92 เพิ่มเติม) เห็นได้ชัดว่าการละเมิดและการกบฏเป็นบางสิ่งที่แม้พระเจ้าผู้เปี่ยมไปด้วยความรัก ความอดทนและให้อภัย ก็มีอาจทนได้

สิ่งเลวร้ายเกิดขึ้นอย่างรวดเร็วได้อย่างไร อาจหาคำตอบได้ไม่ยาก มีกี่คนในวันนี้ที่มองดูบาปของตนเองแล้วยังไม่ได้ถามคำถามเดียวกันนี้ว่า สิ่งเลวร้ายเกิดขึ้นอย่างรวดเร็วได้อย่างไร

อ่านข้อพระคัมภีร์ต่อไปนี้ เขียนความคิดเห็น สังเกตบาปที่เติบโตอย่างต่อเนื่อง ปฐมกาล 3:6; ปฐมกาล 3:11-13; ปฐมกาล 4:5; ปฐมกาล 4:8; ปฐมกาล 4:19; ปฐมกาล 4:23; ปฐมกาล 6:2; ปฐมกาล 6:5, 11

ปฐมกาล 6:5 และ 11 ไม่ได้เริ่มจากความว่างเปล่า แต่มีประวัติความเป็นมา ผลลัพธ์ที่เลวร้ายนี้มีสาเหตุ ความบาปแย่งลงเรื่อยๆ และมีแนวโน้มที่จะเป็นเช่นนั้น ความบาปไม่เหมือนบาดแผลซึ่งมีกระบวนการรักษาอัตโนมัติในตัวมันเอง แต่ตรงกันข้าม หากปล่อยความบาปไว้โดยไม่ตรวจสอบ มันจะเพิ่มขึ้นทวีคูณ จนกระทั่งนำไปสู่ความพินาศและความตาย เราไม่จำเป็นต้องจินตนาการถึงชีวิตก่อนน้ำท่วมโลกเพื่อที่จะเห็นหลักการที่เกิดขึ้น สิ่งเหล่านี้มีอยู่รอบตัวเราในตอนนี้แล้ว

ไม่น่าแปลกใจที่พระเจ้าเกลียดความบาป ไม่น่าแปลกใจที่บาปจะถูกกำจัดในไม่ช้าก็เร็ว พระเจ้าแห่งความรักและยุติธรรมไม่สามารถทำอย่างอื่นได้อีก

แน่นอน ชาวดีก็คือว่า แม้ว่าพระองค์ทรงต้องการกำจัดบาป พระองค์ก็ทรงต้องการช่วยคนบาปด้วย และนี่คือสิ่งที่เกี่ยวข้องกับพันธสัญญา

วันจันทร์

ชายที่ชื่อโนอาห์ (ปฐมกาล 6:9)

The Man Noah

ท่ามกลางความชั่วร้ายของสมัยก่อนน้ำท่วมโลก มีชายที่ชื่อ โนอาห์ แตกต่างจากคนอื่น ๆ อย่างเห็นได้ชัด อ่านข้อพระคัมภีร์ข้างต้นที่กล่าวถึงประเด็นพิเศษสามประเด็นเกี่ยวกับเขา เขียนความหมายของแต่ละประเด็น

1. เขาเป็นคน “ชอบธรรม” _____
2. เขาเป็นคน “ดีพร้อม” _____
3. เขา “ดำเนินกับพระเจ้า” _____

ไม่สงสัยเลยว่า โนอาห์เป็นผู้ที่มีความสัมพันธ์อันดีกับพระเจ้า เขาเป็นผู้ที่พระเจ้าสามารถทำงานด้วยได้ ผู้ที่จะฟังพระองค์ เชื่อพระองค์ และวางใจในพระองค์ นั่นเป็นเหตุผลที่พระเจ้าใช้โนอาห์เพื่อทำให้พระประสงค์ของพระองค์สำเร็จ เหตุใดเปโตรในพระคัมภีร์ใหม่จึงเรียกเขาว่า “ผู้ประกาศความชอบธรรม” (2 เปโตร 2:5)

ปฐมกาล 6:8 ช่วยให้เราเข้าใจถึงความสัมพันธ์ระหว่างโนอาห์กับพระเจ้าอย่างไร

คำว่า พระคุณ ใช้ในข้อนี้เป็นครั้งแรกในพระคัมภีร์ และมีความหมายอย่างชัดเจนเช่นเดียวกับที่กล่าวไว้ในพระคัมภีร์ใหม่ อธิบายถึงความเมตตา ความรักของพระเจ้าที่มีต่อคนบาปผู้ไม่สมควรจะได้รับ ดังนั้นเราต้องเข้าใจว่า ไม่ว่าโนอาห์จะ “ดีพร้อม” และ “ชอบธรรม” อย่างไรเขาก็ยังเป็นคนบาปที่ต้องการความรักที่ไม่สมควรจะได้รับจากพระเจ้า ในแง่นี้ โนอาห์จึงไม่แตกต่างจากพวกเราที่พยายามติดตามพระเจ้าอย่างจริงจัง

เมื่อเข้าใจแล้วว่าโนอาห์ต้องการพระคุณของพระเจ้าเช่นเดียวกับเราทุกคน จงมองชีวิตของเราเองและถามตัวเองว่า เราเป็นเหมือนโนอาห์ที่ “ชอบธรรม” “ดีพร้อม” และ “ดำเนินกับพระเจ้า” หรือไม่ จงเขียนเหตุผลและแบ่งปันในชั้นเรียน

วันอังคาร

การทำพันธสัญญากับโนอาห์

Covenant With Noah

“แต่เราจะตั้งพันธสัญญาไว้กับเจ้า ให้เจ้าเข้าอยู่ในนาวา ทั้งบุตรภรรยา และบุตรสะเก็ม” (ปฐมกาล 6:18)

ในข้อพระคัมภีร์ข้อเดียวนี้ เราเห็นพื้นฐานของพันธสัญญาในพระคัมภีร์ที่พระเจ้าทรงทำกับมนุษยชาติคือ การที่พระเจ้าและมนุษย์เข้าสู่ข้อตกลงด้วยกัน องค์ประกอบเริ่มต้นจากการเชื่อฟังในส่วนของมนุษย์ พระเจ้าตรัสกับโนอาห์ให้เขาและครอบครัวเข้าไปในนาวา พวกเขามีส่วนที่ต้องทำ และหากไม่ทำตาม พันธสัญญาก็เป็นโมฆะ เมื่อพันธสัญญาเป็นโมฆะแล้ว พวกเขา ก็จะเป็นผู้พ่ายแพ้อย่างที่สุด เพราะท้ายสุดแล้วพวกเขาเป็นผู้ได้รับผลประโยชน์จากพันธสัญญา หากโนอาห์ปฏิเสธพระเจ้าและไม่ต้องการที่จะปฏิบัติตาม หรือตอบรับแล้วแต่เปลี่ยนใจ ผลที่เกิดขึ้นกับเขาและครอบครัวจะเป็นเช่นไร

พระเจ้าตรัสว่า นี่คือ “พันธสัญญาของเรา” สิ่งนี้บอกอะไรเราเกี่ยวกับลักษณะพื้นฐานของพันธสัญญา แนวคิดเกี่ยวกับพันธสัญญาของเราจะมีความแตกต่างอย่างไรหากพระเจ้าทรงเรียกว่า “พันธสัญญาของเรา”

อย่างไรก็ตาม เราเห็นพื้นฐานระหว่างมนุษย์กับพระเจ้าพบได้ในพันธสัญญาในข้อพระคัมภีร์นี้ พระเจ้าทรงสำแดงพระคุณของพระองค์อีกครั้งหนึ่งด้วยการทำ “พันธสัญญาของเรา” กับโนอาห์ พระองค์ทรงแสดงให้เห็นว่าพระองค์ทรงเต็มใจเป็นผู้เริ่มเพื่อช่วยมนุษย์ให้รอดจากผลของความบาปของพวกเขา เราต้องไม่มองว่าพันธสัญญานี้เป็นการกระทำอย่างเท่าเทียมกัน ซึ่ง “ผู้ร่วมกระทำ” พันธสัญญาแต่ละฝ่ายต้องพึ่งพาอีกฝ่ายหนึ่ง เราอาจจะบอกว่าพระเจ้าได้รับ “ผลประโยชน์” จากพันธสัญญา แต่ในมุมมองที่แตกต่างอย่างสิ้นเชิงจากสิ่งที่มนุษย์ได้รับ หลังจากสิ้นสุดพันธสัญญานั้น พระองค์ได้รับประโยชน์จากการที่คนที่พระองค์ทรงรักได้รับชีวิตนิรันดร์ แต่นั่นไม่ได้หมายความว่าพระองค์ได้รับประโยชน์ในลักษณะเดียวกับเรา

ลองเปรียบเทียบในลักษณะนี้ ชายคนหนึ่งตกจากเรือท่ามกลางพายุกระหน่ำ มีอีกคนอยู่บนดาดฟ้าเรือบอกว่า จะโยนชูชีพเพื่อดึงเขาเข้ามา อย่างไรก็ตาม ชายที่อยู่ใต้น้ำจะต้องเห็นด้วยกับ “ข้อตกลง” ที่ว่า เขาต้องยึดและเกาะให้มั่นในสิ่งใดก็ตามที่โยนให้เขา นั่นก็เปรียบได้กับพันธสัญญาระหว่างพระเจ้าและมนุษย์

เรื่องเปรียบเทียบนี้ช่วยให้เราเข้าใจแนวคิดเรื่องพระคุณในพันธสัญญาอย่างไร ความสัมพันธ์ของเรากับพระเจ้าในตอนนี้อาจจำเป็นต้องตั้งอยู่บนพื้นฐานอะไร

พูด

รู้เป็นสัญลักษณ์

Sign of the Rainbow

“พระเจ้าตรัสว่า ‘นี่แหละเป็นเครื่องหมายแห่งพันธสัญญา ซึ่งเราตั้งไว้ระหว่างเรากับพวกเจ้า ทั้งบรรดาสัตว์มีชีวิตที่อยู่กับเจ้าสืบไปทุกชั่วอายุ คือเราตั้งรุ้งของเราไว้ที่เมฆ และรุ้งนั้นจะเป็นเครื่องหมายแห่งพันธสัญญาระหว่างเรากับโลก’” (ปฐมกาล 9:12, 13)

มีปรากฏการณ์ทางธรรมชาติเพียงไม่กี่อย่างที่สวยงามกว่ารุ้ง ใครบ้างจำตอนเป็นเด็กไม่ได้ถึงครั้งแรกที่หลงไหลและประหลาดใจไปกับแห่งแสงอันนำอัศจรรย์โค้งงอรอบท้องฟ้าเหมือนประตูลู่สวรรค์ แม้แต่ในผู้ใหญ่ก็แทบจะ

หยุดหายใจเมื่อเห็นสิ่งที่เสกสรรอย่างลงตัวในหมู่เมฆ ไม่น่าแปลกใจเลยที่รัฐแม่ในปัจจุบัน ก็ถูกใช้เป็นสัญลักษณ์สำหรับหลายสิ่งหลายอย่าง ตั้งแต่องค์กรทางการเมือง ลัทธิ วงดนตรีร็อค ไปจนถึงหน่วยงานการท่องเที่ยว (ลองค้นหาคำว่า “รัฐ” บนเว็บไซต์) เห็นได้ชัดว่า แถบสีที่สวยงามเหล่านั้นยังคงสัมผัสจิตใจและความคิดของเรา

แน่ทีเดียว นั่นเป็นจุดประสงค์ทั้งสิ้นของพระเจ้า

ทำไมพระเจ้าจึงตรัสว่า รัฐเป็นเครื่องหมาย (ปฐมกาล 9:12-17)

พระเจ้าตรัสว่า พระองค์จะทรงใช้รัฐเป็นเครื่องหมายแห่ง “พันธสัญญาของเรา” (ปฐมกาล 9:15) น่าสนใจเพียงใดที่พระองค์ทรงใช้คำว่า ‘พันธสัญญา’ ในข้อนี้ เพราะในกรณีนี้คำว่าพันธสัญญาแตกต่างจากการใช้ในที่อื่น ตรงกันข้ามกับพันธสัญญาที่กระทำกับอับราฮัมหรือที่ภูเขาซีนาย เป็นพันธสัญญาที่ไม่มีข้อผูกมัดเจาะจงในส่วนของผู้ที่ได้รับผลประโยชน์จากพันธสัญญา (แม้แต่โนอาห์) พระคำของพระเจ้าที่มีต่อทุกคนในข้อนี้ คือ มีต่อ “บรรดาสัตว์ที่มีชีวิต” (ปฐมกาล 9:15) และ “ทุกชั่วอายุ” (ปฐมกาล 9:12) พระคำของพระเจ้าเป็นสากล ครอบคลุมทุกคน ไม่ว่าจะเลือกเชื่อฟังพระเจ้าหรือไม่ก็ตาม ในกรณีนี้ แนวคิดของพันธสัญญาที่กล่าวถึงความสัมพันธ์ระหว่างพระเจ้ากับมนุษย์ ไม่ได้มีความหมายเหมือนข้ออื่นๆ ในพระคัมภีร์

พันธสัญญานี้แสดงให้เห็นพระคุณของพระเจ้าในด้านใด ใครเป็นผู้เริ่มพันธสัญญานี้ ใครเป็นผู้ได้รับผลประโยชน์สูงสุด

แม้ว่าพันธสัญญาดังที่กล่าวไว้ในข้อนี้ ไม่ได้มีข้อผูกมัดเจาะจงในส่วนของเรา (แน่นอนว่า ในส่วนของพระเจ้าคือ จะไม่ทรงทำลายแผ่นดินโลกด้วยน้ำท่วมอีก) ความรู้ของเราเกี่ยวกับสัญลักษณ์ของรัฐนี้ ส่งผลต่อการดำเนินชีวิตของเราให้อยู่ภายใต้การเชื่อฟังพระเจ้าอย่างไร มีข้อผูกมัดบางอย่างในส่วนของเราเวลาเรามองไปยังท้องฟ้าและเห็นรัฐหรือไม่ ลองนึกถึงบริบททั้งหมดที่เกี่ยวกับรัฐและเราสามารถเรียนรู้สิ่งใดจากเรื่องนี้

“พระองค์ทรงทำลายล้างสัตว์ทั้งปวงที่มีชีวิตอยู่บนแผ่นดินตั้งแต่ มนุษย์ สัตว์ และสัตว์เลื้อยคลาน ตลอดจนนกในอากาศ พวกเหล่านี้ถูกทำลายล้างเสียจากโลก เหลืออยู่แต่โนอาห์และบรรดาผู้ที่อยู่กับเขา ในนาวา” (ปฐมกาล 7:23)

แนวคิดเรื่อง “ผู้ที่เหลืออยู่” ใ้ได้กล่าวถึงในข้อนี้เป็นครั้งแรก คำนี้แปลว่า “หลงเหลือ” นำมาจากอีกคำหนึ่งที่มีการใช้รูปแบบรากศัพท์นี้หลายครั้งในพระคัมภีร์เดิม ซึ่งสื่อถึงพงศ์พันธุ์ที่เหลืออยู่

“พระเจ้าทรงใช้เรามาก่อนฟี่ เพื่อสงวนคนที่เหลือส่วนหนึ่งบนแผ่นดินไว้ให้ฟี่ และช่วยชีวิตของฟี่ไว้ด้วยการช่วยกัวันใหญ่หลวง” (ปฐมกาล 45:7)

“ในเวลานั้น คนเหล่านั้นที่ยังเหลือรอดอยู่ในศิโยนคือเมืองเยรูซาเล็ม นั้น ก็จะถูกเรียกว่า ผู้บริสุทธิ์ คือทุกคนที่พระเจ้าได้กำหนดไว้แล้วให้มีชีวิตอยู่ต่อไปในเยรูซาเล็ม” (อิสยาห์ 4:3)

“ในเวลานั้น องค์เจ้าชีวิตก็จะยกมือของพระองค์ขึ้นอีกครั้งหนึ่ง เพื่อจะเอาคนของพระองค์ที่ยังเหลืออยู่คืนมา” (อิสยาห์ 11:11)

คำที่เป็นตัวเอียงในข้อพระคัมภีร์ข้างต้นต่างเชื่อมโยงกับคำว่า “เหลืออยู่” ที่พบในปฐมกาล 7:23

อ่าน ปฐมกาล 7:23 และตัวอย่างอื่น ๆ เราเข้าใจคำว่า ‘ผู้ที่เหลืออยู่’ อย่างไร สภาพแวดล้อมเช่นใดที่นำไปสู่การเป็นผู้ที่เหลืออยู่ พันธสัญญาเกี่ยวพันกับผู้ที่เหลืออยู่อย่างไร

ช่วงเวลาน้ำท่วมโลก พระผู้สร้างโลกได้กลายเป็นผู้พิพากษาโลก การพิพากษาทั่วโลกที่ใกล้จะเกิดขึ้นตั้งคำถามว่า ทุกชีวิตบนโลกจะถูกทำลาย แม้แต่ชีวิตมนุษย์ หากไม่เป็นเช่นนั้น ใครจะเป็นผู้รอดชีวิต ใครจะเป็นผู้ที่เหลืออยู่

ในกรณีผู้ที่รอดคือ โนอาห์และครอบครัว ถึงกระนั้นความรอดของโนอาห์ก็เชื่อมโยงกับพันธสัญญาของพระเจ้าที่ทรงทำกับเขา (ปฐมกาล 6:18) เป็นพันธสัญญาที่เกิดขึ้นและดำเนินการโดยพระเจ้าแห่งความเมตตาและพระคุณ

พวกเขารอดชีวิตมาได้ก็เพราะสิ่งที่พระเจ้าทรงกระทำเพื่อเขา อย่างไรก็ตาม ความร่วมมือของพวกเขาก็เป็นสิ่งสำคัญ ไม่ว่าข้อผูกมัดของพันธสัญญาที่โนอาห์ได้กระทำนั้นเป็นอย่างไร และไม่ว่าเขาจะปฏิบัติอย่างซื่อสัตย์เพียงใด ความหวังเพียงอย่างเดียวของเขาอยู่ในพระกรุณาของพระเจ้า

จากความเข้าใจของเราเกี่ยวกับเหตุการณ์ในยุคสุดท้าย ซึ่งรวมถึงช่วงเวลาที่พระเจ้าได้ทรงให้มีผู้ที่เหลืออยู่ (วิวรณ์ 12:17) เราเรียนรู้อะไรจากเรื่องราวของโนอาห์ที่จะช่วยให้เราเตรียมตัวเป็นส่วนหนึ่งของผู้ที่เหลืออยู่

วันศุกร์

ศึกษาเพิ่มเติม:

อ่าน เอลเลน จี. ไวท์, *บรรพชนกับผู้เผยพระวจนะ* หน้าท่อมโลก, หน้า 90-104 และ หลังจากหน้าท่อมโลก, หน้า 105-110

“รุ่งซึ่งเป็นปรากฏการณ์กายภาพตามธรรมชาติ เป็นเครื่องหมายที่เหมาะสมกับพระสัญญาของพระเจ้าที่จะไม่ทำลายโลกด้วยน้ำท่วมอีก ในขณะที่สภาพภูมิอากาศของโลกหลังจากน้ำท่วมแตกต่างไปจากเดิมอย่างสิ้นเชิง และฝนก็ตกในพื้นที่ส่วนใหญ่ของโลกแทนที่น้ำค้างหล่อเลี้ยงผืนดินซึ่งเป็นประโยชน์ในอดีต จำเป็นต้องมีบางสิ่งสยบความกลัวของมนุษย์ในแต่ละครั้งเมื่อฝนเริ่มตก การเปิดเผยของพระเจ้าในปรากฏการณ์ธรรมชาติให้แนวคิดฝ่ายจิตวิญญาณด้วยเช่นกัน (ดู โรม 1:20) ดังนั้นรุ่งจึงเป็นหลักฐานให้กับผู้เชื่อว่า ฝนจะนำมาซึ่งพระพรไม่ใช่การทำลายล้าง” (*The SDA Bible Commentary*, เล่ม. 1, หน้า 265)

คำถามเพื่อการอภิปราย:

1. “ในสมัยนั้นโลกเต็มไปด้วยคนที่ทวีขึ้น โลกก็ส่งเสียงคำรามเหมือนวัวป่า และเทพเจ้าผู้ยิ่งใหญ่ถูกปลุกให้ตื่นด้วยเสียงอึกทิกครีกโครม ชายที่ชื่อ เอ็นลิว ได้ยินเสียงอึกทิกทิกนั้นและพูดกับเทพเจ้าในที่ประชุมว่า ‘เราทนความโกลาหลของมนุษย์ไม่ได้อีกต่อไป และเราก็นอนไม่หลับเพราะบาเบลนั้น’ ดังนั้นเทพเจ้าจึงตกลงที่จะกำจัดมนุษย์” (The Story of the Flood in *The Epic of Gilgamesh*, trans. N. K. Sanders (London: The Penguin Group, 1972), หน้า 108) เปรียบเทียบเหตุผลของน้ำท่วมโลกนี้กับเหตุผลจากพระคัมภีร์
2. โนอาห์ได้ทำมากกว่าเดือนคนรุ่นของเขาเกี่ยวกับการพิพากษาที่ใกล้เข้ามาของพระเจ้า จุดประสงค์ของคำเตือนเพื่อช่วยให้ผู้คนรู้ว่าพวกเขาต้องการความรอด เหตุใดความจริงแห่งความรอดจึงไม่เป็นที่นิยมโดยทั่วไป สิ่งใดขัดขวางคนให้ไม่ยอมรับแผนการไถ่ให้รอดของพระเจ้า (ดู ยอห์น 3:19; ยอห์น 7:47, 48; ยอห์น 12:42, 43; ยากอบ 4:4)

สรุป:

บทเรียนสัปดาห์นี้ เรารู้ว่าพันธสัญญาที่พระเจ้าทรงทำกับโนอาห์เป็นพันธสัญญาแรกที่กล่าวถึงอย่างชัดเจนในพระคัมภีร์ แสดงให้เห็นถึงความสนใจอย่างเมตตาของพระองค์ต่อครอบครัวมนุษย์และความปรารถนาของพระองค์ที่จะเข้าสู่ความสัมพันธ์แห่งความรอดกับพวกเขา พระเจ้าทรงยืนยันพันธสัญญาของพระองค์กับโนอาห์อีกครั้ง และเป็นเพราะการยึดมั่นของโนอาห์ที่มีต่อพระเจ้าได้ปกป้องเขาจากการละทิ้งความเชื่อที่มีอยู่ทั่วไป และในที่สุดช่วยเขาและครอบครัวให้รอดพ้นจากการพิพากษาครั้งร้ายแรงจากน้ำท่วมโลก

“เครื่องหมาย (รัฐ) ในเมฆนี้ยืนยันความเชื่อของทุกคน และสร้างความมั่นใจในพระเจ้า เพราะนี่เป็นสัญลักษณ์แห่งความเมตตาและความดีของพระเจ้าต่อมนุษย์ แม้ว่าพระเจ้าจะถูกยั่วยุให้ทำลายโลกด้วยน้ำท่วม แต่ความเมตตาของพระองค์ก็ยังคงครอบคลุมโลกอยู่” (เอลเลน จี. ไวท์, *The Story of Redemption*, หน้า 71)

บทที่ 4

พันธสัญญานิรันดร์

An Everlasting Covenant

วันที่ 17 - 23 เมษายน 2021

บ่ายวันสะบาโต

อ่านข้อพระคัมภีร์สำหรับบทเรียนสัปดาห์นี้

อพยพ 3:14; ปฐมกาล 17:1-6; ปฐมกาล 41:45; ดาเนียล 1:7;
ปฐมกาล 15:7-18; ปฐมกาล 17:1-14; วิวรรณ์ 14:6, 7

ข้อควรจำ

“เราจะตั้งพันธสัญญาของเราไว้ระหว่างเรากับเจ้า และเชื้อสายของเจ้าที่สืบมาตลอดชั่วชาติพันธุ์ของเขาให้เป็นพันธสัญญานิรันดร์ คือเป็นพระเจ้าแก่เจ้า และแก่เชื้อสายของเจ้าที่สืบมา” (ปฐมกาล 17:7)

มี ก็คนจำถึงความเจ็บป่วยหรือโรคปอดบวมที่ทำให้ป่วยมากในวัยเด็กได้อย่างชัดเจน ในคำคืนอันยาวนานที่เรามิใช่ เราตื่นจากอาการครึ่งหลับครึ่งตื่นแล้วเห็นคุณแม่หรือคุณพ่อนั่งบนเก้าอี้ข้างเตียงท่ามกลางแสงไฟยามค่ำคืนคอยดูแลเรา

ในทำนองเดียวกับชีวิตมนุษย์ พระเจ้าประทับอยู่ข้างเตียงของโลกที่ป่วยด้วยบาป ขณะเดียวกันความมืดทางศีลธรรมก็เพิ่มมากขึ้นหลังจากน้ำท่วมโลกหลายศตวรรษ พระองค์จึงทรงเรียกอับรามและวางแผนแต่งตั้งกลุ่มคนที่พระองค์จะทรงมอบความรู้เกี่ยวกับพระองค์เองและมอบความรอดให้โดยผ่านผู้รับใช้ที่สัตย์ซื่อ

ดังนั้นพระเจ้าจึงทรงเข้าสู่พันธสัญญากับอับรามและลูกหลานของเขาเป็นพันธสัญญาที่เน้นรายละเอียดเพิ่มเติมเกี่ยวกับแผนการของพระเจ้าที่จะช่วย

มนุษยชาติให้รอดจากผลของบาป พระเจ้าจะไม่ทรงละทิ้งโลก โดยเฉพาะในช่วงที่โลกต้องการพระองค์อย่างยิ่ง สัปดาห์นี้เราจะศึกษาการเปิดเผยพันธสัญญาเพิ่มเติม

พระนามของพระเจ้าคืออะไร หมายความว่าอย่างไร ชื่อที่พระเจ้าทรงใช้กล่าวถึงพระองค์เองต่ออับราฮัมมีความสำคัญอย่างไร พระองค์ทรงใช้ชื่ออะไรในการกล่าวถึงพระองค์ เหตุใดพระเจ้าจึงทรงเปลี่ยนชื่อของอับราฮัมเป็นอับราฮัม ทำไมชื่อจึงสำคัญ เงื่อนไขหรือข้อผูกมัดใดที่แนบมากับพันธสัญญา

วันอาทิตย์

พระเยโฮวาห์และพันธสัญญาอับราฮัม

Yahweh and the Abrahamic Covenant

“แล้วพระองค์ตรัสแก้อับราฮัมว่า ‘เราคือพระเจ้าที่พาเจ้าออกจากเมืองเออร์ของชาวเคลเดีย เพื่อจะยกดินแดนนี้ให้เป็นกรรมสิทธิ์ของเจ้า’” (ปฐมกาล 15:7)

บางครั้งชื่อก็เหมือนเครื่องหมายเฉพาะตัว ซึ่งเชื่อมโยงอย่างใกล้ชิดกับความคิดของเรา ด้วยลักษณะบางอย่างที่เมื่อเราได้ยินชื่อเราก็จะนึกถึงลักษณะนิสัยเหล่านั้นทันที ตัวอย่างเช่น เรานึกถึงลักษณะนิสัยใดเมื่อเราได้ยินชื่อเหล่านี้ อัลเบิร์ต ไอน์สไตน์, มาร์ติน ลูเธอร์ คิง จูเนียร์, คานธี หรือโดรคัส แต่ละชื่อมีความเกี่ยวข้องกับลักษณะนิสัยและอุดมคติ

ในสมัยพระคัมภีร์ ผู้คนในวันออกใกล้ให้ความสำคัญมากกับความหมายของชื่อ “ชาวฮีบรูมักจะทำชื่อที่บ่งบอกถึงลักษณะส่วนบุคคลของผู้ตั้งชื่อ หรือความคิดและอารมณ์ของผู้ตั้งชื่อ หรือสถานการณ์ในช่วงเวลาที่ตั้งชื่อ” (*The SDA Bible Commentary*, เล่ม 1, หน้า 523)

เมื่อพระเจ้าเข้าสู่ความสัมพันธ์แห่งพันธสัญญากับอับราฮัมเป็นครั้งแรก พระองค์ทรงเรียกพระองค์เองว่า “เยโฮวาห์- YHWH” (ปฐมกาล 15:7 – KJV อ่านว่า ยาเวห์ – Yahweh) ดังนั้น ปฐมกาล 15:7 อ่านตามตัวอักษรว่า “เราคือเยโฮวาห์ (YHWH) ที่ได้พาเจ้าออกจาก...”

แม้ว่าพระนาม เยโฮวาห์ (YHWH) ปรากฏ 6,828 ครั้งในพระคัมภีร์เดิม แต่ก็ยังเต็มไปด้วยความลึกลับ พระนามนี้ดูเหมือนว่าจะเป็นรูปแบบหนึ่งของคำกริยา ฮายาห์ (hayah) ซึ่งมีความหมายว่า “พระผู้เป็น” ซึ่งในกรณีนี้จะหมายถึง “พระผู้เป็นนิรันดร์” “พระผู้ดำรงอยู่” “พระผู้มีชีวิตอยู่ด้วยตนเอง” “พระผู้พึ่งพาตน” หรือ “พระผู้มีชีวิตอยู่ชั่วนิรันดร์” คุณลักษณะของพระเจ้าที่ดูเหมือนจะได้รับความสำคัญกับการเรียกพระนามนี้คือ พระผู้มีชีวิตอยู่ด้วยตนเองและพระผู้สัตย์ซื่อ พระนามเหล่านี้ชี้ไปยังพระเจ้าในฐานะ พระผู้ทรงพระชนม์ พระผู้เป็นแหล่งของชีวิต ซึ่งตรงข้ามกับเทพเจ้าของคนที่ไม่เชื่อในพระเจ้าที่แท้จริง ซึ่งเทพเจ้าเหล่านั้นไม่มีชีวิต นอกเหนือจากจินตนาการของคนที่กราบไหว้

พระเจ้าพระองค์เองทรงอธิบายความหมายของ พระเยโฮวาห์ในอพยพ 3:14 “เราเป็นผู้ซึ่งเราเป็น” ความหมายนี้แสดงถึงความเป็นจริงของการดำรงอยู่ของพระเจ้าอย่างไม่มีเงื่อนไข ขณะเดียวกันก็แสดงถึงการปกครองของพระองค์เหนืออดีต ปัจจุบัน และอนาคต

พระเยโฮวาห์ยังเป็นพระนามส่วนตัวของพระเจ้าด้วย การแสดงพระองค์ในฐานะพระเยโฮวาห์เป็นพระผู้นำอับรามออกจากเมืองเออร์บงบอกถึงการประกาศพันธสัญญาของพระเจ้ากับเขาในปฐมกาล 12:1-3 พระเจ้าทรงต้องการให้อับรามรู้จักพระนามของพระองค์ เพราะว่าพระนามนี้เผยให้เห็นลักษณะตามธรรมชาติ และลักษณะนิสัยของพระองค์ ด้วยความรู้นี้ เราเรียนรู้ที่จะวางใจในพระสัญญาของพระองค์ได้ (สดุดี 9:10; สดุดี 91:14)

เมื่อเราคิดหรือได้ยินพระนาม พระเยโฮวาห์ เราจะนึกถึงคุณลักษณะหรืออุปนิสัยใดโดยอัตโนมัติ เราจะนึกถึงลักษณะของความรัก ความเมตตา และความห่วงใย หรือความกลัว ความเคร่งครัด และระเบียบวินัย และเมื่อเราได้ยินพระนาม พระเยซู เราจะนึกถึงคุณลักษณะใดโดยอัตโนมัติ

“เมื่ออายุอับรามได้เก้าสิบเก้าปี พระเจ้าทรงปรากฏแก่อับราม และตรัสแก่ท่านว่า ‘เราเป็นพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ จงดำเนินอยู่ต่อหน้าเราและเป็นคนดีพร้อม’ (ปฐมกาล 17:1)

พระเยโฮวาห์ทรงปรากฏแก่อับรามหลายครั้งก่อนหน้านั้น (ปฐมกาล 12:1, 7; ปฐมกาล 13:14; ปฐมกาล 15:1, 7, 18) จากข้อพระคัมภีร์ข้างต้น พระเยโฮวาห์ปรากฏแก่อับรามอีกครั้ง สำแดงพระองค์เองว่า “เป็นพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์” ซึ่งเป็นพระนามที่ใช้ในพระธรรมปฐมกาลและพระธรรมโยบเท่านั้น พระนาม “พระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์” ประกอบด้วยส่วนแรกคือคำว่า “EI” ซึ่งเป็นพระนามพื้นฐานของพระเจ้าที่ใช้ในหมู่ชาวเซไมต์ แม้ว่าความหมายที่แน่นอนของคำว่า “Shaddai” ยังไม่เป็นที่แน่ชัด แต่การใช้คำว่า “ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ (Almighty)” เป็นคำแปลที่ถูกต้องที่สุด (เปรียบเทียบใน อิสยาห์ 13:6 และ โยเอล 1:15) แนวคิดที่สำคัญที่สุดในการใช้พระนามนี้ดูเหมือนจะเป็นความแตกต่างระหว่าง ฤทธิ์และอำนาจของพระเจ้า กับความอ่อนแอและความเปราะบางของมนุษย์

อ่านปฐมกาล 17:1-6 ซึ่งจะช่วยให้เห็นภาพในบริบทที่กว้างขึ้น เหตุใดพระเจ้าทรงต้องการเห็นย่ำถึงฤทธิ์และอำนาจของพระองค์แก่อับรามในเวลานั้น พระเจ้าตรัสอะไรที่ต้องการให้อับรามวางใจในฤทธิ์และอำนาจนั้น ให้ดูข้อ 6 เป็นพิเศษ

คำแปลตามตัวอักษรของปฐมกาล 17:1-6 จะเป็นเช่นนี้ “พระเยโฮวาห์ทรงปรากฏแก่อับราม และตรัสแก่ท่านว่า ‘เราเป็นพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ ('El-Shaddai) จงดำเนินอยู่ต่อหน้าเราและเป็นคนดีพร้อม เราจะทำพันธสัญญาของเราระหว่างเรากับเจ้า เราจะทวีพงศ์พันธุ์ของเจ้าให้มากขึ้นอย่างยิ่ง...เจ้าจะเป็นบิดาของประชาชาติมากมาย...เราจะกระทำให้เจ้ามีพงศ์พันธุ์มากอย่างยิ่ง” พระนามเดียวกันนี้ยังปรากฏในปฐมกาล 28:3 ที่อิสอัคกล่าวว่าพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ทรงอวยพระพรแก่เจ้า และโปรดให้เจ้ามีลูกดกทวียิ่งขึ้น

พระสัญญาที่คล้ายกันของพระเจ้าทรงมหิทธิฤทธิ์ยังพบได้ใน ปฐมกาล 35:11; ปฐมกาล 43:14; ปฐมกาล 49:25 เป็นข้อความที่กล่าวถึงความอุดมสมบูรณ์ที่พระเจ้าทรงมอบให้ คำว่า 'Ei หมายถึง พระเจ้าผู้เปี่ยมไปด้วยฤทธานุภาพและอำนาจ Shaddai หมายถึง พระเจ้าแห่งความมั่งมีอันไม่สิ้นสุด ความมั่งมีที่พระองค์เต็มใจมอบให้กับผู้แสวงหาพระองค์ด้วยความไว้วางใจและเชื่อฟัง

มีคำกล่าวที่ว่า หากเรียกดอกกุหลาบในชื่ออื่น มันก็ยังคงให้กลิ่นหอมหวานแบบเดิม จึงให้แนวคิดที่ว่าชื่อไม่ใช่ใจความสำคัญ ถึงกระนั้น เราจะมีความสบายใจหรือความหวังมากเพียงใดหากพระนามของพระเจ้าคือ “พระเจ้าผู้ประธาบง” หรือ “พระเจ้าผู้อ่อนแอ” อ่านพระคัมภีร์สำหรับวันนี้ แล้วแทนพระนาม “พระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์” ด้วยชื่อทั้งสองนี้ เราจะมี ความไว้วางใจและเชื่อในพระองค์ได้อย่างไร หากพระองค์สำแดงพระองค์เองในรูปลักษณะเช่นนั้น ในอีกทำนองหนึ่ง พระนาม พระผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ ('Ei Shaddai) ช่วยให้เราสบายใจได้อย่างไร

วันอังคาร

จากอับรามสู่อับราฮัม (ปฐมกาล 17:4, 5)

From Abram to Abraham

แม้ว่าพระนามของพระเจ้ามาพร้อมกับความหมายฝ่ายจิตวิญญาณและทางศาสนศาสตร์ สิ่งนี้ไม่เพียงจบลงที่พระนามพระเจ้า ชื่อของผู้คนในตะวันออกใกล้สมัยโบราณไม่ได้เป็นเพียงวิธีการระบุตัวตนอย่างไว้ความหมาย เช่นเดียวกับในยุคของเรา การตั้งชื่อว่า แมรี หรือซูซี่ ไม่บ่งบอกความแตกต่างมากนักในปัจจุบัน อย่างไรก็ตามสำหรับชาวเซไมต์โบราณ ชื่อของมนุษย์มาพร้อมกับความหมายฝ่ายจิตวิญญาณที่สำคัญอย่างมาก ชื่อชาวเซไมต์ทั้งหมดมีความหมายและมักประกอบด้วยวลีหรือประโยคสั้นๆ ที่รวมถึงคำอวยพรหรือการแสดงออกถึงความกตัญญูต่อผู้ปกครอง อย่างเช่น ดาเนียล หมายถึง “พระเจ้าผู้พิพากษา” โยเอล หมายถึง “พระเยโฮวาห์ทรงเป็นพระเจ้า” หรือนาธาน หมายถึง “ของประทานจากพระเจ้า”

เนื่องจากความหมายที่แนบมากับชื่อนั้นสำคัญ ฉะนั้นจึงมักมีการเปลี่ยนชื่อเพื่อสะท้อนถึงการเปลี่ยนแปลงครั้งใหญ่ในชีวิตและสถานการณ์ของบุคคลนั้น

อ่านข้อพระคัมภีร์ต่อไปนี้ กำลังกล่าวถึงสถานการณ์ใด และเหตุใดจึงมีการเปลี่ยนชื่อในสถานการณ์เหล่านั้น **ปฐมกาล 32:28; ปฐมกาล 41:45; ดาเนียล 1:7**

อย่างไรก็ตาม ไม่ใช่เรื่องยากแม้แต่สำหรับคนยุคใหม่ที่จะเข้าใจความสำคัญของความหมายของชื่อคนคนหนึ่ง ซึ่งบางครั้งก็เป็นเรื่องละเอียดอ่อน หากมีการเรียกบุคคลหนึ่งว่า “ไอเซลา” หรือ “น่าเกลียด” อยู่เสมอ และหากมีคนจำนวนมากเรียกชื่อนั้นๆ ให้กับบุคคลนั้นอยู่ตลอดเวลา ไม่ช้าก็เร็วชื่อเหล่านั้นอาจส่งผลกระทบต่อวิธีที่บุคคลนั้นมีทัศนคติต่อตนเองก็เป็นได้ ในทำนองเดียวกัน การตั้งชื่อพิเศษให้กับใครบางคนหรือเปลี่ยนชื่อของเขา ก็เป็นไปได้ว่าชื่อนั้นจะมีอิทธิพลต่อวิธีที่เขาจะมองตัวเองและส่งผลต่อการกระทำของเขา

ด้วยเหตุนี้จึงไม่ยากนักที่จะเข้าใจว่าทำไมพระเจ้าจึงทรงต้องการเปลี่ยนชื่ออับรามเป็นอับราฮัม อับรามหมายถึง “บิดาผู้เป็นที่ยกย่อง” พระเจ้าทรงเปลี่ยนให้เป็นอับราฮัม ซึ่งหมายถึง “บิดาของประชาชาติมากมาย” เมื่อเราดูพันธสัญญาที่พระเจ้าตรัสว่า “เราจะกระทำให้เจ้ามีพงศ์พันธุ์มากอย่างยิ่ง เราจะกระทำเจ้าให้เป็นชนหลายชาติ และกษัตริย์หลายองค์จะเกิดมาจากเจ้า” (ปฐมกาล 17:6) การเปลี่ยนชื่อนั้นให้ความหมายลึกซึ้งขึ้น บางทีอาจเป็นวิธีของพระเจ้าในการช่วยอับราฮัมให้วางใจในพันธสัญญา ซึ่งกระทำกับชายวัย 99 ปีที่แต่งงานกับหญิงชาวผู้ซึ่งเป็นหมั้น กล่าวโดยสรุปคือ พระเจ้าทรงกระทำเพื่อช่วยเพิ่มความเชื่อในพระสัญญาของพระองค์แก่อับราฮัม

พุธ

ลำดับขั้นของพันธสัญญา (ปฐมกาล 12:1, 2)

Covenant Stages

ข้อพระคัมภีร์สองข้อนี้กล่าวถึงขั้นแรกของพันธสัญญาที่พระเจ้าทรงกระทำกับอับราม (มีสามขั้นด้วยกัน) พระเจ้าทรงเข้าหาอับราม ออกคำสั่ง และทรงกระทำพันธสัญญากับเขา แนวทางนี้เป็นการแสดงออกถึงการเลือก

อย่างดงามของพระเจ้าในการให้อับรามเป็นบุคคลสำคัญคนแรกของพันธสัญญาแห่งพระคุณอันพิเศษของพระองค์ คำสั่งนั้นรวมถึงการทดสอบความเชื่ออย่างเต็มล้นในพระเจ้า (ฮีบรู 11:8) พระสัญญา (ปฐมกาล 12:1-3, 7) แม้ว่าจะเป็น การกระทำเฉพาะกับลูกหลานอับราม แต่ท้ายที่สุดก็รวมถึงพระสัญญาที่ให้ไว้กับพงศ์พันธุ์มนุษย์ทั้งหมด (ปฐมกาล 12:3; กาลาเทีย 3:6-9)

ขั้นที่สองของพันธสัญญาที่พระเจ้าทรงกระทำกับอับรามปรากฏในปฐมกาล 15:7-18 พระคัมภีร์ข้อใดที่เราพบวิธีการที่คล้ายกันกับที่ปรากฏในขั้นแรก

พระเจ้าเข้าหามนุษย์ ข้อพระคัมภีร์ _____
การทรงเรียกให้มนุษย์เชื่อฟัง ข้อพระคัมภีร์ _____
พระสัญญาของพระเจ้า ข้อพระคัมภีร์ _____

ในพิธีกรรมอันศักดิ์สิทธิ์ของขั้นที่สอง พระเจ้าทรงปรากฏต่ออับราม และทรงผ่านท่ามกลางชิ้นส่วนของเนื้อสัตว์ที่จัดเรียงไว้อย่างพิถีพิถัน สัตว์ทั้งสามชนิดถูกเชือดและผ่ากลางตัว วางข้างละซีกตรงกันโดยมีช่องว่างระหว่างกัน นกนั้นถูกฆ่าแต่หาได้ผ่าไม่ ผู้ที่เข้าสู่พันธสัญญาจะต้องเดินระหว่างชิ้นส่วนที่ถูกแบ่งครั้งนั้น ซึ่งเป็นสัญลักษณ์สาบานว่าจะเชื่อฟังข้อกำหนดที่ตกลงกันตลอดไป

อธิบายถึงสิ่งที่เกิดขึ้นในขั้นที่สามซึ่งเป็นขั้นสุดท้ายของการกระทำพันธสัญญาของพระเจ้ากับอับราฮัม (อ่าน ปฐมกาล 17:1-14)

ชื่อของอับราฮัมมีความหมายเน้นย้ำถึงความปรารถนาและจุดประสงค์ของพระเจ้าที่จะช่วยผู้คนให้รอด คำว่า “ประชาชาติมากมาย” รวมทั้งชาวิวและคนต่างชาติ พระคัมภีร์ใหม่ช่วยให้เข้าใจชัดเจนอย่างมากว่า ลูกหลานที่แท้จริงของอับราฮัมคือผู้ที่มีความเชื่อของอับราฮัมและผู้ที่ยวางใจในพระคุณของพระเมสสิยาห์ที่ได้ทรงสัญญาไว้ (ดู กาลาเทีย 3:7, 29) ด้วยเหตุนี้ พระประสงค์ของพระเจ้าคือต้องการช่วยมนุษย์ให้รอดให้ได้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ ไม่ว่าจะ มีเชื้อชาติใด ในปัจจุบันนี้ก็เช่นเดียวกัน

อ่านวิวรณ์ 14:6, 7 เกี่ยวกับข่าวทูตสวรรค์องค์ที่หนึ่ง เปรียบเทียบสิ่งที่ทูตสวรรค์กล่าวกับสิ่งที่เกิดขึ้นในพันธสัญญากับอับราฮัม มีประเด็นอะไรบ้างที่เหมือนกัน

วันพฤหัสบดี

ข้อผูกมัดทางพันธสัญญา

Covenant Obligations

“เพราะเราเลือกเขาแล้ว เพื่อเขาจะได้กำชับลูกหลาน และครอบครัวที่สืบมา ให้รักษาพระมรรคาของพระเจ้า โดยทำความชอบธรรมและความยุติธรรม เพื่อว่าพระเจ้าจะได้ประทานสิ่ง ซึ่งพระองค์ทรงสัญญาไว้แล้วให้แก่อับราฮัม” (ปฐมกาล 18:19)

ดังที่เราเรียนรู้แล้วว่า พันธสัญญาเป็นพันธสัญญาแห่งพระคุณเสมอ พระเจ้าทรงกระทำเพื่อเราในสิ่งที่เราไม่สามารถทำเพื่อตัวเองได้ ไม่มีข้อยกเว้นในพันธสัญญากับอับราฮัม

พระเจ้าทรงเลือกอับราฮัมด้วยพระคุณของพระองค์ ให้เป็นเครื่องมือในการช่วยประกาศแผนการแห่งความรอดให้กับโลก อย่างไรก็ตาม การบรรลุผลของพระเจ้าในพันธสัญญาของพระองค์เชื่อมโยงกับความเต็มใจของอับราฮัมที่จะกระทำอย่างชอบธรรมและเชื่อฟังพระองค์ด้วยความเชื่อ หากปราศจากความเชื่อฟังในส่วนของอับราฮัม พระเจ้าก็ไม่สามารถใช้เขาได้

ปฐมกาล 18:19 แสดงให้เห็นว่าพระคุณและพระบัญญัติเชื่อมโยงกันอย่างไร เริ่มต้นด้วยพระคุณ (“เราเลือกเขาแล้ว”) และตามด้วยความจริงที่ว่าอับราฮัมเป็นผู้เชื่อฟังพระเจ้าและให้ครอบครัวเชื่อฟังด้วยเช่นกัน ดังนั้นแล้ว ความเชื่อและการประพฤติก็ปรากฏควบคู่กันอย่างใกล้ชิด (ดู ยากอบ 2:17)

สังเกตวลีในปฐมกาล 18:19 โดยเฉพาะในช่วงท้าย ได้กล่าวอะไรเกี่ยวกับการเชื่อฟังของอับราฮัม แม้ว่าการเชื่อฟังไม่ใช่หนทางแห่งความรอด แต่ข้อนี้กล่าวถึงใจความสำคัญอะไร จากข้อพระคัมภีร์นี้ หากปราศจากสิ่งนั้นพันธสัญญาจะสำเร็จได้หรือไม่ อธิบายคำตอบของเรา

เราจะไม่พอใจและไม่สามารถรักษาพระพรแห่งพันธสัญญาได้ เว้นแต่ผู้ได้รับผลประโยชน์จะปฏิบัติตามเงื่อนไขบางประการ แม้ไม่จำเป็นต้องมีเงื่อนไข

ในการสร้างพันธสัญญา แต่เงื่อนไขนั้นเป็นการตอบสนองด้วยความรัก ความเชื่อ และการเชื่อฟัง เป็นการแสดงให้เห็นถึงความสัมพันธ์ระหว่างมนุษย์กับพระเจ้า การเชื่อฟังเป็นวิธีการที่พระเจ้าจะทรงให้พันธสัญญาของพระองค์ที่กระทำกับมนุษย์สำเร็จได้

พันธสัญญาถูกทำลายโดยการไม่เชื่อฟัง เป็นการไม่ซื่อสัตย์ต่อความสัมพันธ์ที่ตั้งขึ้น เมื่อพันธสัญญานั้นถูกทำลาย สิ่งที่ถูกทำลายนั้นไม่ใช่เงื่อนไขของผู้มอบแต่เป็นเงื่อนไขของการทำให้บรรลุผล

จากประสบการณ์ส่วนตัวของเรากับพระเจ้า เหตุใดการเชื่อฟังจึงสำคัญมาก มีตัวอย่างบ้างหรือไม่ ที่การไม่เชื่อฟังทำให้พันธสัญญาไม่บรรลุผลสำเร็จ ไม่ว่าจะมาจากพระคัมภีร์หรือจากประสบการณ์ส่วนตัวของเราเอง และวิธีการแก้ไขคืออะไร

วันศุกร์

ศึกษาเพิ่มเติม:

อ่าน เอลเลน จี. ไวท์, *The Call of Abraham, บรรพชนกับผู้เผยพระวจนะ* หน้า 125-131 และ *Jew and Gentile, กิจการของอัครทูต*, หน้า 188 - 200

รู้เป็นสัญลักษณ์ของพันธสัญญาของพระเจ้ากับโนอาห์ อ่านปฐมกาล 17:10 เพื่อค้นหาสัญลักษณ์แห่งพันธสัญญาของพระเจ้ากับอับราฮัม การเข้าสู่สูหนัด “กำหนดไว้เพื่อ (1) แยกเชื้อสายของอับราฮัมจากคนต่างชาติ (เอเฟซัส 2:11) (2) ทำให้ความทรงจำแห่งพันธสัญญาของพระเยซูฮาว์ยืนหยัดถาวร (ปฐมกาล 17:11) (3) ส่งเสริมการปลุกฝังให้มีศีลธรรมบริสุทธิ์ (เฉลยธรรมบัญญัติ 10:16) (4) เป็นตราแห่งความชอบธรรมโดยความเชื่อ (โรม 4:11) (5) เป็นสัญลักษณ์ของการเข้าสู่สูหนัดทางจิตใจ (โรม 2:29) (6) ชี้ล่วงหน้าไปยังพิธีบัพติศมาของคริสเตียน (โคโลสี 2:11, 12)” (*The SDA Bible Commentary*, เล่ม 1, หน้า 322, 323)

รู้จะยังคงเป็นสัญลักษณ์ของพันธสัญญาของพระเจ้าจนถึงวันสิ้นโลก แต่สัญลักษณ์ของการเข้าสู่สูหนัดจะหมดไป ตามที่อัครสาวกเปาโลกล่าว่า การ

เข้าสู่หน้ดเป็นตราแห่งความชอบธรรม อับราฮัมได้รับโดยความเชื่อในพระเจ้า (โรม 4:11) แต่ตลอดหลายศตวรรษที่ผ่านมา การเข้าสู่หน้ดมาเพื่อแสดงถึงความรอดโดยการเชื่อฟังพระบัญญัติ ในสมัยพระคัมภีร์ใหม่ การเข้าสู่หน้ดก็หมดความสำคัญ แต่องค์ประกอบที่สำคัญคือ ความเชื่อในพระเยซูคริสต์ ซึ่งนำไปสู่การเชื่อฟังและการเปลี่ยนแปลงชีวิต อ่าน กาลาเทีย 5:6; กาลาเทีย 6:15 และ 1 โครินธ์ 7:18, 19

คำถามเพื่อการอภิปราย:

1. อภิปรายความสัมพันธ์ระหว่างความเชื่อและการกระทำ เราจะมียังไงอย่างใดอย่างหนึ่งได้หรือไม่ ถ้าไม่ เพราะเหตุใด
2. “มีหลายคนยังคงถูกทดสอบเช่นเดียวกับอับราฮัม พวกเขาอาจไม่ได้ยินพระสุรเสียงของพระเจ้าที่ตรัสโดยตรงจากสวรรค์ แต่พระองค์ทรงเรียกพวกเขาด้วยคำสอนจากพระวาทะของพระองค์ พวกเขาอาจต้องละทิ้งอาชีพที่ให้ความมั่งคั่งและเกียรติยศ ออกจากสังคมที่ติงามและให้ผลกำไร และแยกตัวออกจากเครือญาติ เพื่อเข้าสู่สิ่งที่ดูเหมือนว่าเป็นเส้นทางแห่งการปฏิเสธตนเอง ความยากลำบาก และการเสียสละ พระเจ้าทรงมีงานให้พวกเขาทำ แต่ชีวิตที่สุขสบายและอิทธิพลของเพื่อนและเครือญาติขัดขวางการพัฒนา ลักษณะที่จำเป็นต่อการประสบความสำเร็จ พระองค์ทรงเรียกพวกเขาให้ออกห่างจากอิทธิพลและการช่วยเหลือของเพื่อนมนุษย์ และนำเขาให้รู้สึกถึงความต้องการความช่วยเหลือจากพระองค์ และพึ่งพาพระองค์เพียงผู้เดียว เพื่อจะได้เปิดเผยพระองค์แก่พวกเขา ผู้ใดบ้างพร้อมรับการทรงเรียกของพระเจ้าในการละทิ้งแผนการที่ตนชื่นชอบและสังคมที่คุ้นเคย” (เอลเลน จี. ไวท์, *บรรพชนกับผู้เผยพระวาทะ*, หน้า 126, 127) ยกตัวอย่างของคนที่คุณรู้จักที่ยอมรับการทรงเรียกเช่นนี้

สรุป:

พระเจ้าทรงเรียกอับราฮัมให้เข้าสู่ความสัมพันธ์พิเศษกับพระองค์ ซึ่งเป็นความสัมพันธ์ที่จะเปิดเผยแผนการแห่งความรอดสู่โลกนี้

บทที่ 5

พงศ์พันธุ์แห่งพันธสัญญา

Children of the Promise

วันที่ 24 - 30 เมษายน 2021

บ่ายวันสะบาโต

อ่านข้อพระคัมภีร์สำหรับบทเรียนสัปดาห์นี้

ปฐมกาล 15:1-3; อีสยาห์ 25:8; 1 โครินธ์ 2:9; วิวรณ์ 22:1-5;
1 เปโตร 2:9; ปฐมกาล 11:4; ปฐมกาล 12:2

ข้อควรจำ

“นี่แหละเราจะอยู่กับเจ้าทั้งหลายเสมอไป จนกว่าจะสิ้นยุค” (มัทธิว 28:20)

พ่อและลูกสาววัยสิบขวบไปที่ชายทะเลในวันหยุด ขณะที่พวกเขาเล่นน้ำในทะเล แม้ว่าทั้งคู่จะว่ายน้ำเก่งก็ตาม แต่เมื่อทั้งสองไถลออกจากฝั่งกระแสน้ำก็พัดพวกเขาให้ออกห่างจากกัน ผู้เป็นพ่อตระหนักว่ากำลังถูกคลื่นทะเลพัดออกไปเรื่อยๆ จึงตะโกนเรียกลูกสาว “แม่รี พ่อจะขึ้นฝั่งไปขอความช่วยเหลือ ถ้าหนูเหนื่อยให้อนอนหงาย หนูสามารถนอนลอยอย่างนั้นได้ตลอดทั้งวัน พ่อจะกลับมาช่วยหนู”

ไม่นานนักหน่วยกู้ภัยและเรือหลายลำก็ลอยล้าอยู่บนผิวน้ำตามหาเด็กผู้หญิงเล็กๆ มีหลายร้อยคนบนฝั่งทราบข่าวและรอคอยอย่างใจจดใจจ่อ ผ่านไปสี่ชั่วโมงพวกเขาจึงหาเธอพบ ซึ่งเธออยู่ห่างจากชายฝั่งไถลออกไป แต่เธอลอยหงายอยู่บนผิวน้ำอย่างสงบและไม่ตกใจเลย หน่วยกู้ภัยส่งเสียงร้อง น้ำตาแห่งความสุขและความโล่งใจหลั่งออกมา พวกเขากลับเข้าฝั่งพร้อมด้วยภาระอันมีค่าที่ทำสำเร็จ แต่เด็กผู้หญิงนั้นกลับสงบเงียบและเหมือนจะคิดว่าการกระทำของคนเหล่านั้นนั้นแปลก เธอกล่าวว่า “พ่อบอกว่าหนูนอนลอยน้ำตรงนี้ได้ทั้ง

วันเลย แล้วพอจะกลับมาตามหาหนุเอง หนูก็เลยว่ายน้ำแล้วลอยตัวเรื่อยๆ เพราะหนุรู้ว่าเดี๋ยวพอจะกลับมา” (H.M.S. Richards, When Jesus Comes Back, *Voice of Prophecy News*, มีนาคม 1949, หน้า 5)

เหตุใดพระเจ้าจึงทรงกล่าวถึงพระองค์เองว่าเป็นโล่ของอับราม “ครอบครัวทั้งสิ้นบนโลก” ได้รับพระพรโดยผ่านทางอับรามได้อย่างไร สิ่งที่ยิ่งใหญ่ที่สุดของพันธสัญญาทั้งปวงคืออะไร

วันอาทิตย์ โล่ของเจ้า

Thy Shield

“อยู่มาพระดำรัสของพระเจ้ามาถึงอับรามด้วยนิมิตว่า ‘อับราม เอ๋ย เจ้าอย่ากลัวเลย เราเป็นโล่ของเจ้า บำเหน็จของเจ้าจะยิ่งใหญ่’” (ปฐมกาล 15:1)

อ่านปฐมกาล 15:1-3 นึกถึงบริบทในข้อพระคัมภีร์นี้ เหตุใดพระเจ้าตรัสกับอับรามเป็นสิ่งแรกว่า “อย่ากลัวเลย” อับรามต้องกลัวอะไร

สิ่งที่น่าสนใจเป็นพิเศษในข้อนี้คือ พระเจ้าตรัสกับอับรามว่า “เราเป็นโล่ของเจ้า” การใช้คำสรรพนามส่วนบุคคลแสดงให้เห็นความสัมพันธ์ส่วนตัวพระเจ้าทรงสื่อสารกับเขาแบบตัวต่อตัว ซึ่งเป็นวิธีที่พระองค์ประสงค์จะสื่อสารกับเราทุกคนด้วย

การให้พระเจ้าเป็น “โล่” ปรากฏในพระคัมภีร์ข้อนี้เป็นครั้งแรก และเป็นเพียงครั้งเดียวที่พระเจ้าทรงใช้คำนี้เพื่อแสดงถึงพระองค์เอง แม้จะมีผู้เขียนพระคัมภีร์ท่านอื่นใช้คำนี้เพื่อกล่าวถึงพระเจาก็ตาม (เฉลยธรรมบัญญัติ 33:29; สดุดี 18:30; สดุดี 84:11; สดุดี 144:2)

เมื่อพระเจ้าทรงเรียกพระองค์เองว่าเป็นโล่ของคนคนหนึ่ง หมายความว่าอย่างไร มีความหมายเฉพาะต่ออับรามหรือรวมถึงเราด้วย เราจะอ้างพระสัญญานี้เพื่อตัวเองได้หรือไม่ หมายความว่าจะไม่มียันตรายด้านร่างกายเกิดขึ้นหรือ พระเจ้าทรงเป็นโล่ในทางใดบ้าง เราเข้าใจภาพนี้อย่างไร

“พระคริสต์ไม่เพียงแค่อ่สนใจเราเท่านั้น แต่ทรงสนใจเรามากกว่าแม่คนหนึ่งที่ม่ต่อลูกเสียอีก...พระผู้ช่วยให้รอดของเราทรงชื่อเราด้วยความทุกข์ทรมานและความเศร้าโศกแบบมนุษย์ โดยการถูกเหยียดหยาม ประณาม ช่มเหงเยาะเย้ย ปฏิเสท และความตาย พระองค์ทรงเฝ้าดูเราผู้เป็นบุตรที่กลัวจนตัวสั่นของพระเจ้า พระองค์จะทรงให้เราปลอดภัยภายใต้การคุ้มครองของพระองค์...ความอ่อนแอในธรรมชาติของมนุษย์ไม่สามารถขวางกั้นการเข้าถึงพระบิดาแห่งสวรรค์ของเราได้ เพราะพระองค์ (พระคริสต์) ทรงสิ้นพระชนม์เพื่อร้องขอแก่เรา” (เอลเลน จี. วัต์, *Sons and Daughters of God*, หน้า 77)

โรลันโดเคยเป็นผู้ติดตามที่สัตย์ซื่อของพระเจ้าซึ่งเห็นได้จากรูปลักษณะภายนอกทั้งหมด ในทันใดนั้นเขาเสียชีวิตอย่างกะทันหัน เกิดอะไรขึ้นกับพระเจ้าผู้เป็นโล่ของเขา หรือเราต้องเข้าใจถึงแนวคิดที่ว่าพระเจ้าทรงเป็นโล่ของเราในมุมมองที่แตกต่างออกไป จงอธิบาย พระเจ้าทรงสัญญาว่าจะป้องกันเราจากอะไรเสมอ (อ่าน 1 โครินธ์ 10:13)

วันจันทร์

พระสัญญาเกี่ยวกับพระเมสสิยาห์: ตอนที่ 1

The Messiah Promise: Part 1

“บรรดาพงศ์พันธุ์ของมนุษย์โลกจะได้รับพร เพราะเจ้าและเพราะเชื้อสายของเจ้า” (ปฐมกาล 28:14)

“ถ้าท่านเป็นของพระคริสต์แล้ว ท่านก็เป็นพงศ์พันธุ์ของอับราฮัม คือเป็นผู้รับมรดกตามพระสัญญา” (กาลาเทีย 3:29)

พระเจ้าตรัสกับอับราฮัมมากกว่าหนึ่งครั้งว่า บรรดาชนชาติทั่วโลกจะได้รับพร เพราะพงศ์พันธุ์และเชื้อสายของเขา (อ่าน ปฐมกาล 12:3; ปฐมกาล 18:18; ปฐมกาล 22:18) พันธสัญญาอันอัศจรรย์นี้ถูกกล่าวซ้ำ เพราะในบรรดาพระสัญญาทั้งปวง พันธสัญญานี้เป็นพระสัญญาที่สำคัญที่สุด ยิ่งยืนที่สุด ทำให้พันธสัญญาอื่นๆ มีค่า ในอีกแง่หนึ่ง นี่เป็นพระสัญญาแห่งการเจริญขึ้นของชนชาติยิว พระเจ้าต้องการสั่งสอน “บรรดาพงศ์พันธุ์ของมนุษย์โลก” เกี่ยวกับพระเจ้าที่แท้จริงและแผนการแห่งความรอดของพระองค์โดยผ่านชนชาตินี้ ถึงกระนั้นพระสัญญาจะบรรลุผลสมบูรณ์ได้ในพระเยซูคริสต์เท่านั้น ผู้ซึ่งมาจาก

เชื้อสายของอับราฮัม ผู้ที่จ่ายค่าไถ่แห่งบาปของ “บรรดาพงศ์พันธุ์ของมนุษย์โลก” ที่กางเขน

ลองนึกถึงพันธสัญญาที่กระทำไว้หลังน้ำท่วม (ซึ่งพระเจ้าสัญญาว่าจะไม่ทำลายโลกด้วยน้ำอีก) จะได้รับประโยชน์สูงสุดอย่างไรหากปราศจากพระสัญญาแห่งการไถ่ให้รอดที่พบในพระเยซู และหากปราศจากพระสัญญาแห่งชีวิตนิรันดร์ที่พบในพระคริสต์

เราเข้าใจแนวคิดที่ว่า “บรรดาพงศ์พันธุ์ของมนุษย์โลก” จะได้รับพรเพราะอับราฮัมโดยผ่านทางพระเยซูอย่างไร

ไม่ต้องสงสัยเลยว่า พันธสัญญาของพระเจ้าช่วยให้รอดของโลกยิ่งใหญ่ที่สุดในบรรดาพระสัญญาทั้งปวงของพระเจ้า พระผู้ไถ่ให้รอดพระองค์เองทรงเป็นหนทางกระทำให้ออสมัดแห่งพันธสัญญาสำเร็จ และช่วยให้พระสัญญาอื่นๆ เป็นจริง ทุกคนทั้งชาวยิวและคนต่างชาติที่เข้าร่วมเป็นหนึ่งในพระองค์ ถือเป็นครอบครัวที่แท้จริงของอับราฮัมและเป็นผู้รับมรดกแห่งพันธสัญญา (กาลาเทีย 3:8, 9, 27-29) ซึ่งก็คือ พระสัญญาแห่งชีวิตนิรันดร์ในสภาพแวดล้อมที่ปราศจากบาป ที่ซึ่งความชั่วร้าย ความเจ็บปวด และความทุกข์ทรมานจะไม่เกิดขึ้นอีก ยังมีพระสัญญาที่ดีกว่านี้อีกไหม

อะไรคือพระสัญญาแห่งชีวิตนิรันดร์ในโลกที่ปราศจากบาปและความทุกข์ทรมานที่ล่องลอยอย่างมากมาย เป็นไปได้ไหมที่เราโหยหาสิ่งนี้เพราะว่านั่นคือสิ่งที่เราถูกสร้างขึ้นมาตั้งแต่แรก และการที่เราโหยหาสิ่งนั้นเราก็โหยหาสิ่งที่เป็พื้นฐานของธรรมชาติของเรา

วันอังคาร

พระสัญญาเกี่ยวกับพระเมสสิยาห์: ตอนที่ 2

The Messiah Promise: Part 2

“เพื่อให้ได้รับความสุขที่แท้จริง เราต้องเดินทางไปยังประเทศที่ห่างไกลออกไปมาก แม้แต่ออกจากตัวของเราเอง” (Thomas Browne)

อ่านข้อความข้างต้น ที่เขียนขึ้นในศตวรรษที่ 17 คุณเห็นด้วยหรือไม่ ลองอ่านในบริบทของ 1 เธสะโลนิกา 4:16-18 และ วிரถ์ 3:12

ออกัสตินเขียนถึงสภาพมนุษย์ว่า “ชีวิตของเรานี้ หากเป็นชีวิตที่เต็มไปด้วยความเจ็บปวดมากมายเช่นนี้ ก็เรียกได้ว่าเป็นชีวิตที่ถูกต้อง เพราะในความจริงที่ว่า ตั้งแต่เริ่มต้น เผ่าพันธุ์ของมนุษย์ที่ต้องตายเป็นเผ่าพันธุ์ที่ถูกลงโทษ ก่อนอื่นให้คิดถึงห่วงเหวที่น่าสะพรึงกลัวแห่งความเขลา ซึ่งความผิดพลาดทั้งหมดไหลบ่าออกมาจากเหตุลึกลับนี้ และกลืนกินบุตรทั้งหลายของอาดัมในบ่อที่มืดมิด ซึ่งไม่มีใครหลบหนีได้โดยไม่ต้องทนทุกข์ทรมาน หลังน้ำตาและความกลัว จากนั้นเราให้ความรักต่อสิ่งเหล่านั้นทั้งหมดที่พิสูจน์แล้วว่าไร้สาระ เป็นพิษและทำให้เกิดความเจ็บปวดใจ ปัญหา ความเศร้าโศก และความกลัว ความสุขอันบ้ำคั่งจากความขัดแย้งกัน การทะเลาะวิวาทและสงคราม การฉ้อโกง ขโมยและการชิงทรัพย์ การคดโกงและความเยอหยิ่ง การอิจฉาและความทะเยอทะยาน การฆาตกรรมและการสังหาร ความโหดร้ายและป่าเถื่อน ความไร้ระเบียบและตณหา กิเลสตัณหาที่ผิดศีลธรรมอย่างไร่างอาย ไม่ว่าจะเป็นการผิดประเวณีและการล่วงประเวณี การร่วมประเวณีระหว่างพี่น้องและบาปที่ผิดธรรมชาติ การข่มขืนและการผิดศีลธรรมอื่นๆ อีกนับไม่ถ้วนที่น่ารังเกียจเกินกว่าจะกล่าวถึงได้ ความบาปต่อการต่อต้านศาสนา ไม่ว่าจะเป็นการลบลู่ศาสนาและความคิดนอกกรีต การพุดหมิ่นศาสนาและการสาบานเท็จ ความชั่วช้าต่อเพื่อนบ้านของเรา รวมถึงการใส่ร้ายและการฉ้อโกง การโกหก และเป็นพยานเท็จ ความรุนแรงต่อบุคคลและทรัพย์สิน ความอยุติธรรมของศาล และความทุกข์ทรมานรวมถึงโรคภัยไข้เจ็บอื่นๆ อีกนับไม่ถ้วนที่เต็มอยู่บนผืนแผ่นดินโลก แต่กลับไม่ได้รับความสนใจ” (Augustine of Hippo, *City of God*, Gerald G. Walsh, S. J. trans. (New York: Doubleday & Co., 1958), เล่ม 22, บทที่ 22, หน้า 519)

ข้อความของออกัสตินประยุกต์ได้กับเมืองสมัยใหม่ส่วนใหญ่ในปัจจุบันนี้ด้วย แม้ว่าเขาจะเขียนขึ้นมามากกว่า 1,500 ปีก่อน มนุษยชาติเปลี่ยนแปลงเพียงเล็กน้อยเท่านั้น ซึ่งเป็นสาเหตุที่ผู้คนต้องการที่จะหลบหนี

แต่ยังโชคดี แม้ว่าสถานการณ์ในตอนนี้จะยากลำบาก แต่อนาคตนั้นสดใส เพียงเพราะสิ่งที่พระเจ้าทรงกระทำเพื่อเราผ่านชีวิต การสิ้นพระชนม์ การฟื้นคืนชีพ และพันธกิจมหาบุโรหิตของพระเยซูคริสต์ ผู้ทรงเติมเต็มพันธสัญญา

ที่ทำกับอับราฮัมให้สำเร็จ ซึ่งก็คือ บรรดาพงศ์พันธุ์ของมนุษย์โลกจะได้รับพร เพราะเชื้อสายของเขา

อ่านข้อความที่เขียนโดยออกัสติน แล้วบรรยายสถานการณ์ที่น่าเศร้าของโลกในปัจจุบัน ในขณะที่เดียวกันให้ค้นหาข้อพระคัมภีร์ที่กล่าวถึงสิ่งที่พระเจ้าทรงสัญญากับเราในพระเยซูคริสต์ (เช่น อีสยาห์ 25:8; 1 โครินธ์ 2:9; วิวรณ์ 22:2-5) จงยึดมั่นในพระสัญญาเหล่านั้น ทำให้เป็นของเราเอง หากทำได้เช่นนั้นเราก็จะเข้าใจอย่างแท้จริงว่าพันธสัญญาอันเกี่ยวกับอะไร

พูด

ประชาชาติใหญ่โตและมีกำลังมาก

A Great and Mighty Nation

พระเจ้าไม่เพียงสัญญากับอับราฮัมว่า บรรดาพงศ์พันธุ์ของมนุษย์โลกจะได้รับพรเพราะเขา พระเจ้ายังตรัสว่า พระองค์จะทำให้เขาเป็น “ประชาชาติใหญ่โตและมีกำลังมาก” (ปฐมกาล 18:18; ปฐมกาล 12:2; ปฐมกาล 46:3) ช่างเป็นพันธสัญญาอันหนักหน่วงสำหรับชายที่แต่งงานกับหญิงที่เลวร้ายของการมีบุตรในช่วงที่อับราฮัมไม่มีผู้สืบสกุล ไม่มีแม้แต่ลูกชายเพียงคนเดียว แต่พระเจาก็ทรงสัญญาจะประทานทั้งสองสิ่งให้

ถึงกระนั้นพระสัญญานี้ยังไม่บรรลุผลสมบูรณ์ในขณะที่อับราฮัมมีชีวิตอยู่ ทั้งอิสอัคและยาโคบก็ยังไม่เห็นผลสำเร็จ พระเจ้าทรงย้ำกับยาโคบอีกครั้งพร้อมกับข้อมูลเพิ่มเติมว่า พระสัญญาจะสำเร็จในประเทศอียิปต์ (ปฐมกาล 46:3) แม้ว่ายาโคบจะยังไม่เห็นก็ตาม แต่แน่นอนที่สุดพันธสัญญานั้นก็สำเร็จ

เหตุใดพระเจ้าจึงต้องการสร้างชนชาติพิเศษจากเชื้อสายของอับราฮัม พระเจ้าเพียงต้องการประเทศหนึ่งที่มีต้นกำเนิดจากเชื้อชาติหนึ่งหรือไม่ ชนชาตินี้จะต้องทำให้วัตถุประสงค์ใดสำเร็จ อ่านอพยพ 19:5, 6 อีสยาห์ 60:1-3 และ เลวีนิติ 4:6-8

ดูเหมือนจะเห็นได้ชัดจากพระคัมภีร์ว่า พระเจ้าประสงค์ที่จะนำประชาชาติทั่วโลกให้เข้าหาพระองค์โดยการเป็นพยานของชนชาติอิสราเอล ซึ่ง

เป็นชนชาติที่อยู่ภายใต้พระพรของพระองค์ เป็นประชากรที่มีความสุข สุขภาพแข็งแรงและบริสุทธิ์ ชนชาติดังกล่าวนี้จะพิสูจน์ให้เห็นถึงพระพรที่ได้รับจากการเชื่อฟังพระประสงค์ของพระผู้สร้าง บรรดาชนชาติทั้งหลายในโลกจะถูกดึงให้มานมัสการพระเจ้าเที่ยงแท้ (อิสยาห์ 56:7) ดังนั้นแล้ว ความสนใจของมนุษยชาติจะถูกดึงเข้าหาชาวอิสราเอล พระเจ้าของพวกเขา และพระเมสสิยาห์ผู้ซึ่งปรากฏตัวท่ามกลางพวกเขา ทรงเป็นพระผู้ช่วยให้รอดของโลก

“ชนชาติอิสราเอลต้องยึดครองดินแดนทั้งหมดที่พระเจ้าทรงมอบให้พวกเขา ชนชาติที่ปฏิเสธการนมัสการและการรับใช้พระเจ้าเที่ยงแท้จะต้องถูกขับไล่ แต่เป็นพระประสงค์ของพระเจ้าที่ว่า การเปิดเผยพระลักษณะของพระองค์ผ่านชนชาติอิสราเอลจะดึงดูดผู้คนเข้าหาพระองค์ ทั่วทั้งโลกจะได้รับการเชื่อเชิญจากพระกิตติคุณ พระคริสต์จะต้องได้รับการยกขึ้นต่อหน้าประชาชาติผ่านการสอนเรื่องการถวายเครื่องบูชา และทุกคนที่มองไปยังพระองค์จะได้รับชีวิต” (เอลเลน จี. วัตส์, *อุทาหรณ์จากคำสอนของพระคริสต์*, หน้า 290)

เราเห็นความคล้ายคลึงกันระหว่างสิ่งที่พระเจ้าต้องการทำผ่านทางชนชาติอิสราเอลและสิ่งที่พระองค์ต้องการทำผ่านคริสตจักรของเราหรือไม่ ความคล้ายคลึงนั้นคืออะไร อ่าน 1 เปโตร 2:9

วันหยุดหัตถ์

จะให้เจ้ามีชื่อเสียงใหญ่โตเลื่องลือไป

Make Your Name Great

“เราจะให้เจ้าเป็นชนชาติใหญ่ เราจะอวยพรแก่เจ้า จะให้เจ้ามีชื่อเสียงใหญ่โตเลื่องลือไป แล้วเจ้าจะช่วยให้ผู้อื่นได้รับพร” (ปฐมกาล 12:2)

ในปฐมกาล 12:2 พระเจ้าทรงสัญญาว่าจะให้อับราฮัมมีชื่อเสียงใหญ่โตเลื่องลือไป ก็คือจะทำให้เขามีชื่อเสียง ทำไมพระเจ้าทรงต้องการทำเช่นนั้นเพื่อคนบาปไม่ว่าจะเชื่อฟังและซื่อสัตย์เพียงใด ผู้ใดสมควรได้รับ “ชื่อเสียงใหญ่โตเลื่องลือ” (ดู โรม 4:1-5; ยากอบ 2:21-24) พระเจ้าประทานความยิ่งใหญ่แก่อับราฮัมเพื่อผลประโยชน์ส่วนตัวของเขาเอง ใช่หรือไม่ หรือว่าการนี้เป็นสัญลักษณ์ของบางสิ่งที่มีมากกว่านี้ จงอธิบาย

เปรียบเทียบปฐมกาล 11:4 กับปฐมกาล 12:2 ทั้งสองเหตุการณ์นี้แตกต่างกันอย่างไร เหตุการณ์หนึ่งเป็นสัญลักษณ์ของการ “รอดโดยการกระทำ” และอีกเหตุการณ์เป็นสัญลักษณ์ของการ “รอดโดยความเชื่อ” อย่างไร

อย่างไรก็ตาม แผนการแห่งความรอดแทบทั้งสิ้นขึ้นอยู่กับ การกระทำของพระคริสต์ที่ทำเพื่อเรา ซึ่งเราผู้รับพระคุณของพระเจ้าต้องมีส่วนด้วย เรามีบทบาทที่ต้องทำ การเลือกโดยเสรีของเรามีความสำคัญ การต่อสู้ระหว่างพระคริสต์และซาตานตลอดยุคสมัยยังคงดำเนินในเรา ทั้งมนุษยชาติและทูตสวรรค์กำลังเฝ้าดูสิ่งที่เกิดกับเราในความขัดแย้งนั้น (1 โครินธ์ 4:9) ดังนั้นเราเป็นอย่างไร สิ่งที่เราพูด สิ่งที่เราทำ ถ่ายทอดไปทั่วจักรวาล เรานำสง่าราศีมาสู่พระเจ้าผู้ได้ทรงทำเพื่อเรามากมายได้โดยทางคำพูด การกระทำ แม้แต่ทัศนคติของเรา หรือเราจะนำความอับอายมาสู่พระองค์และพระนามของพระองค์ ดังนั้น เมื่อพระเจ้าตรัสกับอับราฮัมว่า พระองค์จะทรงให้เขามีชื่อเสียงใหญ่โตเหลือลือ แนนอนพระองค์ไม่ได้กล่าวถึงการมีชื่อเสียงแบบเดียวกับชาวโลก การมีชื่อเสียงใหญ่โตเหลือลือในสายพระเนตรของพระเจ้าคือ ลักษณะนิสัย ความเชื่อ การเชื่อฟัง ความอ่อนน้อมถ่อมตน และความรักต่อผู้อื่น อุปนิสัยเหล่านี้แม้ว่าจะได้รับความเคารพจากทางโลก แต่มักไม่ใช่ปัจจัยที่โลกถือว่าเป็นการสร้างชื่อเสียง

ลองนึกถึงชายและหญิงที่มีชื่อเสียง “โด่งดัง” ในโลกปัจจุบัน ไม่ว่าจะเป็นนักแสดง นักการเมือง ศิลปิน คนร่ำรวย อะไรที่ทำให้ผู้คนเหล่านี้มีชื่อเสียง ลองเปรียบเทียบกับชื่อเสียงของอับราฮัม สิ่งเหล่านี้บอกอะไรเราเกี่ยวกับแนวคิดการมีชื่อเสียงของโลกที่ผิดเพี้ยนไป ทัศนคติทางโลกนี้ส่งผลต่อมุมมองของการมีชื่อเสียงของเราอย่างไร

อ่าน เอลเลน จี. ไวท์, Abraham in Canaan, หน้า 132-144 และ The Test of Faith, หน้า 145-155, บรรพชนกับผู้เผยพระวจนะ

“ไม่ใช่เป็นการทดลองเล็กน้อยที่เกิดขึ้นกับอับราฮัม ไม่ใช่การเสียสละเพียงเล็กน้อยจากเขา... แต่เขาไม่ลังเลที่จะเชื่อฟังการทรงเรียกนั้น เขาไม่สงสัยในดินแดนแห่งคำสัญญาเลย... พระเจ้าตรัส และผู้รับใช้ของพระองค์ต้องเชื่อฟังสถานที่ที่มีความสุขที่สุดในโลกสำหรับเขา คือสถานที่ที่พระเจ้าต้องการให้เขาไปอยู่” (เอลเลน จี. ไวท์, บรรพชนกับผู้เผยพระวจนะ, หน้า 126)

เมื่ออับราฮัมไปถึงแผ่นดินคานาอัน พระเจ้าทรงสำแดงพระองค์ให้ปรากฏแก่เขาชัดเจนในขณะที่เขาอาศัยในดินแดนที่มอบให้กับพงศ์พันธุ์ของเขา (ปฐมกาล 12:7) พระเจ้าทรงย้ำพระสัญญานี้หลายครั้ง (ดูใน ปฐมกาล 13:14, 15, 17; ปฐมกาล 15:13, 16, 18; ปฐมกาล 17:8; ปฐมกาล 28:13, 15; ปฐมกาล 35:12) ประมาณสี่ร้อยกว่าปีต่อมา เพื่อให้พระสัญญาบรรลุผล (ปฐมกาล 15:13, 16) พระเจ้าสำแดงให้โมเสสทราบ ว่า พระองค์จะทรงนำชาวอิสราเอลออกจากอียิปต์ไปสู่แผ่นดินที่มีน้ำนมและน้ำผึ้งไหลบริบูรณ์ (อพยพ 3:8, 17, อพยพ 6:8) พระเจ้าทรงย้ำพระสัญญานี้ให้กับโยชูวา (โยชูวา 1:3) และในยุคมัยของดาวิดนั้น พระสัญญาบรรลุผลสำเร็จเป็นส่วนใหญ่ แต่ยังไม่สมบูรณ์ทั้งหมด (ปฐมกาล 15:18-21; 2 ซามูเอล 8:1-14; 1 พงศ์กษัตริย์ 4:21; 1 พงศาวดาร 19:1-19)

อ่านฮีบรู 11:9, 10, 13-16 ข้อพระคัมภีร์เหล่านี้แสดงให้เห็นชัดเจนว่า อับราฮัมและบรรพชนผู้สัตย์ซื่อคนอื่นๆ มองว่าแผ่นดินคานาอันเป็นสัญลักษณ์ของเมืองถาวรของประชากรที่ได้รับการไถ่จากพระเจ้า การมีบ้านถาวรในสถานะแห่งบาปเยี่ยงนี้นั้นเป็นไปได้ ชีวิตหายวับไปเหมือน “หมอกที่ปรากฏอยู่เพียงชั่วครู่แล้วก็หายไป” (ยากอบ 4:14) เราในฐานะลูกหลานฝ่ายจิตวิญญาณของอับราฮัมต้องตระหนักถึงข้อนี้ด้วย “เพราะว่าที่นี่เราไม่มีนครที่ถาวร แต่ที่เราแสวงหานครที่จะมีในภายหน้า” (ฮีบรู 13:14) ความแน่นอนของชีวิตในอนาคตกับพระคริสต์ช่วยให้เรามั่นคงในโลกปัจจุบันแห่งการเปลี่ยนแปลงและเสื่อมลงนี้ได้

คำถามเพื่อการอภิปราย:

1. พระสัญญาของพระเจ้าเกี่ยวกับโลกใหม่มีผลต่อประสบการณ์คริสเตียนส่วนตัวของเราอย่างไร (เปรียบเทียบ มัทธิว 5:5; 2 โครินธ์ 4:17, 18; วิวรรณ์ 21:9, 10; วิวรรณ์ 22:17)
2. “ความยิ่งใหญ่ที่แท้จริงเป็นผลมาจากการปฏิบัติตามพระบัญญัติของพระเจ้าและการร่วมมือกับพระประสงค์ของพระองค์” (*SDA Bible Commentary*, เล่ม 1, หน้า 293) อภิปรายความหมายของข้อความนี้

สรุป:

พระสัญญามีคุณค่าอย่างไรกับผู้เชื่อ จะบรรลุผลสำเร็จหรือไม่ คำตอบด้วยความเชื่อคือ บรรลุผลสำเร็จแน่นอน

บทที่ 6

พงศ์พันธุ์ของอับราฮัม

Abraham's Seed

วันที่ 1 - 7 พฤษภาคม 2021

บ่ายวันสะบาโต

อ่านข้อพระคัมภีร์สำหรับบทเรียนสัปดาห์นี้

เอเสเคียล 16:8; เฉลยธรรมบัญญัติ 28:1, 15; เยเรมีย์ 11:8;

ปฐมกาล 6:5; ยอห์น 10:27, 28; กาลาเทีย 3:26-29; โรม 4:16, 17

ข้อควรจำ

“ท่านทั้งหลายเป็นชาติที่พระองค์ทรงเลือกไว้แล้ว เป็นพวกปุโรหิตหลวง เป็นประชาชาติบริสุทธิ์ เป็นชนชาติของพระเจ้าโดยเฉพาะ เพื่อให้ท่านทั้งหลายประกาศพระบารมีของพระองค์ ผู้ได้ทรงเรียกท่านทั้งหลายให้ออกมาจากความมืด เข้าไปสู่ความสว่างอันมหัศจรรย์ของพระองค์ (1 เปโตร 2:9)

ในเมืองเล็กๆ มีร้านขายเครื่องประดับที่แขวนนาฬิกาอยู่บนหน้าต่าง วันหนึ่งมันหยุดเดินที่เวลา 8:45 น. พลเมืองหลายคนอาศัยนาฬิกาในการบอกเวลา แต่ในเช้าวันพิเศษนี้ นักธุรกิจชายหญิงต่างจ้องมองไปที่หน้าต่างและเห็นว่าเป็นเวลาเพียง 8:45 น. เด็กๆ ที่กำลังเดินทางไปโรงเรียนต่างประหลาดใจที่พบว่ายังมีเวลาเหลือเพื่อที่จะเที่ยวเล่น หลายคนไปทำธุระสายในเช้าวันนั้นเพียงเพราะว่านาฬิกาเล็กๆ เรือนหนึ่งหยุดเดิน” (C. L. Paddock, *God's Minutes* (Nashville, TN: Southern Publishing Association, 1965), หน้า 244)

ความล้มเหลวของชนชาติอิสราเอลในยุคสมัยก่อนนั้นแม่นยำอะไรเช่นนั้น พระเจ้าทรงตั้งชนชาติอิสราเอลไว้ “ท่ามกลางประชาชาติทั้งหลาย” (เอเสเคียล 5:5) ในดินแดนระหว่างสามทวีป (แอฟริกา ยุโรป และเอเชีย) ชนชาติอิสราเอลควรจะเป็น “นาฬิกา” ฝ่ายจิตวิญญาณของโลก

ชนชาติอิสราเอลก็เป็นเหมือนนาฬิกาที่หยุดเดินแขวนอยู่บนหน้าต่างของร้านขายเครื่องประดับ ถึงกระนั้นก็ยังไม่ใช่เป็นการล้มเหลวโดยสิ้นเชิง เพราะว่าในวันนี้พระเจ้าทรงมีผู้สืบทอดชื่อของพระองค์ที่ยังเหลืออยู่ บทเรียนของเราในสัปดาห์นี้ศึกษาเกี่ยวกับลักษณะและบทบาทของชนชาติอิสราเอลที่แท้จริงของพระเจ้าในทุกยุคทุกสมัยรวมถึงสมัยของเราด้วย

พันธสัญญาใดที่พระเจ้าทรงกระทำกับชนชาติอิสราเอล มีเงื่อนไขอะไรในพันธสัญญาเหล่านั้น ชนชาตินี้ปฏิบัติตามพันธสัญญาได้ดีเพียงใด เกิดอะไรขึ้นเมื่อพวกเขาไม่เชื่อฟัง

วันอาทิตย์

เหนือชนชาติทั้งหลาย

Above All People

“เพราะว่าพวกท่านเป็นชนชาติบริสุทธิ์สำหรับพระเยโฮวาห์ พระเจ้าของท่าน พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทรงเลือกท่านออกจากชนชาติทั้งหลายที่อยู่บนพื้นโลก ให้มาเป็นชนชาติในกรรมสิทธิ์ของพระองค์” (เฉลยธรรมบัญญัติ 7:6)

ไม่สงสัยเลยว่า พระเจ้าทรงเลือกชาวฮีบรูให้เป็นกรรมสิทธิ์พิเศษของพระองค์บนแผ่นดินโลก คำที่แปลว่า “กรรมสิทธิ์” ในข้อพระคัมภีร์ข้างต้น คือ *เซกุล่าห์ (segulah)* ซึ่งหมายถึง “กรรมสิทธิ์อันล้ำค่า” หรือ “สมบัติพิเศษ” ข้อสำคัญที่ต้องจดจำคือ การเลือกนี้เป็นการกระทำของพระเจ้าโดยสิ้นเชิง เป็นการแสดงออกถึงพระคุณของพระองค์ ไม่มีสิ่งใดในมนุษย์เลยที่ทำให้พวกเขาสมควรได้รับพระคุณนี้ เป็นไปไม่ได้เลยเพราะว่าพระคุณเป็นสิ่งที่ได้รับโดยไม่สมควรได้รับ

อ่านเอเสเคียล 16:8 ข้อพระธรรมนี้อธิบายถึงการเลือกชนชาติอิสราเอลของพระเจ้าอย่างไร

“เหตุใดพระเจ้าเยโฮวาห์ทรงเลือกชนชาติอิสราเอล เป็นสิ่งที่ไม่อาจหยั่ง
รู้ได้ ชนชาตินี้เป็นชนกลุ่มเล็กๆ ที่ไม่มีวัฒนธรรมหรือเกียรติยศยิ่งใหญ่ ไม่มี
คุณสมบัติส่วนตัวพิเศษที่จะรับประกันการเลือกดังกล่าว การเลือกเป็นการ
กระทำของพระเจ้าแต่เพียงผู้เดียว... เหตุผลสูงสุดของการเลือกนั้นอยู่ในความ
ลึกลับแห่งความรักของพระเจ้า ความจริงก็คือว่า พระเจ้าทรงรักอิสราเอลและ
ได้เลือกชนชาตินี้ เพื่อเคารพพระสัญญาของพระองค์ที่มีต่อบรรพบุรุษ... ชนชาติ
นี้ได้รับการเลือกเนื่องจากความรักอันบริสุทธิ์ของพระเจ้าเยโฮวาห์ที่มีต่อพวกเขา
พวกเขาได้รับการปลดปล่อยจากการเป็นทาสในอียิปต์โดยอำนาจของพระเจ้าเย-
โฮวาห์ หากชนชาตินี้เข้าใจข้อเท็จจริงอันยิ่งใหญ่นี้ ก็จะต้องรู้แล้วว่าแท้จริงแล้วพวกเขา
เป็นคนศักดิ์สิทธิ์และล้ำค่า ดังนั้นการที่ชนชาตินี้มีแนวโน้มที่จะทิ้งสถานะอัน
สูงส่งนี้ จึงเป็นเรื่องที่น่าตำหนิอย่างยิ่ง” (J. A. Thompson, *Deuteronomy*,
(London: Inter-Varsity Press, 1974), หน้า 130, 131)

ตามแผนการของพระเจ้า ชาวอิสราเอลจะต้องเป็นเผ่าพันธุ์ที่มีทั้งฐานะ
กษัตริย์และปุโรหิต ในโลกที่ชั่วร้ายนี้ พวกเขาจะต้องเป็นกษัตริย์ มีศีลธรรม
และจิตวิญญาณดี เพื่อพวกเขาจะมีชัยเหนืออาณาจักรแห่งความบาป (วิวรณ์
20:6) ในฐานะปุโรหิตพวกเขาต้องเข้าใกล้ชิดพระเจ้าโดยการอธิษฐาน สรรเสริญ
และถวายเครื่องบูชา ในฐานะตัวกลางระหว่างพระเจ้าและชนชาติที่ไม่เชื่อพระเจ้า
พวกเขาต้องรับใช้ด้วยการเป็นครูผู้สอน นักเทศน์ และผู้เผยพระวจนะ และต้อง
เป็นตัวอย่างแห่งการดำเนินชีวิตอันศักดิ์สิทธิ์

อ่านข้อพระคัมภีร์ของวันนี้ที่พระเจ้าตรัสว่า พระองค์ทรงเลือก
พวกเขา “ให้เหนือชนชาติทั้งหลายที่อยู่บนพื้นโลก” พิจารณาจากพระคำ
ทั้งหมดที่สอนเกี่ยวกับคุณธรรมในความอ่อนน้อมถ่อมตนและอันตราย
ของความทะนงตน คุณคิดว่าพระคัมภีร์ข้อนี้หมายความว่าอย่างไร พวกเขา
จะ “เหนือกว่า” คนอื่นทางใดได้บ้าง เราจะประยุกต์แนวคิดนี้กับเรา
ในฐานะเป็นคริสตจักรได้อย่างไร

พระสัญญาที่ว่า จะมอบแผ่นดินให้กับชาวอิสราเอลประชากรของพระเจ้า ทรงกระทำกับอับราฮัมเป็นครั้งแรก จากนั้นทรงย้ายกับอิสอัคและยาโคบ คำพูดของโยเซฟที่ใกล้จะสิ้นใจได้กล่าวถึงพระสัญญานี้เช่นกัน (ปฐมกาล 50:24) อย่างไรก็ตาม พระเจ้าทรงแจ้งแก่อับราฮัมว่า เวลา “สี่ร้อยปี” ต้องผ่านไปก่อนที่เชื้อสายของอับราฮัมจะได้เข้าครอบครองแผ่นดินนั้น (ปฐมกาล 15:13, 16) พระสัญญาเริ่มบรรลุผลในสมัยของโมเสสและโยชูวา โมเสสย้ำคำตรัสสั่งของพระเจ้าว่า “ดูเถิด เราได้ตั้งแผ่นดินนั้นไว้ตรงหน้าเจ้าทั้งหลาย เจ้าทั้งหลายจงเข้าไปยึดครองแผ่นดิน” (เฉลยธรรมบัญญัติ 1:8)

อ่านเฉลยธรรมบัญญัติ 28:1, 15 ข้อพระคัมภีร์นี้มีความหมายโดยนัยว่าอย่างไร กล่าวโดยสรุปว่า พวกเขาจะได้รับแผ่นดินนี้ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของพันธสัญญา โดยทั่วไปพันธสัญญาจำต้องมีข้อผูกมัด ประชาชาติอิสราเอลมีข้อผูกมัดอะไรบ้าง

ในส่วนแรกของเฉลยธรรมบัญญัติ 28 กล่าวถึงพระพรที่ชาวอิสราเอลจะได้รับหากทำตามพระประสงค์ของพระเจ้า ในอีกส่วนหนึ่งของบทนี้เกี่ยวกับคำสาปแช่งที่จะเกิดขึ้นหากพวกเขาไม่ปฏิบัติตาม คำสาปแช่งเหล่านี้ “แม้ว่าจะไม่ใช่ทั้งหมด แต่ส่วนใหญ่เกิดจากบาปที่ทำ ส่งให้เกิดผลลัพธ์ที่ชั่วร้าย... ‘ผู้ที่หว่านในยานเนื้อหนังของตน ก็จะเกี่ยวเก็บความเปื่อยเน่าจากเนื้อหนังนั้น’ (กาลาเทีย 6:8) เช่นเดียวกับน้ำ หากปล่อยให้ไหลเอง ก็จะไหลไม่หยุดจนกว่าจะพบพื้นอีกระดับ เช่นเดียวกับนาฬิกา หากปล่อยให้ตั้งไว้ ก็จะหยุดเดินจนกว่าถ่านจะหมด เช่นเดียวกับต้นไม้ หากปล่อยให้เติบโตเอง ก็จะออกผลที่เหมาะสม ความบาปก็เช่นเดียวกันมีระดับที่ต้องเสาะหา เส้นทางที่ดำเนินไป ผลที่เติบโตและ ‘ผลสุดท้ายของการเหล่านั้น ก็คือความตาย’ (โรม 6:21)” (*The Pulpit Commentary: Deuteronomy*, H. D. M. Spence and Joseph S. Exell, eds. (Peabody, MA: Hendrickson Publishers, 1890) เล่ม 3 หน้า 439)

พระสัญญาเกี่ยวกับแผ่นดินทั้งปวงมิใช่ไม่มีเงื่อนไข แต่เงื่อนไขเหล่านี้เป็นส่วนหนึ่งของพันธสัญญา ประชาชาติอิสราเอลจะต้องทำในส่วนของตนให้สำเร็จ

มิเช่นนั้นพระสัญญา ก็จะเป็นโมฆะ พระเจ้าทรงแจ้งอย่างชัดเจนมากกว่าหนึ่งครั้งว่า หากพวกเขาไม่เชื่อฟัง แผ่นดินนั้นก็จะถูกยึดไปจากพวกเขา อ่านเลวีนิติ 26:27-33 พระเจ้าให้ความชัดเจนมากกับคำตรัสของพระองค์

เราผู้เป็นคริสเตียนหรือคอยที่จะได้รับและเข้าไปในแผ่นดินแห่งพันธสัญญา คือแผ่นดินสวรรค์และแผ่นดินโลกใหม่ ซึ่งได้สัญญาให้กับเรา เช่นเดียวกับแผ่นดินแห่งพระสัญญาบนโลกนี้ที่ให้กับชาวฮีบรู อย่างไรก็ตามความแตกต่างก็คือ เมื่อเราไปถึงที่นั่นแล้ว เราจะไม่สูญเสียแผ่นดินนั้นอีกเลย (ดาเนียล 7:18) ในขณะที่เดียวกันหากจะไปให้ถึง เราก็ต้องทำตามเงื่อนไข เงื่อนไขเหล่านี้คืออะไร โดยเฉพาะในบริบทของความรอดโดยความเชื่อเท่านั้น

วันอังคาร

อิสราเอลและพันธสัญญา

Israel and the Covenant

“ถึงกระนั้นเขาทั้งหลายก็ไม่เชื่อฟังหรือเงี้ยวพอง แต่ทุกคนดำเนินตามความดื้อกระด้างแห่งจิตใจอันชั่วร้ายของเขา เหตุฉะนั้นเราจึงนำซึ่งตามถ้อยคำแห่งพันธสัญญานี้ที่เราได้บัญชาให้เขากระทำ แต่เขามิได้กระทำตามนั้นให้มาตกเหนือเขา” (เยเรมีย์ 11:8)

พระเจ้าตรัสว่า พระองค์จะนำ “ถ้อยคำแห่งพันธสัญญานี้” ให้มาตกเหนือเขา พระองค์กำลังตรัสถึงบางสิ่งบางอย่างที่เลวร้าย เรามักคิดว่าพันธสัญญาคือการมอบบางสิ่งบางอย่างที่ดีให้กับเราเพียงเท่านั้น แต่ยังมีอีกด้านหนึ่ง หลักการนี้เห็นได้ในสมัยของโนอาห์ พระเจ้าประทานบางสิ่งที่มีหัตถ์จรรยแก่โนอาห์ คือการช่วยให้รอดพ้นจากการทำลายล้าง แต่โนอาห์จำต้องเชื่อฟังเพื่อได้รับพระพรจากพระคุณของพระเจ้า หากเขาไม่ได้เชื่อฟัง อีกด้านหนึ่งของพันธสัญญาก็จะเกิดขึ้น

เปรียบเทียบข้อพระคัมภีร์ข้างต้นกับ ปฐมกาล 6:5 ที่กล่าวถึงโลกก่อนน้ำท่วม มีอะไรบ้างที่คล้ายกัน การที่เราควบคุมความคิดของเรานั้นมีความสำคัญอย่างไร

นำเสียดายที่ประวัติศาสตร์ของชนชาติอิสราเอลส่วนใหญ่อยู่ในรูปแบบของการละทิ้งความเชื่อซ้ำแล้วซ้ำเล่า แล้วตามด้วยการพิพากษาของพระเจ้า การกลับใจใหม่ และการเชื่อฟังในช่วงระยะเวลาหนึ่ง

อ่านพระธรรมเยเรมีย์ที่เขียนเกี่ยวกับการละทิ้งความเชื่อของชาวอิสราเอล “ถ้าชายคนใดหย่าภรรยาของตน และเธอก็ไปจากเขาเสีย และไปเป็นภรรยาของชายอีกคนหนึ่ง เขาจะกลับไปหาเธอหรือ แผ่นดินนั้นจะไม่โสโครกมากมายหรือ เจ้าได้เล่นซุกกับคนรักมากมายแล้ว และเจ้าจะกลับมาหาเราหรือ พระเจ้าตรัสดังนี้แหละ...พระเจ้าตรัสว่า เชื่อสายอิสราเอลเอ๋ย แน่หนอนที่เดียวที่ภรรยาทรยศละทิ้งสามีของนางฉันใด เจ้าก็ได้ทรยศต่อเราฉันนั้น” (เยเรมีย์ 3: 1, 20)

พันธสัญญาที่พระเจ้าทรงต้องการกระทำกับเราไม่ได้เป็นเพียงข้อตกลงทางกฎหมายที่เย็นชาระหว่างนักธุรกิจที่หาทางจัดสรรข้อตกลงที่ดีที่สุดแก่ตัวเอง ความสัมพันธ์แห่งพันธสัญญาเป็นการให้คำมั่นสัญญาที่จริงจังและศักดิ์สิทธิ์ตั้งการแต่งงาน ซึ่งเป็นเหตุผลที่พระเจ้าทรงบรรยายให้เห็นภาพดังข้อพระคัมภีร์ข้างต้น

ประเด็นก็คือว่า การละทิ้งความเชื่อของชนชาติอิสราเอลไม่ได้มีรากฐานจากการไม่เชื่อฟัง แต่เกิดจากความสัมพันธ์ส่วนตัวที่แตกหักกับพระเจ้า ซึ่งเป็นการแตกหักที่ส่งผลให้เกิดการไม่เชื่อฟัง และในที่สุดก็นำมาซึ่งการลงโทษเหนือพวกเขา

เหตุใดความสัมพันธ์ส่วนตัวจึงมีความสำคัญอย่างยิ่งต่อชีวิตคริสเตียน ทำไมเราจึงมีแนวโน้มที่จะตกอยู่ในบาปและการไม่เชื่อฟังถ้าความสัมพันธ์ของเรากับพระเจ้าไม่ถูกต้อง เราจะตอบผู้ที่ถามคำถามนี้ว่าอย่างไร “ฉันจะพัฒนาความสัมพันธ์อันลึกซึ้งและเปี่ยมด้วยความรักกับพระเจ้าได้อย่างไร”

แม้ชนชาติอิสราเอลจะอยู่ในวงจรแห่งการละทิ้งความเชื่อ การพิพากษาจากพระเจ้าและการกลับใจใหม่ซ้ำแล้วซ้ำเล่า ถึงกระนั้นยังมีความหวังใดที่พบได้ในข้อพระธรรมต่อไปนี้ อีสยาห์ 4:3; มีคาห์ 4:6, 7; เศฟันยาห์ 3:12, 13

แม้ว่าแผนการของพระเจ้าสำหรับอิสราเอลในยุคนั้นถูกทำลายเพราะการไม่เชื่อฟัง แต่ก็ไม่ได้หมดหวังสักทีเดียว ยังคงมีดอกไม้อีสราเอลโตท่ามกลางวัชพืช ผู้เผยพระวจนะในพระคัมภีร์เดิมหลายท่านกล่าวถึงผู้สัจย์ชื่อที่เหลืออยู่นี้ ซึ่งพระเจ้าจะทรงรวบรวมไว้เป็นช่อดอกไม้ที่สวยงาม

พระประสงค์ของพระเจ้าในการทรงสร้างและปกป้องรักษาผู้สัจย์ชื่อที่เหลืออยู่ก็เหมือนกับที่ให้ไว้แก่ชาวอิสราเอลทั้งปวง นั่นคือให้พวกเขาเป็นเครื่องมือที่พระเจ้าทรงแต่งตั้งไว้สำหรับการประกาศ “พระสิริของเราท่ามกลางบรรดาประชาชาติ” (อีสยาห์ 66:19) ด้วยการนี้ คนอื่นๆ จะเข้าร่วมกับผู้สัจย์ชื่อเพื่อ “นมัสการกษัตริย์คือพระเจ้าจอมโยธา” (เศคาริยาห์ 14:16) ดังนั้นไม่ว่าสถานการณ์จะเลวร้ายเพียงใด พระเจ้ายังมีผู้สัจย์ชื่อ ผู้ที่ยังคงขำงไว้ซึ่งการทรงเรียกและการทรงเลือก แม้จะอยู่ท่ามกลางการละทิ้งความเชื่อในกลุ่มคนที่พระเจ้าทรงเลือกก็ตาม (2 เปโตร 1:10) กล่าวโดยสรุป แม้ว่าบรรดาประชาชาติจะล้มลง แต่ก็ยังมีผู้ที่พยายามรักษาส่วนพันธสัญญาของตนให้ดีที่สุดเท่าที่จะทำได้ (ดูตัวอย่างใน 1 พงศ์กษัตริย์ 19:14-18) แม้ว่าบางทีพวกเขาต้องทนทุกข์ร่วมกับชนชาติของตน (เช่นถูกเนรเทศออกจากแผ่นดิน) แต่ท้ายสุดพันธสัญญาสูงสุดจะเป็นของพวกเขา ซึ่งคือชีวิตนิรันดร์

อ่านยอห์น 10:27, 28 พระเยซูตรัสว่าอย่างไร ประยุกต์พระคำและพระสัญญาของพระองค์กับสถานการณ์การละทิ้งความเชื่อในอิสราเอล พระคำเหล่านี้อธิบายถึงผู้สัจย์ชื่อที่เหลืออยู่อย่างไร

ไม่กี่ปีที่ผ่านมา มีหญิงสาวคนหนึ่งเลิกนับถือศาสนาคริสต์โดยสิ้นเชิง ส่วนใหญ่เป็นเพราะเธอผิดหวังกับความบาป การละทิ้งความเชื่อ และความหน้า

ชื่อใจคดที่เธอเห็นในโบสถ์ท้องถิ่นของเธอ เธอกล่าวว่า “คนเหล่านั้นไม่ได้เป็นคริสเตียนจริง ๆ” และใช้คำกล่าวนี้เป็นข้ออ้างในการละทิ้งพระเจ้า จากคำตอบของหลักการที่คุณศึกษาในวันนี้ ทำไมข้ออ้างของเธอจึงฟังไม่ขึ้น

วันหยุดที่ดี

อิสราเอลฝ่ายจิตวิญญาณ

Spiritual Israel

ไม่ว่าชาวอิสราเอลจะผิดพลาดและล้มเหลวเพียงไร พระเจ้าจะไม่ทรงให้แผนการที่จะสร้างผู้สัจย์ชื่อเพื่อรับใช้พระองค์หยุดลง ในความเป็นจริงแล้ว พระคัมภีร์เดิมรอคอยเวลาที่พระเจ้าจะทรงสร้างอิสราเอลฝ่ายจิตวิญญาณ ซึ่งเป็นกลุ่มผู้เชื่อที่สัจย์ชื่อทั้งชาวยิวและคนต่างชาติ ผู้ที่จะดำเนินงานการประกาศพระกิตติคุณไปทั่วโลกต่อไป ยินดีต้อนรับเข้าสู่คริสตจักรยุคแรก

อ่านกาลาเทีย 3:26 - 29

1. เปาโลกล่าวถึงพันธสัญญาใดในข้อที่ 29
2. อะไรคือองค์ประกอบสำคัญที่ทำให้บุคคลหนึ่งได้เป็นผู้รับมรดกของพระสัญญา (กาลาเทีย 3:26)
3. เหตุใดเปาโลจึงทำลายกำแพงความแตกต่างในเรื่องเพศ สัญชาติ และสถานะทางสังคม
4. การเป็น “อันหนึ่งอันเดียวกันโดยพระเยซูคริสต์” หมายความว่าอะไร
5. อ่านโรม 4:16, 17 ช่วยให้เราเข้าใจสิ่งที่เปาโลกล่าวในกาลาเทีย 3:26-29 อย่างไร

พระคริสต์ผู้เป็นบุตรของอับราฮัมกลายเป็นผู้รับมรดกแห่งพันธสัญญา เราได้รับสิทธิ์เป็นครอบครัวเดียวกับพระคริสต์โดยผ่านทาง การรับบัพติศมา และโดยผ่านทางพระองค์เราได้รับสิทธิ์ในการมีส่วนร่วมในพระสัญญาที่ให้ไว้กับอับราฮัม ดังนั้นทุกสิ่งที่พระเจ้าทรงสัญญากับอับราฮัมดำรงอยู่ในพระคริสต์ และพระสัญญานั้นกลายเป็นของเรา ไม่ใช่เพราะสัญชาติ เชื้อชาติหรือเพศ แต่เป็นเพราะพระคุณที่พระเจ้าประทานให้เราโดยความเชื่อ

“ของประทานที่มอบแก่อับราฮัมและเชื้อสายของเขาไม่ได้มีเพียงแผ่นดินคานาอัน แต่จะได้ทั้งแผ่นดินโลก ดังที่อัครสาวกกล่าวว่า ‘เพราะว่าพระสัญญา

ที่ประทานแก่อับราฮัมและผู้สืบเชื้อสายของท่านที่ว่า จะได้ทั้งพิภพเป็นมรดกนั้น ไม่ได้มีมาโดยพระบัญญัติ แต่มีมาโดยความชอบธรรมที่เกิดจากความเชื่อ’ โรม 4:13 และพระคัมภีร์สอนอย่างชัดเจนว่า พระสัญญาที่ทรงกระทำกับอับราฮัม จะบรรลุผลสำเร็จผ่านทางพระคริสต์... (ผู้เชื่อกลายเป็น) ทายาท ‘เพื่อให้ได้รับมรดก ซึ่งไม่รู้เปื่อยเน่า ปราศจากมลทิน และไม่ร่วงโรย’ (1 เปโตร 1:4) คือ แผ่นดินโลกได้รับการปลดปล่อยจากคำแช่งสาปของบาป” (เอลเลน จี. ไวท์, *บรรพชนกับผู้เผยพระวจนะ*, หน้า 170) พระสัญญานี้จะบรรลุผลสำเร็จเป็นจริงเมื่อวิสุทธิชนอาศัยในโลกใหม่ตลอดไปเป็นนิรันดร์กับพระคริสต์ (ดาเนียล 7:27)

วันศุกร์

ศึกษาเพิ่มเติม:

อ่าน เอลเลน จี. ไวท์, *The Vineyard of the Lord*, หน้า 15–22; *Hope for the Heathen*, หน้า 367–378 และ *The House of Israel*, หน้า 703–721, *บรรพชนกับผู้เผยพระวจนะ*

“ไม่มีความแตกต่างในเรื่องของสัญชาติ เชื้อชาติ หรือชนชั้นสำหรับพระเจ้า พระองค์ทรงเป็นพระผู้สร้างมนุษยชาติทั้งปวง โดยการทรงสร้างนั้น มนุษย์ทุกคนล้วนเป็นครอบครัวเดียวกัน และทุกคนเป็นหนึ่งเดียวกันโดยการไถ่ให้รอด พระคริสต์ได้เสด็จมาเพื่อรื้อถอนกำแพงที่ขวางกั้น เพื่อให้ทุกส่วนของลานพระวิหารเปิดออก เพื่อจิตวิญญาณทุกดวงจะได้เข้าถึงพระเจ้าอย่างเสรี ความรักของพระองค์นั้นกว้าง ลึกซึ้ง เต็มล้นมากจนแทรกซึมไปทุกหนทุกแห่ง ความรักนั้นดึงอำนาจชักจูงของซาตานออกจากคนเหล่านั้นที่ถูกมันหลอกลวง และให้พวกเขาอยู่ใกล้บัลลังก์ที่ล้อมรอบด้วยสายรุ้งแห่งพระสัญญาของพระเจ้า ไม่มีชาวยิวหรือกรีก ทาสหรือไทในพระคริสต์” (เอลเลน จี. ไวท์, *บรรพชนกับผู้เผยพระวจนะ*, หน้า 369–370)

อ่าน 1 เปโตร 2:9, 10 และค้นหาคำเรียกชื่อทั้งสิ้นที่เปโตรใช้กับคริสตจักร คำเรียกชื่อส่วนใหญ่เหล่านี้สะท้อนข้อพระคัมภีร์เดิมซึ่งกล่าวถึงชาวอิสราเอลดังต่อไปนี้: อพยพ 19:6 และอิสยาห์ 43:20 คำเรียกชื่อเหล่านี้ให้ความสำคัญเกี่ยวกับความสัมพันธ์ของคริสตจักรกับพระเจ้าอย่างไร (ตัวอย่างเช่น คำเรียกชื่อ “ชาติที่พระองค์ทรงเลือก” ให้ความสำคัญว่าพระเจ้าทรงเลือกคริสตจักร และมีจุดหมายปลายทางที่เฉพาะเจาะจงสำหรับคริสตจักรนั้น)

คำถามเพื่อการอภิปราย:

1. ปุโรหิตใช้การถวายสัตวบูชาเป็นเครื่องหมายซึ่งไปยังพระเมสสิยาห์ในอิสราเอลสมัยก่อน เมื่อคริสตจักรของเราเป็นสมาชิกของปุโรหิตหลวง เราจะต้องถวาย “เครื่องบูชา” ประเภทใด (1 เปโตร 2:5)
2. พระเจ้าทรงแยกชนชาติอิสราเอลออกจากโลกเพื่อให้เป็นชนชาติบริสุทธิ์ พวกเขาจะต้องแบ่งปันความจริงแห่งการไถ่ให้รอดให้กับโลกนี้ด้วย เช่นเดียวกับกับคริสตจักรในปัจจุบัน เป็นไปได้อย่างไรที่เราจะแยกออกจากโลกในขณะที่เดียวกันก็ต้องแบ่งปันพระกิตติคุณให้กับโลก ประสบการณ์ของชนชาติอิสราเอลและแบบอย่างของพระเยซูช่วยเราตอบคำถามนี้อย่างไร
3. พระเจ้าทรงดูแลชาวอิสราเอลที่เหลืออยู่เสมอ ลองคำนึงถึงเอลียาห์และผู้สืบทอดชื่อที่เหลืออยู่กับเขา (1 พงศกษัตริย์ 19, โดยเฉพาะข้อ 18) ทำไมการเชื่อฟังพระเจ้าท่ามกลางชาวโลกจึงง่ายกว่าท่ามกลางสมาชิกคริสตจักรที่ออกจากความเชื่อ

สรุป:

อิสราเอลที่แท้จริงของพระเจ้าเป็นอิสราเอลแห่งความเชื่อ เป็นบุคคลที่อยู่ในความสัมพันธ์ฝ่ายจิตวิญญาณและพันธสัญญากับพระองค์ ทำหน้าที่เป็นตัวแทนของพระองค์ ประกาศพระกิตติคุณแห่งพระคุณในการช่วยให้รอดของพระองค์แก่โลกนี้

บทที่ 7

พันธสัญญาที่ภูเขาซีนาย

Covenant at Sinai

วันที่ 8 - 14 พฤษภาคม 2021

บ่ายวันสะบาโต

อ่านข้อพระคัมภีร์สำหรับบทเรียนสัปดาห์นี้

เฉลยธรรมบัญญัติ 1:29-31; โสเซยา 11:1; วิวรรณ์ 5:9; เฉลยธรรมบัญญัติ 29:10-13; อพยพ 19:5-6; โรม 6:1-2; วิวรรณ์ 14:12; โรม 10:3

ข้อควรจำ

“พวกเขาได้เห็นกิจการซึ่งเรากระทำกับชาวอียิปต์แล้ว และที่เราเทิดชูเจ้าขึ้น ดูกดด้วยปีกนกอินทรี เพื่อนำเจ้ามาถึงเรา” (อพยพ 19:4)

เด็กชายเล็กๆ คนหนึ่งในพี่น้องเจ็ดคนประสบอุบัติเหตุและถูกนำตัวส่งโรงพยาบาล ที่บ้านของเขาแทบไม่มีอะไรเพียงพอสำหรับพวกเขาเลย เขาไม่เคยได้ตีมนมมากกว่าหนึ่งแก้ว ถ้ามีนมหนึ่งแก้วจะต้องแบ่งให้เด็กสองคน และใครก็ตามที่ได้ตีมาก่อนจะต้องระวังไม่ให้ตีมากเกินไป หลังจากที่เด็กชายน้อยคนนั้นนอนอย่างอ่อนอยู่ในโรงพยาบาล พยาบาลได้นำนมแก้วใหญ่เข้ามา เขามองดูนมแก้วนั้นอย่างโหยหา จากนั้นความทรงจำภายในบ้านได้แล่นเข้ามาในความคิด เขากล่าวขึ้นว่า “ผมจะตีมันได้ถึงส่วนไหนของแก้วครับ” นางพยาบาลนำตาคลอและรู้สึกจุกอยู่ในอกกล่าวว่า “ตีมันให้หมด เด็กน้อย ตีมันให้หมดเลย” (H. M. S. Richards, *Free Grace, Voice of Prophecy News*, มิถุนายน 1950, หน้า 4)

ชนชาติอิสราเอลในยุคนั้นได้รับสิทธิพิเศษเช่นเดียวกับเด็กชายคนนี้ และเราด้วยเช่นกันที่ได้ตีมาจากบ่อน้ำแห่งความรอด การช่วยชนชาติอิสราเอล

จากการเป็นทาสและการกดขี่มานานหลายศตวรรษเป็นการแสดงให้เห็นถึงพระคุณอันประเสริฐของพระเจ้า พระคุณของพระเจ้าไถ่เราจากบาปเช่นเดียวกัน

พระเจ้าทรงบรรยายความสัมพันธ์ของพระองค์กับชาวอิสราเอลอย่างไร เรื่องราวในพระธรรมอพยพและที่ภูเขาซีนายเปรียบเทียบกับความรอดส่วนบุคคลอย่างไร บทบาทของพระบัญญัติในพันธสัญญาที่ภูเขาซีนายมีอะไรบ้าง

วันอาทิตย์ **ดูดังปีกนกอินทรี** On Eagles' Wings

เนื่องจากชนชาติอิสราเอลจมอยู่ในศาสนานอกกรีตของอียิปต์มานานหลายศตวรรษ ไม่เป็นที่สงสัยเลยว่าประสบการณ์ที่พวกเขาได้รับทำให้ความรู้เกี่ยวกับพระเจ้า พระประสงค์ และความดีของพระองค์นั้นจางหายไป

พระเจ้าทรงเอาชนะ และนำพวกเขากลับมาหาพระองค์อย่างไร เริ่มแรก พระองค์แสดงให้เห็นชนชาติอิสราเอลเห็นถึงความรักที่แท้จริงของพระองค์ที่มีต่อพวกเขาผ่านการช่วยให้รอด พระองค์ทรงเริ่มจากขอให้ชนชาตินี้ตอบสนองต่อข้อเสนอของพันธสัญญาของพระองค์ด้วยความรัก พระองค์ทรงให้ชนชาตินี้ระลึกถึงการกระทำอันเมตตาเพื่อพวกเขาที่ภูเขาซีนาย

ข้อพระคัมภีร์ต่อไปนี้อธิบายถึงรูปแบบที่พระเจ้าทรงนำอิสราเอลออกจากอียิปต์ไปยังภูเขาซีนายอย่างไร อพยพ 19:4 กับ เฉลยธรรมบัญญัติ 32:10-12 และ เฉลยธรรมบัญญัติ 1:29-31; โยเซยา 11:1

ตัวอย่างเหล่านี้สอนอะไรแก่ชนชาติอิสราเอล (และเรา) เกี่ยวกับทัศนคติของพระเจ้าที่มีต่อประชากรของพระองค์

ข้อพระคัมภีร์เหล่านี้บ่งบอกว่าพระเจ้าของเราทรงตระหนักดีถึงความอ่อนแอของเรา อ่านสดุดี 103:13, 14 การใช้คำอุปมาทั้งในรูปแบบของนกอินทรีและพ่อแม่ที่อุ้มชูลูก ทำให้เรารู้สึกได้ถึงความรักห่วงใยของพระเจ้าที่มีต่อความเป็นอยู่ของเรา ความปรารถนาของพระองค์คือ การนำพาเราให้ไปถึงการเจริญเติบโตอย่างเต็มรูปแบบด้วยความอ่อนโยน สนับสนุน ปกป้อง และให้กำลังใจ

“นกอินทรีเป็นที่รู้จักกันดีในเรื่องของการทุ่มเทให้กับลูกของมันเป็นพิเศษ นกอินทรีอาศัยอยู่บนยอดเขา ในการสอนลูกของมันให้บิน มันจะให้ลูกๆ เกาะบนหลังแล้วบินไปยังที่สูงมากจนมองไม่เห็นที่ราบซึ่งนาย จากนั้นจะปล่อยพวกลูกๆ ให้ตกลงไป ถ้าลูกนกนั้นยังเล็กเกินไปหรือสับสนเกินกว่าที่จะบินได้ พ่อนกอินทรีจะโฉบลงมาข้างใต้และรองรับลูกไว้ให้เกาะบนปีก แล้วพาบินขึ้นไปบนหน้าผาอีกครั้ง และพระสุรเสียงของพระเจ้าตรัสว่า นั่นคือ ‘วิธีที่เราพาเจ้าออกจากอียิปต์ให้มาหาเรา’” (George A. F. Knight, *Theology of Narration* (Grand Rapids, MI: William B. Eerdmans Publishing Company, 1976), หน้า 128)

เปรียบเทียบข้อแตกต่างระหว่างความสนใจของพระเจ้าที่มีต่อเรากับความสนใจที่เรามีต่อผู้อื่น ความหวังใยที่พระองค์ทรงมีต่อเราส่งผลต่อความหวังใยที่เรามีให้แก่ผู้อื่นอย่างไร

จากประสบการณ์ส่วนตัวของเรา มีตัวอย่างใดบ้างที่อธิบายความหวังใยอันไม่เห็นแก่ตัวของพระเจ้าที่มีต่อเรา ลองหาตัวอย่างที่แสดงให้เห็นภาพ หรือจากประสบการณ์ของเรา หรือจากวัฒนธรรมที่เราอาศัยอยู่ และแบ่งปันในชั้นเรียน

วันจันทร์

รูปแบบของความรอด

The Pattern of Salvation

“เหตุฉะนั้นจึงกล่าวแก่ชนชาติอิสราเอลว่า ‘เราคือพระเยโฮวาห์ เราจะนำพวกเจ้าไปให้พ้นจากงานตรากตรำที่ชาวอียิปต์เกณฑ์ให้ทำ และจะให้พ้นจากการเป็นทาสเขา เราจะช่วยกู้เจ้าด้วยแขนที่เงื่อง่า และด้วยการพิพากษาอันใหญ่หลวง เราจะรับพวกเจ้าเป็นประชากรของเรา และเราจะ เป็นพระเจ้าของพวกเจ้า พวกเจ้าจะรู้ว่า เราคือพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า ผู้นำเจ้าไปให้พ้นจากงานตรากตรำที่ชาวอียิปต์เกณฑ์ให้ทำ’” (อพยพ 6:6, 7)

อ่านข้อพระคัมภีร์ข้างต้น เราเห็นหลักการอะไรเกี่ยวกับบทบาทของพระเจ้าที่มีต่อมนุษย์ในความสัมพันธ์แห่งพันธสัญญา (ดูคำว่า “เรา” ที่ปรากฏหลายครั้ง)

การช่วยชนชาติอิสราเอลให้พ้นจากการเป็นทาสของชาวอียิปต์ และการช่วยโนอาห์และครอบครัวให้รอดจากน้ำท่วมโลก เป็นเหตุการณ์แห่งการไถ่ให้รอดที่โดดเด่นสองเหตุการณ์ในหนังสือของโมเสส ทั้งสองเหตุการณ์ให้ข้อมูลเชิงลึกเกี่ยวกับศาสตร์แห่งความรอด โดยเฉพาะในเหตุการณ์อพยพของชนชาติอิสราเอลที่แสดงให้เห็นถึงรูปแบบพื้นฐาน

เมื่อพระเจ้าตรัสกับอิสราเอล (ผ่านโมเสส) ว่า “เราจะช่วยกู้เจ้า” (อพยพ 6:6) ตามตัวอักษรในข้อนี้ พระองค์ตรัสว่า “เราจะเป็นผู้ไถ่เจ้า” หรือ *ผู้ไถ่บาป (gô'el)*

“คำว่า ‘ช่วยกู้’ ในข้อ 6 (อพยพ 6) หมายถึง การที่สมาชิกคนหนึ่งในครอบครัวจ่ายค่าไถ่หรือไถ่ตัวสมาชิกอีกคนในครอบครัว โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อสมาชิกคนนั้นตกอยู่ในการเป็นทาสเพื่อใช้หนี้หรือกำลังจะตกเป็นทาส เห็นได้ชัดว่าชนชาติอิสราเอลไม่มีญาติพี่น้องทางโลกที่จะมาไถ่พวกเขา แต่ตอนนี้พระเจ้าทรงเป็นผู้ไถ่ของชนชาติอิสราเอล คือญาติผู้ไถ่” (Bernard L. Ramm, *His Way Out* (Glendale, CA: Regal Books Division, G/L Publications, 1974), หน้า 50)

เราเข้าใจแนวคิดเรื่องพระเจ้าจ่าย “ค่าไถ่” ประชากรของพระองค์จากการเป็นทาสอย่างไร ราคาเท่าใดที่ต้องจ่าย สิ่งนี้บอกอะไรเราเกี่ยวกับคุณค่าของเรา (อ่าน มาระโก 10:45; 1 ทิโมธี 2:6; วิวรรณ์ 5:9)

พระเจ้าตรัสใน อพยพ 3:8 ว่า พระองค์ทรง “ลงมา” เพื่อจะช่วยชนชาติอิสราเอลให้รอด คำนี้เป็นคำกริยาภาษาฮีบรูที่ใช้ทั่วไปสำหรับการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างพระเจ้ากับมนุษย์ พระเจ้าทรงสถิตบนสวรรค์ และเราอยู่ในแผ่นดินโลก พระเจ้าจะทรงไถ่เราให้รอดได้ หากพระองค์ “ลงมา” ยังโลกนี้เท่านั้น ตามความหมายที่แท้จริงของแนวคิดนี้ เราจะได้รับการไถ่บาปก็ต่อเมื่อ พระเยซูเสด็จลงมา ดำรงอยู่ ทนทุกข์ สิ้นพระชนม์ และฟื้นคืนพระชนม์ “พระวาหะได้ทรงบังเกิดเป็นมนุษย์และทรงอยู่ท่ามกลางเรา (ยอห์น 1:14) ข้อพระธรรมนี้บ่งบอกว่าพระเจ้าเสด็จลงมาเพื่อช่วยเราให้รอด

พระธรรมอพยพเขียนให้ผู้อ่านสนใจถึงเหตุการณ์สำคัญสามเหตุการณ์ คือการอพยพ การก่อตั้งพันธสัญญา และการสร้างสถานนมัสการพลับพลาเหนือเชิงเขา การก่อตั้งพันธสัญญานั้นทักไว้ในอพยพ บทที่ 19-24 เกิดขึ้นที่ยอดเขาเอเวอเรสต์ เค้าโครงคร่าว ๆ ของอพยพ บทที่ 19-24 แสดงลำดับและความสัมพันธ์ของเหตุการณ์ต่างๆ

แม้ว่าเราจะไม่มีเวลาค้นหาข้อพระคัมภีร์ทั้งหมดที่ระบุไว้ต่อจากนี้ แต่ขอให้ดูลำดับเหตุการณ์ต่อไปนี้

1. อิสราเอลมาถึงและตั้งแคมป์ที่ซีนายหลังจากได้รับการช่วยเหลือจากพระเจ้า (อพยพ 19:1, 2)
2. ข้อเสนอของพระเจ้าเรื่องพันธสัญญากับอิสราเอล (อพยพ 19:3-6)
3. การตอบสนองของอิสราเอลในการยอมรับพันธสัญญา (อพยพ 19:7, 8)
4. การเตรียมการรับพันธสัญญาอย่างเป็นทางการ (อพยพ 19:9-25)
5. การประกาศพระบัญญัติสิบประการ (อพยพ 20:1-17)
6. โมเสสในฐานะคนกลางของพันธสัญญา (อพยพ 20:18-21)
7. อธิบายถึงหลักการแห่งพันธสัญญาอย่างละเอียด (อพยพ 20:22 ถึง อพยพ 23:22)
8. พิธีปฏิญาณรับพันธสัญญา (อพยพ 24:1-18)

พันธสัญญานี้มีบทบาทสำคัญในแผนการแห่งความรอด พันธสัญญาข้อที่สี่ที่ระบุไว้ในพระคัมภีร์ (ที่มีมาก่อนพันธสัญญาของอาดัม โนอาห์และอับราฮัม) พระเจ้าทรงเปิดเผยพระองค์เองอย่างเต็มที่มากกว่าครั้งก่อนๆ ผ่านพันธสัญญาข้อนี้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อมีการสถาปนาพิธีกรรมในสถานนมัสการทั้งหมด ดังนั้นสถานนมัสการจึงกลายเป็นสื่อกลางที่พระองค์ทรงแสดงให้เห็นประชากรเห็นถึงแผนการแห่งความรอดที่พวกเขาจะต้องเปิดเผยให้กับโลกนี้

แม้ว่าพระเจ้าได้ทรงไถ่ชนชาติอิสราเอลให้พ้นจากการเป็นทาสของชาวอียิปต์แล้ว แต่พระองค์ต้องการให้พวกเขาเข้าใจว่า การไถ่มีความหมายที่ยิ่งใหญ่และมีนัยสำคัญมากกว่าการช่วยให้เป็นอิสระจากการเป็นทาสทางฝ่าย

เนื้อหนังเท่านั้น พระองค์ต้องการไถ่พวกเขาจากบาป จากการเป็นทาสชั้นสูงสุด และสิ่งนี้จะเกิดขึ้นได้โดยการสละพระชนม์ของพระเมสสิยาห์เท่านั้นตามที่สอนไว้ในพิธีที่ทำในสถานนมัสการ จึงไม่แปลกใจที่ไม่นานหลังจากที่พวกเขาได้รับการไถ่จากการเป็นทาสและได้รับพระบัญญัติ ประชาชาติอิสราเอลได้รับคำสั่งให้สร้างสถานนมัสการ เพราะพระเจ้าทรงเปิดเผยแผนการแห่งการไถ่แก่พวกเขาผ่านสถานที่แห่งนี้ ซึ่งก็คือความหมายและจุดประสงค์ที่แท้จริงของพันธสัญญา เพราะพันธสัญญาจะไม่มีค่าอะไรเลยหากไม่ใช่พันธสัญญาแห่งความรอดที่พระเจ้าทรงมอบให้กับมนุษยชาติที่ล้มลงในบาป นี่คือนี่ที่เกิดขึ้นในสวนเอเดนและที่ซีไน

ทำไมพันธสัญญาระหว่างพระเจ้าและคนอิสราเอลจึงเป็นสิ่งจำเป็น (อ่าน เฉลยธรรมบัญญัติ 29:10-13; สังเกตอีกครั้งถึงมุมมองเกี่ยวกับความสัมพันธ์ของพันธสัญญา)

พฐ พระเจ้ากับอิสราเอล
God and Israel

“เหตุฉะนั้นถ้าเจ้าฟังเสียงเรา และรักษาพันธสัญญาของเราไว้ เจ้าจะเป็นกรรมสิทธิ์ของเราที่เราเลือกสรรจากท่ามกลางชนชาติทั้งปวง เพราะแผ่นดินทั้งสี่เป็นของเรา เจ้าทั้งหลายจะเป็นอาณาจักรปุโรหิต และเป็นชนชาติบริสุทธิ์สำหรับเรา นี่เป็นถ้อยคำที่เจ้าต้องบอกให้คนอิสราเอลฟัง” (อพยพ 19:5, 6)

จากข้อพระคัมภีร์นี้ พระเจ้าทรงเสนอที่จะมอบพันธสัญญาของพระองค์ให้กับลูกหลานชนชาติอิสราเอล แม้พระเจ้าได้ทรงเรียกเขา แต่การเลือกสรรนั้นไม่ได้มอบให้พวกเขาอย่างอัตโนมัติโดยที่พวกเขาไม่ต้องเลือก พวกเขาต้องร่วมมือ แม้แต่การช่วยกู้จากอียิปต์พวกเขาก็ยังต้องให้ความร่วมมือ หากไม่ทำตามที่พระเจ้าตรัสสั่ง (เช่น ทาเล็ดที่เสาประตู) พวกเขาก็จะไม่ได้รับการช่วยกู้

เช่นเดียวกัน พระเจ้าไม่ได้ตรัสบอกพวกเขาว่า “ไม่ว่าเจ้าจะชอบหรือไม่ก็ตาม เจ้าจะเป็นกรรมสิทธิ์ของเราและจะเป็นชนชาติปุโรหิต” นั่นไม่ใช่วิธีที่เกิดขึ้น และไม่ใช่สิ่งที่ข้อพระคัมภีร์กล่าวไว้

อ่านอพยพ 19:5, 6 ในบริบทของความรอดโดยความเชื่อ เรา
เข้าใจอย่างไรถึงสิ่งที่พระเจ้าตรัสในข้อนี้ พระบัญชาที่ให้เชื่อฟังพระเจ้า
ทำให้แนวคิดเรื่องความรอดโดยพระคุณเป็นโมฆะหรือไม่ ข้อพระคัมภีร์
ต่อไปนี้ช่วยให้เราเข้าใจมากขึ้นอย่างไร โรม 3:19-24; โรม 6:1, 2; โรม
7:7; วิวรณ์ 14:12

“เราไม่ได้รับความรอดเป็นค่าจ้างตอบแทนการเชื่อฟัง เพราะว่าความ
รอดเป็นของประทานของพระเจ้าที่ประทานให้เปล่าๆ ซึ่งเราจะรับมาได้โดยความ
เชื่อ แต่การเชื่อฟังเป็นผลของความเชื่อ” (เอลเลน จี. ไวท์, *เคล็ดลับแห่งความ-
สุข*, หน้า 61)

ลองนึกถึงสิ่งที่พระเจ้าประสงค์ที่จะทำเพื่อชนชาติอิสราเอล พระองค์
ไม่เพียงแต่ช่วยกู้พวกเขาให้พ้นจากการเป็นทาสของอียิปต์อย่างน่าอัศจรรย์
แต่พระองค์ทรงต้องการทำให้พวกเขาเป็นกรรมสิทธิ์ของพระองค์เอง เป็นชนชาติ
บริสุทธิ์ พระเจ้าทรงพยายามที่จะยกพวกเขาขึ้นในด้านฝ่ายจิตวิญญาณ สติ
ปัญญาและศีลธรรมให้อยู่ในระดับที่ซึ่งจะทำให้พวกเขาเป็นที่มหัศจรรย์ใจของ
โลกในยุคสมัยนั้น โดยยึดจากความสัมพันธ์ของพวกเขากับพระองค์ในเรื่องความ
รอด (ทั้งฝ่ายโลก เช่น จากการเป็นทาสของชาวอียิปต์ และฝ่ายชีวิตนิรันดร์)
ทั้งหมดนี้มีจุดประสงค์เพื่อให้พวกเขาประกาศพระกิตติคุณไปยังประชาชาติ สิ่ง
ที่พวกเขาต้องทำในการตอบสนองคือการเชื่อฟัง

ประสบการณ์ส่วนตัวของเราเกี่ยวกับพระเจ้าสะท้อนถึงสิ่งที่เราศึกษา
ในวันนี้อย่างไร

วันพฤหัสบดี

พระสัญญา...(อพยพ 19:8)

Promises, Promises...

ในตอนแรกทุกอย่างดูเหมือนจะเป็นไปได้ด้วยดี พระเจ้าทรงช่วยกู้
ประชากรของพระองค์ มอบพันธสัญญาให้กับพวกเขา และพวกเขาตกลงที่จะ
กระทำตาม จะทำทุกสิ่งที่พระเจ้าตรัสสั่ง นี่เป็นข้อตกลงที่ “สร้างขึ้นในสวรรค์”
ใช่ไหม

อ่านข้อพระคัมภีร์ต่อไปนี้ ช่วยให้เราเข้าใจเกี่ยวกับการตอบสนองของอิสราเอลต่อพันธสัญญาอย่างไร โรม 9:31, 32; โรม 10:3; ฮีบรู 4:1, 2

ไม่ว่าพระเจ้าจะขอให้เราทำอะไร ความสัมพันธ์ของเรากับพระองค์จะต้องตั้งอยู่บนรากฐานแห่งความเชื่อ ความเชื่อเป็นพื้นฐานของการกระทำ การกระทำที่เกิดขึ้นด้วยตนเอง ไม่ว่าจะด้วยแรงจูงใจที่บริสุทธิ์เพียงใด ไม่ว่าจะจริงใจแค่ไหน ไม่ว่าจะยิ่งใหญ่เพียงใด ก็ไม่สามารถทำให้เราเป็นที่ยอมรับในสายพระเนตรของพระเจ้าผู้บริสุทธิ์ได้ การกระทำเช่นนี้ไม่ได้ในยุคสมัยของชนชาติอิสราเอลอย่างใดก็ไม่ได้ในยุคสมัยของเราอย่างนั้น

อย่างไรก็ตาม หากพระคัมภีร์กล่าวถึง ‘การกระทำ’ ซ้ำแล้วซ้ำเล่า เหตุใดการกระทำจึงทำให้เราเป็นที่ยอมรับในสายพระเนตรของพระเจ้าไม่ได้ (อ่าน อีซยาห์ 53:6; อีซยาห์ 64:6; โรม 3:23)

น่าเสียดายที่ชาวฮีบรูเชื่อว่า การเชื่อฟังของพวกเขาคือ หนทางแห่งความรอด ไม่ใช่ผลของการไถ่ให้รอด พวกเขาเสาะแสวงหาความชอบธรรมจากการเชื่อฟังพระบัญญัติ ไม่ใช่ความชอบธรรมจากพระเจ้าซึ่งได้มาโดยความเชื่อ แม้ว่าพันธสัญญาที่ซันนายจะมาพร้อมกับชุดคำสั่งสอนและพระบัญญัติที่มีรายละเอียดมากกว่า แต่ก็ได้รับการออกแบบให้เป็นพันธสัญญาแห่งพระคุณมากกว่ากับพันธสัญญาอื่นๆ ที่มีมาก่อนหน้านี้ด้วยเช่นกัน พระคุณที่มอบให้เปล่านั้นจะช่วยให้จิตใจเปลี่ยนแปลงและนำไปสู่การเชื่อฟัง แน่หนอว่าปัญหาไม่ใช่เพราะความพยายามที่จะเชื่อฟังของพวกเขา (พันธสัญญาประสงค์ให้พวกเขาเชื่อฟัง) แต่ปัญหา คือ ประเภทของ “การเชื่อฟัง” ที่พวกเขาแสดงออกซึ่งจริง ๆ แล้วไม่ใช่เป็นการเชื่อฟังเลยอย่างที่ประวัติศาสตร์ของชาติแสดงให้เห็นในภายหลัง

อ่านโรม 10:3 อย่างละเอียดโดยเฉพาะส่วนสุดท้าย เปาโลชี้ให้เห็นประเด็นอะไร เกิดอะไรขึ้นกับผู้คนที่พยายามสร้างความชอบธรรมของตนขึ้น เหตุใดความพยายามนั้นจึงนำไปสู่บาป ความอธรรมและการ

กบฏอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ มองดูชีวิตของเราเอง เราตกอยู่ในอันตรายจากการทำสิ่งเดียวกันนี้หรือไม่

วันศุกร์

ศึกษาเพิ่มเติม:

อ่าน เอลเลน จี. ไวท์, *The Exodus*, หน้า 281-290; *From the Red Sea to Sinai*, หน้า 291-302; และ *The Law Given to Israel*, หน้า 303-314, *บรรพชนกับผู้เผยพระวจนะ*

“จิตวิญญาณแห่งการเป็นทาสตกอยู่ในอันตราย เกิดจากการพยายามดำเนินชีวิตตามหลักศาสนา โดยพยายามทำตามข้อเรียกร้องของพระบัญญัติด้วยกำลังของเราเอง เพียงแค่เราเข้ามาอยู่ใต้พันธสัญญาของอับราฮัมก็ทำให้เรามีความหวัง ซึ่งเป็นพันธสัญญาแห่งพระคุณโดยความเชื่อในพระเยซูคริสต์ ชาวประเสริฐที่ประกาศไปยังอับราฮัมที่ทำให้เขามีความหวัง เป็นชาวประเสริฐเดียวกับที่ประกาศมายังเราในทุกวันนี้ ซึ่งทำให้เรามีความหวัง อับราฮัมมองไปยังพระเยซู ซึ่งเป็นผู้บุกเบิกและทำให้ความเชื่อของเราสมบูรณ์” (เอลเลน จี. ไวท์, *The SDA Bible Commentary*, เล่ม 6, หน้า 1077)

“ในระหว่างที่เป็นทาสในแผ่นดินอียิปต์ ชาวอิสราเอลหลายคนได้สูญเสียความรู้เกี่ยวกับพระบัญญัติของพระเจ้าไปอย่างมาก และได้ผสมผสานกฎเกณฑ์เข้ากับขนบธรรมเนียมและประเพณีของชาวต่างชาติ พระเจ้าทรงนำพวกเขาไปที่ซีไน และประกาศพระบัญญัติของพระองค์ด้วยพระสุรเสียงของพระองค์เองที่นั่น” (เอลเลน จี. ไวท์, *บรรพชนกับผู้เผยพระวจนะ*, หน้า 334)

คำถามเพื่อการอภิปราย:

1. ความสัมพันธ์แห่งพันธสัญญาออกแบบมาเพื่อรักษาอิสรภาพทางร่างกายและจิตวิญญาณของชนชาติอิสราเอลในทางใด (อ่าน เลวีนิติ 26:3-13 เปรียบเทียบกับ เฉลยธรรมบัญญัติ 28:1-15)
2. อ่านอพยพ 19:5, 6 อีกครั้ง สังเกตว่าพระเจ้าตรัสว่า “แผ่นดินทั้งสิ้นเป็นของเรา” เหตุใดพระองค์จึงตรัสเช่นนั้น โดยเฉพาะในการสร้างพันธสัญญากับประชากร ความเข้าใจของเราเกี่ยวกับวันสะบาโตและความหมายของวันสะบาโตเข้ากันกับข้อนี้ได้อย่างไร
3. เราเข้าใจว่าเราได้รับการอภัยบาปโดยพระคุณของพระเจ้าเท่านั้น เราเข้าใจบทบาทของพระคุณของพระเจ้าอย่างไรในการช่วยให้เราดำเนินชีวิตด้วยความเชื่อและการเชื่อฟัง

สรุป:

พันธสัญญาที่พระเจ้าทรงกระทำกับชนชาติอิสราเอลที่ซึ้นายเป็นพันธสัญญาแห่งพระคุณ พระองค์ประทานหลักฐานมากมายถึงความรักและความห่วงใยอันงดงามของพระองค์ผ่านการช่วยกู้จากการเป็นทาสของชาวอียิปต์ด้วยวิธีพิเศษ แล้วพระองค์จึงทรงเชื่อเชิญชนชาตินี้ให้กระทำพันธสัญญากับพระองค์ ซึ่งจะรักษาและส่งเสริมอิสรภาพของพวกเขา แม้ว่าชนชาติอิสราเอลจะตอบสนองด้วยการยอมรับ แต่พวกเขาก็ขาดความเชื่อที่แท้จริงที่ได้รับการดลใจจากความรัก ประวัติศาสตร์ในช่วงต่อมาของพวกเขาบ่งชี้ว่าพวกเขาไม่เข้าใจลักษณะของพันธสัญญาที่แท้จริงและทำให้พันธสัญญานี้กลายเป็นความรอดโดยการกระทำ เราไม่จำเป็นต้องทำตามความลุ่มหลงของชนชาติอิสราเอลและเพิกเฉยต่อพระคุณอันยิ่งใหญ่ที่มอบให้คนบาป

บทที่ 8

พระบัญญัติแห่งพันธสัญญา

Covenant Law

วันที่ 15 - 21 พฤษภาคม 2021

บ่ายวันสะบาโต

อ่านข้อพระคัมภีร์สำหรับบทเรียนสัปดาห์นี้

อพยพ 19:6; อีสยาห์ 56:7; ฮีบรู 2:9; เฉลยธรรมบัญญัติ 4:13;
เฉลยธรรมบัญญัติ 10:13; อาโมส 3:3; ปฐมกาล 18:19

ข้อควรจำ

“เหตุฉะนั้นพึงทราบเถิดว่า พระเยโฮวาห์พระเจ้าของพวกเขา
ท่านเป็นพระเจ้า เป็นพระเจ้าสัตย์ซื่อผู้ทรงรักษาพันธ-
สัญญาและความรักมั่นคง ต่อบรรดาผู้ที่รักพระองค์และ
รักษาพระบัญญัติของพระองค์ถึงพันชั่วอายุคน”
(เฉลยธรรมบัญญัติ 7:9)

พระวจนะในสดุดี 23:3 ระบุสถานที่ที่พระเจ้าปรารภจะนำเราไป
มีใจว่า “พระองค์ทรงนำข้าพเจ้าไปในทางชอบธรรม เพราะเห็น
แก่พระนามของพระองค์” พระเจ้าจะไม่ทรงนำเราให้หลงไป เนื่องจากความ
เที่ยงธรรมของพระองค์ พระองค์จะทรงจัดเตรียมหนทางที่ปลอดภัยสำหรับ
การดำเนินชีวิตฝ่ายจิตวิญญาณของเรา

“ทางแห่งความชอบธรรม” ที่ปลอดภัยมีอะไรบ้าง ผู้เขียนสดุดีอีกท่าน
หนึ่งได้ตอบคำถามนี้โดยการร้องขอผ่านการอธิษฐาน “ขอโปรดให้ข้าพระองค์
ไปในมรรคาพระบัญญัติของพระองค์ เพราะข้าพระองค์ยินดีในมรรคานั้น” (สดุดี
119:35) “พระบัญญัติทั้งสิ้นของพระองค์ชอบธรรม” (สดุดี 119:172) พระบัญญัติ
ของพระเจ้านั้นเป็นหนทางที่ปลอดภัยและมั่นคงท่ามกลางแอ่งแห่งการหลง
ลงในการดำรงอยู่ของมนุษย์

บทเรียนของเราในสัปดาห์นี้มุ่งเน้นไปที่พระบัญญัติของพระเจ้าและ บทบาทของพระบัญญัติในพันธสัญญาที่นาย

การเลือกสรรชนชาติอิสราเอลหมายความว่าอย่างไร การเลือก สรรชนชาติอิสราเอลเปรียบกับเราได้อย่างไรบ้าง พระบัญญัติมีความ สำคัญอย่างไรต่อพันธสัญญา พันธสัญญาจะเกิดขึ้นโดยไม่มีเงื่อนไขได้ หรือไม่ เพราะเหตุใดการเชื่อฟังจึงสำคัญต่อพันธสัญญา

วันอาทิตย์

การทรงเลือกชนชาติอิสราเอล

(เฉลยธรรมบัญญัติ 7:7)

The Election of Israel

ประเพณีของชาวยิวสอนว่า พระเจ้าทรงทำพันธสัญญากับชนชาติ อิสราเอลเท่านั้น เพราะประชาชาติอื่นๆ ปฏิเสธพันธสัญญาก่อน แม้ไม่มีหลัก ฐานทางพระคัมภีร์สนับสนุนแนวคิดนี้ พระเจ้าทรงเลือกชนชาติฮีบรูไม่ว่าจะ ด้วยเหตุผลใดก็ตาม แต่ไม่ใช่เพราะพวกเขาสมควรได้รับเกียรติอันสูงส่งและ สิทธิพิเศษที่พระเจ้าประทานแก่พวกเขา พวกเขาไม่มีความดีในตัวของพวกเขาเองที่คู่ควรกับความรักของพระเจ้าและการทรงเลือกให้เป็นประชากรของ พระองค์ พวกเขามีจำนวนน้อย เป็นชนเผ่าที่เป็นทาสถูกกดขี่ อ่อนแอทางการ เมืองและทางทหาร นอกจากนี้ หากมองในมุมมองของวัฒนธรรมและศาสนา พวกเขาถูกผสมกลมกลืนและไม่มีอิทธิพลมากนัก ดังนั้นเหตุผลพื้นฐานในการเลือก ชนชาติอิสราเอลอยู่ในความลึกซึ้งแห่งความรักและพระคุณของพระเจ้า

อย่างไรก็ตาม ในขณะที่เดียวกันเราต้องระวังเมื่อพิจารณาถึงแนว คิดเรื่องการทรงเลือกนี้ เพราะเป็นไปได้ที่จะทำให้เกิดการเข้าใจผิดทาง ศาสนศาสตร์ พระเจ้าทรงเลือกชนชาติอิสราเอลเพื่ออะไร เพื่อให้พวกเขาได้รับการไถ่ให้รอด ในขณะที่ชนชาติอื่นได้รับเลือกให้ปฏิเสธและสูญเสียชีวิตนิรันดร์หรือ หรือพวกเขาได้รับเลือกเพื่อให้เป็นพยานที่จะนำสิ่งที่พวกเขาได้รับไปสู่ผู้อื่นในโลกนี้ ข้อพระคัมภีร์ต่อไปนี้ช่วยให้เราเข้าใจ คำถามเหล่านี้ได้อย่างไรบ้าง อพยพ 19:6; อิสยาห์ 56:7; ฮีบรู 2:9

เราผู้เป็นเซเว่นธ์เดย์แอ๊ดเวนตีส์มักมองตนเองเป็นเหมือนคู่ขนานของอิสราเอลในยุคปัจจุบัน ที่ได้รับการทรงเรียกจากพระเจ้า ไม่ใช่เป็นเพียงกลุ่มเดียวที่ได้รับการไถ่ให้รอด แต่จะต้องประกาศข่าวสารแห่งการไถ่ให้รอดในบริบทของข่าวของทูตสวรรค์สามองค์ไปทั่วโลก สรุปได้ว่า เราเชื่อว่าเรามีบางอย่างที่ต้องประกาศออกไป เป็นสิ่งที่ไม่มีใครประกาศ นี่คือนิสัยการณณ์เดียวกันกับที่เกิดขึ้นกับชนชาติอิสราเอล วัตถุประสงค์ของการทรงเลือกอิสราเอลไม่ใช่เพื่อเปลี่ยนชนชาติฮีบรูให้กลายเป็นกลุ่มชนพิเศษที่เก็บรวบรวมพระสัญญาแห่งการช่วยให้รอดและการไถ่ไว้กับตนเองเพียงผู้เดียว แต่ในทางกลับกัน หากเราเชื่อว่าพระคริสต์ทรงสิ้นพระชนม์เพื่อมนุษยชาติทั้งหมด (ฮีบรู 2:9) ดังนั้นแล้ว การไถ่ให้รอดที่พระเจ้าประทานแก่อิสราเอลก็ประทานให้กับคนทั่วโลกด้วยเช่นเดียวกัน แท้จริงแล้วอิสราเอลควรจะเป็นพาหนะในการประกาศเรื่องการไถ่ให้รอดนี้ คริสตจักรของเราก็ได้รับการเรียกให้ทำในสิ่งเดียวกัน

มองดูบทบาทของตัวเราเองในคริสตจักร เราจะทำอะไรได้บ้าง เพื่อช่วยส่งเสริมงานที่เราได้รับการทรงเรียก จำไว้ว่า หากเราไม่ได้ช่วยเหลืออย่างขยันขันแข็ง เราก็มีแนวโน้มที่จะยั้งขวางทาง

วันจันทร์

ความสัมพันธ์ที่ผูกมัด

Ties That Bind

“พระองค์ทรงประกาศพันธสัญญาของพระองค์แก่ท่าน ซึ่งพระองค์ทรงบัญชาให้ท่านทั้งหลายปฏิบัติตามคือ พระบัญญัติสิบประการ และพระองค์ทรงจารึกไว้บนศิลาสองแผ่น” (เฉลยธรรมบัญญัติ 4:13)

อย่างไรก็ตามเราเห็นอยู่เสมอว่าพันธสัญญาเป็นพันธสัญญาแห่งพระคุณ ซึ่งเป็นผลมาจากการที่พระเจ้าประทานความช่วยเหลือที่ไม่สมควรได้รับให้กับผู้ที่เข้าสู่ความสัมพันธ์แห่งความรอดกับพระองค์ พระคุณไม่ใช่ใบอนุญาตให้ฝ่าฝืนได้ แต่ในทางกลับกัน พันธสัญญาและพระบัญญัติเป็นของคู่กัน ในความเป็นจริงแล้วทั้งคู่แยกจากกันไม่ได้

ดูข้อความที่ยกมาด้านบน พันธสัญญาและพระบัญญัติเชื่อมโยง

กันอย่างเหนียวแน่นมากแค่ไหน พระบัญญัติเป็นพื้นฐานของพันธสัญญาอย่างไร

เมื่อเราคิดว่าพันธสัญญาคืออะไร แนวคิดเรื่องพระบัญญัติเป็นส่วนสำคัญของพันธสัญญาก็สมเหตุสมผล ถ้าเราเข้าใจว่าพันธสัญญาเป็นเหมือนความสัมพันธ์แล้ว ก็ต้องมีการกำหนดกฎเกณฑ์และขอบเขตบางอย่าง การแต่งงาน หรือความเป็นเพื่อน หรือการเป็นหุ้นส่วนทางธุรกิจจะอยู่ได้นานแค่ไหนหากไม่มีขอบเขตหรือกฎเกณฑ์ ไม่ว่าจะเป็นการแสดงออกอย่างเจาะจงหรือการเข้าใจโดยปริยาย สามีตัดสินใจมีชู้ หรือเพื่อนที่หยิบกระปោสต่างค์ของเรา หรือหุ้นส่วนธุรกิจเชิญคนอื่นเข้าร่วมลงทุนโดยไม่บอกอีกฝ่าย การกระทำเหล่านี้เป็นการละเมิดข้อบังคับ กฎหมาย และหลักการ ความสัมพันธ์เช่นนี้จะยาวนานแค่ไหนภายใต้สถานการณ์ที่ไม่มีกฎหมาย นี่คือเหตุผลจำเป็นที่ต้องมีการกำหนดขอบเขต ข้อบังคับ และกฎระเบียบ สิ่งเหล่านี้เท่านั้นที่จะรักษาความสัมพันธ์ได้

แท้จริงแล้ว คำต่างๆ มากมาย เช่น กฎหมาย (สดุดี 78:10) กฎเกณฑ์ (สดุดี 50:16) พระโอวาท (สดุดี 25:10) ข้อบังคับ (สดุดี 103:18) พระวณะ (เฉลยธรรมบัญญัติ 33:9) พบว่ามีความสัมพันธ์ใกล้ชิดกับ (ถ้าไม่ใช่มีความหมายเกือบใกล้เคียงกับ) คำว่าพันธสัญญา เห็นได้ชัดเจนว่า “ถ้อยคำในพันธสัญญานี้” (เยเรมีย์ 11: 3, 6, 8) เป็นถ้อยคำแห่งกฎหมาย กฎเกณฑ์ พระโอวาท และข้อบังคับของพระเจ้า

พันธสัญญาของพระเจ้ากับอิสราเอลประชากรของพระองค์มีข้อกำหนดหลากหลายที่สำคัญยิ่งต่อการรักษาความสัมพันธ์พิเศษที่พระองค์แสวงหาที่จะมีกับประชากรของพระองค์ มีความแตกต่างบ้างหรือไม่ในทุกวันนี้

ให้นึกถึงคนที่คุณมีความสัมพันธ์ใกล้ชิดด้วย ที่นี้ลองนึกดูว่าจะเกิดอะไรขึ้นกับความสัมพันธ์นั้นหากไม่มีกฎระเบียบ บรรทัดฐาน หรือกฎหมายผูกมัดแต่คุณเชื่อว่าคุณมีอิสระอย่างเต็มที่ที่จะทำอะไรก็ได้ที่คุณต้องการ แม้คุณจะบอกว่า คุณรักบุคคลนั้นและความรักนั้นเพียงอย่างเดียวจะเป็นตัวตัดสินว่าคุณจะมีความเกี่ยวข้องอย่างไรกับเขาหรือเธอ ถ้าอย่างนั้นแล้วทำไมจึงยังคงต้องมีกฎระเบียบ จงอภิปราย

ความคิดแรกของคุณคืออะไร เมื่อคุณนึกถึงคำว่ากฎหมาย คุณจะนึกถึงเจ้าหน้าที่ตำรวจ ไบร่งจรรยา ผู้พิพากษา และเรือนจำหรือไม่ หรือคุณจะนึกถึงข้อจำกัด กฎระเบียบ ผู้ปกครองเผด็จการ และการลงโทษ หรือบางทีคุณจะนึกถึงระบบระเบียบ ความปรองดอง และความมั่นคง หรือคุณอาจจะนึกถึง....ความรัก

คำภาษาฮีบรู *โตราห์ (torah)* ในพระคัมภีร์แปลว่า “บทบัญญัติ” หมายถึง “การสอน” หรือ “กฎเกณฑ์” คำนี้สามารถใช้เมื่อกล่าวถึงคำสั่งสอนทั้งหมดของพระเจ้า ไม่ว่าจะเป็นทางด้านศีลธรรม พลเมือง สังคม หรือศาสนา มีความหมายถึงคำแนะนำที่ดั่งามทั้งหมดที่พระเจ้ามอบให้กับประชากรของพระองค์ด้วยความเมตตา เพื่อพวกเขาจะได้พบเจอกับชีวิตที่บริบูรณ์ทั้งทางร่างกายและจิตวิญญาณ ไม่แปลกใจเลยที่ผู้ประพันธ์เพลงสดุดีเรียกผู้ที่ได้รับพระพรว่า “ความปิติยินดีของผู้นั้นอยู่ในพระธรรมของพระเจ้า เขาภาวนาพระธรรมของพระองค์ทั้งกลางวันและกลางคืน” (สดุดี 1:2)

ขณะที่เราอ่านบทบัญญัติหรือโตราห์ (Torah) หรือกฎเกณฑ์และคำสั่งสอนในพระคัมภีร์ที่โมเสสเขียน ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของพันธสัญญาของอิสราเอล เราจะประทับใจกับคำสั่งสอนที่หลากหลาย บทบัญญัติมีผลกับวิถีชีวิตทุกส่วนของอิสราเอล ไม่ว่าจะเป็นในเรื่องของเกษตรกรรม การปกครองพลเมือง ความสัมพันธ์ทางสังคม และการนมัสการ

ทำไมพระเจ้าจึงประทานกฎเกณฑ์มากมายให้กับชนชาติอิสราเอล (อ่านเฉลยธรรมบัญญัติ 10:13) กฎเกณฑ์เหล่านั้นให้สิ่งที่ “ดี” แก่พวกเขาทางใดบ้าง

การทำงานของ “บทบัญญัติ” ภายใต้พันธสัญญา คือการให้แนวทางชีวิตใหม่แก่ผู้มีส่วนในพันธสัญญา บทบัญญัติแนะนำสมาชิกของพันธสัญญาให้รู้จักพระประสงค์ของพระเจ้า ซึ่งพวกเขาจะเข้ามารู้จักกับพระองค์อย่างเต็มล้นโดยผ่านทาง การเชื่อฟังพระบัญญัติและพระประสงค์อื่นๆ ของพระองค์โดยความเชื่อ

บทบัญญัติมีบทบาทในชีวิตจริงของความสัมพันธ์แห่งพันธสัญญาแสดงให้เห็นว่าอิสราเอลทำตามวิถีทางของชนชาติอื่นๆ ไม่ได้ พวกเขาจะดำรงอยู่โดยใช้กฎธรรมชาติ ความต้องการของมนุษย์ ความปรารถนา หรือแม้แต่ความจำเป็นทางสังคม การเมือง และเศรษฐกิจเพียงอย่างเดียวไม่ได้ พวกเขาจะดำเนินต่อไปในฐานะชนชาติบริสุทธิ์ อาณาจักรปุโรหิต และกรรมสิทธิ์ของพระเจ้าได้ก็ต่อเมื่อในทุกส่วนของชีวิตของพวกเขาเชื่อฟังอย่างมั่นคงต่อพระประสงค์ของพระผู้เป็นเจ้าผู้กระทำพันธสัญญาซึ่งเปิดเผยแก่พวกเขา

เช่นเดียวกับชาวอิสราเอลในยุคสมัยนั้น เซเว่นธ์เดย์แอ๊ดเวนตีสได้รับคำแนะนำมากมายสำหรับการดำเนินชีวิตแบบคริสเตียนในทุกรูปแบบผ่านการสำแดงจากของประทานแห่งคำพยากรณ์ เหตุใดเราควรมองว่าคำแนะนำเหล่านี้เป็นของประทานจากพระเจ้ามากกว่ามองว่าเป็นการสูญเสียอิสราภาพทางความคิดและการกระทำ ในขณะที่เดียวกันจะเกิดอันตรายอะไรกับเราบ้างหากเราเปลี่ยนของประทานนั้นให้กลายเป็นกฎที่มาควบคุมเราเช่นเดียวกับที่ชนชาติอิสราเอลได้กระทำกับของประทานที่พวกเขาได้รับ (อ่านโรม 9:32)

พุด ความมั่นคงของพระบัญญัติของพระเจ้า
The Stability of God's Law

การที่พระบัญญัติของพระเจ้าอยู่ในความสัมพันธ์แห่งพันธสัญญา สอนอะไรเราเกี่ยวกับพระลักษณะที่สำคัญของพระองค์ (มาลาคีย์ 3:6; ยากอบ 1:17)

พระบัญญัติของพระเจ้าเป็นการแสดงออกทางวาจาหรือลายลักษณ์อักษรของพระประสงค์ของพระองค์ (เปรียบเทียบกับ สดุดี 40:8) เนื่องจากพระบัญญัติเป็นสำเนาของพระลักษณะของพระองค์ การที่พระบัญญัติอยู่ในพันธสัญญาจึงทำให้เรามั่นใจถึงความมั่นคงถาวรและความเชื่อถือได้ของพระเจ้า แม้ว่าเราอาจไม่สามารถมองเห็นผลของการมีอยู่ของพระองค์เสมอ แต่เราก็รู้ว่าพระองค์ทรงไว้วางใจได้

“ความมั่นใจที่ว่าพระเจ้าไว้วางใจได้และเชื่อถือได้นั้นตั้งอยู่บนความจริงที่ว่าพระองค์ทรงเป็นพระเจ้าแห่งพระบัญญัติ พระประสงค์และพระบัญญัติของพระองค์เป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน พระเจ้าตรัสว่าสิ่งนั้นถูกต้องเพราะอธิบายถึงความสัมพันธ์ที่เป็นไปได้ที่สุด ดังนั้นพระบัญญัติของพระเจ้าจึงไม่ใช่สิ่งที่ไม่ใช่เหตุผลหรือขึ้นอยู่กับความคิดเพื่อฝันและจินตนาการ แต่เป็นสิ่งที่มั่นคงที่สุดในจักรวาล” (Walter R. Beach, *Dimensions in Salvation* (Washington, D.C.: Review and herald Publishing Association, 1963), หน้า 143)

หากพระบัญญัติของพระเจ้าไม่สามารถช่วยคนให้รอดจากบาปได้ เหตุใดพระองค์จึงทรงให้พระบัญญัติเป็นส่วนหนึ่งของพันธสัญญา (อ่าน อาโมส 3:3)

โดยทั่วไปแล้วความสัมพันธ์กำหนดให้มีข้อตกลงและความสอดคล้องกัน เนื่องจากพระเจ้าไม่เพียงเป็นผู้สร้างโลกเท่านั้น แต่เป็นผู้ปกครองที่มีศีลธรรมด้วย พระบัญญัติจึงจำเป็นต่อความสุขของสิ่งมีชีวิตอันชาญฉลาดที่ทรงสร้างขึ้น เพื่อพวกเขาจะอยู่ร่วมกับพระองค์อย่างปรองดองได้ พระบัญญัติของพระองค์คือการแสดงออกถึงพระประสงค์ของพระองค์ เป็นการสถาปนาการปกครองของพระองค์ โดยธรรมชาติแล้วพระบัญญัติเป็นบรรทัดฐานและข้อผูกมัดของพันธสัญญาและความสัมพันธ์ วัตถุประสงค์ของพระบัญญัติไม่ใช่เพื่อช่วยให้รอด แต่เพื่อกำหนดหน้าที่ของเราต่อพระเจ้า (พระบัญญัติข้อที่ 1-4) และหน้าที่ของเราต่อเพื่อนมนุษย์ (พระบัญญัติข้อที่ 5-10) กล่าวอีกนัยหนึ่งคือพระบัญญัติเป็นการกำหนดลักษณะชีวิตที่พระเจ้าทรงออกแบบให้บุตรธิดาแห่งพันธสัญญาของพระองค์ดำรงอยู่ เพื่อความผาสุกและความเป็นอยู่ที่ดีของพวกเขาเอง ช่วยปกป้องชนชาติอิสราเอลจากการนำปรัชญาอื่นมาใช้เป็นแนวทางในการดำเนินชีวิต พระบัญญัติเป็นจุดประสงค์ของความสัมพันธ์แห่งพันธสัญญาที่จะนำผู้เชื่อให้เข้าสอดคล้องกับพระประสงค์และพระลักษณะของพระเจ้าผ่านพระคุณแห่งการเปลี่ยนแปลงของพระองค์

ลองมองไปรอบ ๆ คุณไม่เห็นผลร้ายแรงของการละเลยกฎหมายหรือ แม้แต่ในชีวิตของคุณเอง คุณไม่เห็นความเสียหายที่เกิดขึ้นจาก

การฝ่าฝืนพระบัญญัติของพระเจ้าหรือ ความจริงเหล่านี้ช่วยยืนยันความ
ดีงามของพระบัญญัติของพระเจ้าในทางใดบ้าง และเหตุใดพระบัญญัติ
จึงควรเป็นส่วนสำคัญของความสัมพันธ์ของเรากับพระองค์

วันพฤหัสบดี

ถ้า...
If...

ศึกษาข้อพระคัมภีร์ต่อไปนี้ ประเด็นอะไรที่ข้อเหล่านี้กล่าวตรง
กัน และประเด็นนั้นสอนอะไรเกี่ยวกับลักษณะของพันธสัญญา ปฐมกาล
18:19; ปฐมกาล 26:4, 5; อพยพ 19:5; เลวีนิติ 26:3

พระเจ้ายอมรับการเชื่อฟังอย่างสัตย์ซื่อของอับราฮัมต่อ “บัญญัติของ
เรา กฎเกณฑ์ของเรา และพระธรรมของเรา” (ปฐมกาล 26:5) บอกเป็นนัยได้
ว่า พระเจ้าทรงคาดหวังการดำเนินชีวิตเช่นนี้จากผู้ร่วมกระทำพันธสัญญากับ
พระองค์ พันธสัญญาเต็มรูปแบบที่ชี้นำเป็นหลักฐานแสดงให้เห็นได้ชัดว่า การ
เชื่อฟังเป็นเงื่อนไขหนึ่งของลักษณะพื้นฐานของพันธสัญญา

อพยพ 19:5 กล่าวไว้ชัดเจนว่า “ถ้าเจ้าฟังเสียง...” เงื่อนไขของพันธ
สัญญาเป็นลักษณะที่หลีกเลี่ยงไม่ได้ แม้ว่าจะมอบให้โดยพระคุณ แม้พวกเขา
จะไม่สมควรได้รับ แม้จะเป็นของประทานแก่พวกเขา แต่พันธสัญญาก็ไม่ใช่
ไม่มีเงื่อนไข ประชากรสามารถปฏิเสธของประทาน ไม่ยอมรับพระคุณ และหัน
เสียจากพระสัญญา พันธสัญญาก็เช่นเดียวกับความรอดที่ไม่คัดค้านเจตจำนง
เสรี พระเจ้าไม่ทรงบังคับมนุษย์ให้เข้าสู่ความสัมพันธ์แห่งความรอดกับพระองค์
พระองค์ไม่ทรงยึดเยียดพันธสัญญาแก่พวกเขา พระองค์ทรงเสนอให้ทุกคน และ
ทุกคนก็ได้รับคำเชิญชวนให้ยอมรับพันธสัญญานั้น เมื่อผู้ใดก็ตามที่ตกลงรับ ก็
จะมีข้อผูกมัดตามมา ข้อผูกมัดนี้ไม่ใช่วิธีที่จะได้รับพระพรจากพันธสัญญา แต่
เป็นการแสดงออกภายนอกกว่าได้รับพระพรแห่งพันธสัญญา ชนชาติอิสราเอล
ควรเชื่อฟัง แต่มีข้อเพื่อจะได้รับพระสัญญา แต่หากพระสัญญานั้นจะได้สำเร็จ
ในชนชาตินี้ การเชื่อฟังของพวกเขาเป็นการแสดงออกกว่าการได้รับพระพรจาก
พระเจ้านั้นเป็นอย่างไร การเชื่อฟังไม่ได้ทำให้เราได้รับพระพร เนื่องจากพระเจ้า
มีหน้าที่เป็นผู้นำมาให้ แต่การเชื่อฟังนั้นสร้างสภาพแวดล้อมเพื่อให้พระพรแห่ง
ความสัตย์ซื่อสำแดงออกมา

“ท่านจงดำเนินตามวิถีทางทั้งสิ้นซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน ได้ทรงบัญชาท่านไว้ เพื่อท่านจะมีชีวิตอยู่และเพื่อท่านจะไปดีมาดี และมีชีวิตยืนนานอยู่ในแผ่นดินซึ่งท่านจะยึดครองนั้น” (เฉลยธรรมบัญญัติ 5:33) พระเจ้าตรัสกับชนชาติอิสราเอลอย่างไร ‘ถ้าพวกเขาเชื่อฟัง พวกเขา ก็จะได้รับพระพร ที่พวกเขาเป็นเจ้าของ’ หรือ ‘ถ้าพวกเขาเชื่อฟัง พวกเขาจะได้รับพระพร ที่มาจากพระเจ้า’ สองแนวคิดนี้ต่างกันอย่างไร

วันศุกร์

ศึกษาเพิ่มเติม:

อ่าน เอลเลน จี. ไวท์, *Controversy, ผู้ฟังปรารภนาแห่งปวงชน*, หน้า 607, 608 และ *The Law and the Covenants, บรรพชนกับผู้เผยพระวจนะ*, หน้า 363-373

มัทธิว 22:34-40 ช่วยให้เราเข้าใจมากขึ้นอย่างไร (1) บทบาทและความหมายของพระบัญญัติของพระเจ้าในพันธสัญญาของพระองค์ และ (2) แนวคิดที่ว่าพันธสัญญามีความหมายเหมือนกับความสัมพันธ์

“บุคคลหนึ่งจะต้องมีความรักในจิตใจก่อนที่จะสามารถเริ่มปฏิบัติตามกฎของพระบัญญัติของพระเจ้าได้ ด้วยกำลังและโดยพระคุณของพระคริสต์ (โรม 8:3, 4) การเชื่อฟังโดยปราศจากความรักนั้นเป็นไปได้ แต่ในที่ที่มีความรัก บุคคลนั้นจะกำหนดระเบียบชีวิตของตนโดยอัตโนมัติให้สอดคล้องกับพระประสงค์ของพระเจ้าดังที่แสดงไว้ในพระบัญญัติของพระองค์” (*The SDA Bible Commentary*, เล่ม 5, หน้า 484)

“พระเจ้าได้ประทานหลักเกณฑ์แห่งชีวิตที่สมบูรณ์แบบภายใต้กฎแห่งพระบัญญัติอันศักดิ์สิทธิ์ของพระองค์ และพระองค์ประกาศว่า พระบัญญัตินี้จะไม่เปลี่ยนแปลงแม้แต่จุดใดจุดหนึ่ง แต่จะยังคงรักษาสิทธิ์ที่มีต่อมวลมนุษย์ จนกว่าเวลาจะสิ้นสุดลง พระคริสต์เสด็จมาเพื่อขยายพระบัญญัติและทำให้มีเกียรติ พระองค์แสดงให้เห็นว่าพระบัญญัตินั้นตั้งอยู่บนรากฐานอันกว้างใหญ่ของความรักที่มีต่อพระเจ้าและต่อเพื่อนมนุษย์ และการเชื่อฟังกฎก็เป็นหน้าที่ทั้งหมดของมนุษย์ พระองค์ทรงเป็นตัวอย่างของการเชื่อฟังพระบัญญัติของ

พระเจ้าในชีวิตของพระองค์เอง พระองค์ทรงแสดงให้เห็นในคำเทศนาบนภูเขาว่า ข้อกำหนดของพระบัญญัตินั้นมากกว่าเพียงแค่การกระทำภายนอก แต่รวมไปถึงการรับรู้ทางความคิดและความตั้งใจภายในจิตใจ” (เอลเลน จี. วัตส์, *กิจการของอัครทูต*, หน้า 505)

คำถามเพื่อการอภิปราย:

1. เพราะเหตุใดสายใยแห่งความรักจึงดึงดูดมนุษย์เข้าหาพระเจ้าได้แข็งแกร่งกว่าเชือกแห่งความกลัว
2. เพราะเหตุใดพระบัญชาที่ว่า “จงรักพระองค์ผู้เป็นพระเจ้าของเจ้า ด้วยสุดใจสุดจิตของเจ้า และด้วยสิ้นสุดความคิดของเจ้า” (มัทธิว 22:37) จึงเป็นพระบัญญัติข้อแรกที่ยิ่งใหญ่ที่สุด

สรุป:

พระบัญญัติของพระเจ้าเป็นส่วนสำคัญของพันธสัญญา ถึงกระนั้นก็เป็นพันธสัญญาแห่งพระคุณที่แท้จริง อย่างไรก็ตาม พระคุณไม่เคยทำให้พระบัญญัตินั้นเป็นโมฆะ แต่ในทางกลับกัน พระบัญญัติเป็นวิธีการที่แสดงให้เห็นถึงพระคุณ และแสดงออกในชีวิตของผู้ที่ได้รับพระคุณ

บทที่ 9

หมายสำคัญแห่งพันธสัญญา

Covenant Sign

วันที่ 22 - 28 พฤษภาคม 2021

บ่ายวันสะบาโต

อ่านข้อพระคัมภีร์สำหรับบทเรียนสัปดาห์นี้

ปฐมกาล 2:2, 3; อพยพ 20:11; อพยพ 16; ฮีบรู 4:1-4;

อพยพ 31:12-17; เฉลยธรรมบัญญัติ 5:14

ข้อควรจำ

“เหตุฉะนั้นชนชาติอิสราเอลจึงถือวันสะบาโตตลอดชั่วชาติพันธุ์ของเขาเป็นพันธสัญญาเนื่องนิത്യ” (อพยพ 31:16)

วันสะบาโตวันที่เจ็ดเปรียบเสมือนตะปูที่ตอกเราลงไป ทำให้ในแต่ละสัปดาห์เราได้กลับสู่รากฐานของทุกสิ่งที่เราเป็น เรายุ่งมาก วิ่งไปวิ่งมา ใช้จ่ายเงิน หาเงิน ไปที่นั่น ไปที่นั่น ไปทุกที่ และแล้ว ‘ตะปู’ วันสะบาโตมาถึง และยึดเรากลับสู่รากฐานของเรา ซึ่งเป็นจุดเริ่มต้นของทุกสิ่งที่มา เพราะทุกสิ่งที่เป็นอยู่เกิดขึ้นจากการทรงสร้างของพระเจ้าและเราก็เริ่มต้นจากสิ่งเหล่านั้น

เราทำหลายสิ่งหลายอย่างอยู่เสมออย่างไม่หยุดหย่อน วันสะบาโตหมუნเข้ามาเหนือขอบฟ้าอย่างเงียบ ๆ และเข้ามาในทุกอณูของชีวิตเรา เตือนเราว่าทุกอณูของชีวิตเราเป็นของพระเจ้าผู้สร้าง ผู้ทรงตั้งเราไว้ที่นี่ ผู้ที่ “ในปฐมกาล” ทรงสร้างฟ้าและแผ่นดิน ซึ่งเป็นรากฐานของความเชื่อของคริสเตียนทั้งปวงที่ยังคงหาข้อมาหักล้างไม่ได้ และวันสะบาโตวันที่เจ็ดก็เป็นหมายสำคัญที่หักล้างไม่ได้และไม่เปลี่ยนแปลง

สัปดาห์นี้เราจะมาดูความสำคัญนี้ในบริบทของพันธสัญญาที่ภูเขาซีนาย

วันสะบาโตมีต้นกำเนิดจากไหน หลักฐานใดที่พิสูจน์ว่าวันสะบาโตมีอยู่ก่อนเหตุการณ์ที่ซีนาย อะไรทำให้วันสะบาโตเป็นความสำคัญแห่งพันธสัญญา

วันอาทิตย์

ต้นกำเนิด

Origins

เราได้ยินคำกล่าวที่ว่า “วันสะบาโตดั้งเดิมของชาวยิว” บ่อยแค่ไหน กระนั้นตามพระคัมภีร์ได้ระบุชัดเจนว่า วันสะบาโตมีมานานก่อนที่จะมีชาวยิว ต้นกำเนิดของวันสะบาโตพบได้ในสัปดาห์แห่งการทรงสร้าง

อ่านปฐมกาล 2:2, 3 และอพยพ 20:11 พระธรรมทั้งสองนี้เขียนถึงต้นกำเนิดของวันสะบาโตอย่างชัดเจนและไม่คลุมเครือว่าเกิดขึ้นเมื่อใด

แม้ว่าในปฐมกาล 2:2, 3 ไม่ได้ระบุว่า “วันที่เจ็ด” เป็นวันสะบาโต (การระบุวันพบครั้งแรกในอพยพ 16:26, 29) แต่ได้เขียนให้เห็นอย่างชัดเจนว่า “พระองค์ทรงหยุดพัก” (ปฐมกาล 2:2) คำว่า *หยุดพัก* (*ชาบัท*- *shabat* ในภาษาฮีบรู) เชื่อมโยงกับคำนาม สะบาโต (*ชาบัท*- *shabbat* ในภาษาฮีบรู) “คำว่า ‘สะบาโต’ ไม่ได้เขียนไว้ในปฐมกาล 2:2 แต่เป็นที่แน่นอนว่าผู้เขียนต้องการยืนยันว่าพระเจ้าทรงอวยพรและให้วันที่เจ็ดเป็นวันสะบาโตศักดิ์สิทธิ์” (G. F. Waterman, *The Zondervan Pictorial Encyclopedia of the Bible* (Grand Rapids, MI: Zondervan Publishing House, 1975), เล่ม 5, หน้า 183) เห็นได้ชัดว่า ปฐมกาล 2:2, 3 กล่าวถึงที่มาของวันสะบาโตที่เป็นวันแห่งพระพรสำหรับมนุษย์ทั้งปวง

อ่าน มาระโก 2:27 พระเยซูตรัสว่า วันสะบาโตตั้งไว้เพื่อ “มนุษย์” หมายถึงมนุษยชาติโดยรวม ซึ่งไม่ใช่มีไว้แก่ชาวยิวเพียงผู้เดียว

เหตุใดพระเจ้าทรงหยุดพักในวันที่เจ็ด พระองค์ทรงต้องการหยุดพักหรือไม่ การหยุดพักของพระองค์มีจุดประสงค์อะไรอีกบ้าง

แม้ว่านักวิจารณ์พระคัมภีร์บางท่านเสนอแนะว่าพระเจ้าทรงต้องการการพักผ่อนทางกายหลังจากการทรงสร้าง แต่จุดประสงค์ที่แท้จริงสำหรับการหยุดพักของพระเจ้าคือการเป็นแบบอย่างให้กับมนุษย์ มนุษย์ก็ต้องทำงานเป็นเวลาหกวันและพักผ่อนในวันสะบาโตที่เป็นวันที่เจ็ด คาร์ล บาร์ธ นักศาสนศาสตร์เสนอแนะว่าการหยุดพักของพระเจ้าในช่วงท้ายของการทรงสร้างเป็นส่วนหนึ่งของ “พันธสัญญาแห่งพระคุณ” ซึ่งมนุษย์ได้รับเชิญให้ “หยุดพักกับพระองค์... เพื่อเข้าร่วมในการหยุดพักกับพระเจ้า” (*Church Dogmatics*, เล่ม 3, ตอนที่ 1 (Edinburgh, Scotland: T&T Clark Ltd., 1958), หน้า 98)

ด้วยความรักของพระองค์ พระเจ้าทรงเรียกชายและหญิงในวันรุ่งขึ้นหลังจากทรงสร้างพวกเขา ให้สามัคคีธรรมในการหยุดพัก เพื่อสร้างความสนิทสนมอย่างใกล้ชิดกับพระองค์ ซึ่งพวกเขาถูกสร้างขึ้นตามพระฉายาของพระองค์ การสามัคคีธรรมและการมีส่วนร่วมกันนั้นตั้งใจจะให้คงอยู่ตลอดไป

หากมีคำถามคุณว่า การรักษาวินสะบาโตส่งผลดีต่อความสัมพันธ์ที่คุณมีกับองค์พระผู้เป็นเจ้าอย่างไร คุณจะตอบว่าอย่างไร

วันจันทร์

วันสะบาโตก่อนซีนาย

Sabbath Before Sinai

“โมเสสบอกเขาว่า พระเจ้าทรงพระบัญชาว่า พรุ่งนี้เป็นวันหยุดงาน เป็นสะบาโต วันบริสุทธิ์ของพระเจ้า จะบั้งอะไรก็ให้บั้ง จะตัมอะไรก็ให้ตัมเสีย และส่วนที่เหลือทั้งหมดจงเก็บไว้จนถึงวันรุ่งขึ้น” (อพยพ 16:23)

อ่านอพยพ 16 อย่างคร่าวๆ ถึงเรื่องราวของมานาที่ประทานให้แก่อิสราเอลในถิ่นทุรกันดารก่อนถึงภูเขาซีนาย สังเกตเรื่องดังนี้

1. ให้เก็บมานาส่วนหนึ่งในแต่ละวัน แต่ในวันที่หกนั้นจะต้องเก็บมานาเป็นสองเท่า
2. ไม่มีมานาตกลงมาในวันสะบาโต
3. ส่วนที่เก็บเพิ่มขึ้นในวันที่หกที่จำเป็นสำหรับวันสะบาโตจะไม่บูดเน่า หากเก็บในวันอื่นๆ มานาจะบูดเน่าเสีย

เรื่องนี้เผยให้เห็นว่าความศักดิ์สิทธิ์ของวันสะบาโตซึ่งเกิดขึ้นก่อนการประทานพระบัญญัติที่ภูเขาซีนายเป็นอย่างไร (อพยพ 16:23-28)

“ในความเป็นจริงแล้ว ความเท่าเทียมกันของวันสะบาโตกับวันที่เจ็ด คำสั่งที่พระเจ้าให้กับอิสราเอลเกี่ยวกับวันสะบาโต และบันทึกที่ว่าประชากรหยุดพักในวันที่เจ็ดตามพระบัญชาของพระเจ้า ทั้งหมดนี้ชี้ไปยังวันสะบาโตที่เป็นสถาบันอย่างแน่นอนที่เดียว” (G. F. Waterman, *The Zondervan Pictorial Encyclopedia of the Bible*, เล่ม 5, หน้า 184)

ยังมีอีกหลายข้อความที่กล่าวถึงวันสะบาโตในอพยพ บทที่ 16 ข้อเหล่านี้สอนเราอย่างไรบ้าง

1. วันใดคือวันเตรียมตัวสำหรับวันสะบาโต
2. วันใดของสัปดาห์คือวันสะบาโต
3. วันสะบาโตมาจากไหน
4. วันสะบาโตควรเป็นวันแบบไหน
5. วันสะบาโตเป็นวันแห่งการอดอาหารหรือไม่
6. วันสะบาโตเป็นการทดสอบถึงการภักดีต่อพระเจ้าหรือไม่

ความเข้าใจในเรื่องวันสะบาโตของคุณในวันนี้ตรงกับวันสะบาโตที่สอนในอพยพ บทที่ 16 หรือไม่

วันอังคาร

หมายสำคัญแห่งพันธสัญญา

Covenant Sign

“เหตุฉะนั้น ประชาชาติอิสราเอลจึงถือวันสะบาโตตลอดชั่วชาติพันธุ์ของเขา เป็นพันธสัญญาเนื่องนิത്യ เป็นหมายสำคัญระหว่างเรากับชนชาติอิสราเอลว่า ในหกวันพระเจ้าได้ทรงสร้างฟ้าสวรรค์ และแผ่นดินโลก แต่ในวันที่เจ็ดพระองค์ได้ทรงงดการงานไว้ และได้ทรงหย่อนพระทัยในวันนั้น”

มีการกำหนดให้วันสะบาโตเป็น “หมายสำคัญ” สี่ครั้งด้วยกันในพระคัมภีร์ (อพยพ 31:13, 17; เอเสเคียล 20:12, 20) “หมายสำคัญ” ไม่ใช่

“สัญลักษณ์” ที่หมายถึงตัวอย่าง ตัวแทน หรือเพื่อให้นึกถึงสิ่งอื่น เพราะทั้งสองสิ่งมีคุณสมบัติคล้ายคลึงกัน (ตัวอย่างเช่น สัญลักษณ์กำปั้นมักแสดงถึง “พลัง” หรือ “อำนาจ”) วันสะบาโตในพระคัมภีร์เป็น “หมายสำคัญ” ทำหน้าที่เหมือนเครื่องหมายภายนอก วัตถุประสงค์หรือเงื่อนไขที่ตั้งใจจะสื่อถึงข่าวสารที่มีลักษณะพิเศษ วันสะบาโตเป็นหมายสำคัญแห่งพันธสัญญา “ระหว่างเรากับเจ้าตลอดชั่วชาติพันธุ์ของเจ้า” (อพยพ 31:13) พระเจ้าตรัสดังนี้แหละ

เหตุใดพระเจ้าจึงใช้วันสะบาโตเป็นหมายสำคัญแห่งพันธสัญญาอะไรที่ทำให้วันสะบาโตเป็นสัญลักษณ์ที่เหมาะสมของความสัมพันธ์แห่งความรอดกับพระเจ้า จำไว้ว่าหลักเกณฑ์สำคัญยิ่งของพันธสัญญาคือ การที่เราได้รับความรอดโดยพระคุณ การกระทำไม่สามารถช่วยเราให้รอดได้ อะไรที่ทำให้วันสะบาโตเป็นสัญลักษณ์ที่เหมาะสมของความสัมพันธ์นี้ (อ่าน ปฐมกาล 2:3, ฮีบรู 4:1-4)

ความสัมพันธ์ของวันสะบาโตกับพันธสัญญาแห่งพระคุณที่ชาวยิวเข้าใจมาหลายศตวรรษคือ วันสะบาโตเป็นหมายสำคัญแห่งการไถ่ให้รอดของพระเมสสิยาห์ พวกเขาเห็นการช่วยให้รอดของพระเมสสิยาห์ที่จะเกิดขึ้นในภายหน้าจากวันสะบาโต เพราะเราเข้าใจว่าการไถ่บาปมาจากพระคุณเท่านั้น และเพราะเราก็เข้าใจว่าพันธสัญญานี้เป็นพันธสัญญาแห่งพระคุณ ซึ่งการเชื่อมโยงระหว่างวันสะบาโต การไถ่ให้รอด และพันธสัญญานั้นชัดเจน (อ่าน เฉลยธรรมบัญญัติ 5:13-15) ดังนั้นวันสะบาโตเป็นหมายสำคัญของพระคุณแห่งการไถ่ของพระเจ้า ไม่ใช่เป็นหมายสำคัญของความรอดโดยการกระทำ

คุณเข้าใจว่า “การหยุดพัก” ในวันสะบาโตหมายความว่าอย่างไร คุณหยุดพักในวันสะบาโตอย่างไร คุณทำอะไรมากกว่าออกไปในวันนั้น เพื่อให้วันนั้นเป็น “หมายสำคัญ” มีใครสักคนหรือไม่ ที่รู้จักคุณ มองดูชีวิตของคุณและเห็นว่าวันสะบาโตเป็นวันพิเศษสำหรับคุณจริง ๆ

“เจ้าทั้งหลายจงรักษาวันสะบาโตของเราไว้ เพราะนี่จะเป็นหมายสำคัญระหว่างเรากับเจ้าตลอดชั่วชาติพันธุ์ของเจ้า เพื่อเจ้าจะได้รู้ว่าเราคือพระเจ้าผู้ได้กระทำเจ้าให้บริสุทธิ์” (อพยพ 31:13)

อพยพ 31:12-17 กล่าวถึงวันสะบาโตเป็นพิเศษ และกล่าวตามด้วยพระบัญชาของพระเจ้าในการสร้างสถานนมัสการและการสถาปนาพิธีกรรม (อพยพ 25:1 – อพยพ 31:11)

แนวคิดเรื่องวันสะบาโตในแง่ของ “หมายสำคัญ” คือ หมายสำคัญที่มองเห็นได้ อยู่ภายนอก และเป็นนิรันดร์ระหว่างพระเจ้ากับประชากรของพระองค์ มีการกล่าวถึงเป็นครั้งแรกในพระธรรมข้างต้นนี้ พระธรรมนี้มีแนวคิดที่นำมหัศจรรย์ใจควรรค่าแก่การศึกษา และให้แนวคิดใหม่สองแนวคิดรวมเข้าด้วยกัน ดังนี้

1. วันสะบาโตเป็นหมายสำคัญของการรู้
2. วันสะบาโตเป็นหมายสำคัญของการชำระให้บริสุทธิ์

ให้เราพิจารณาหมายสำคัญในรูปแบบของความรู้ การเข้าใจในความรู้ของชาวฮีบรูรวมถึงแนวคิดทางด้านของสติปัญญา ความสัมพันธ์ และอารมณ์ “การรู้” ไม่ได้หมายถึงการรู้ข้อเท็จจริงเพียงอย่างเดียว โดยเฉพาะเมื่อบุคคลมีส่วนเกี่ยวข้อง นอกจากนี้ยังหมายถึงการมีความสัมพันธ์ที่มีความหมายกับบุคคลที่รู้จัก ดังนั้นการรู้จักพระเจ้าหมายถึงการมีความสัมพันธ์ที่ถูกต้องกับพระองค์ เพื่อ “ปรนนิบัติ” พระองค์ (1 พงศาวดาร 28:9) เพื่อ “ยำเกรง” พระองค์ (อิสยาห์ 11:2) เพื่อ “เชื่อถือ” พระองค์ (อิสยาห์ 43:10) เพื่อ “วางใจ” ในพระองค์ และ “เสาะแสวงหา” พระองค์ (สดุดี 9:10) เพื่อ “ออกพระนาม” ของพระองค์ (เยเรมีย์ 10:25)

อ่านข้อพระคัมภีร์แต่ละข้อจากย่อหน้าด้านบน ข้อพระคัมภีร์เหล่านี้ช่วยให้เราเข้าใจความหมายของการ “รู้จัก” พระเจ้าในทางใดบ้าง

นอกจากนี้วันสะบาโตยังมีความสำคัญในแง่ของหมายสำคัญของการชำระให้บริสุทธิ์ หมายความว่า พระเจ้าทรง “ชำระ” ประชากรของพระองค์ (เลวีนิติ 20:8) โดยการทำให้พวกเขา “บริสุทธิ์” (เฉลยธรรมบัญญัติ 7:6)

กระบวนการชำระให้บริสุทธิ์และความรักแห่งการไถ่ของพระเจ้าเป็นพันธกิจแห่งการช่วยให้รอดและไถ่ให้รอดของพระองค์ ทั้งความชอบธรรมและการชำระให้บริสุทธิ์เป็นพันธกิจของพระเจ้า (เราคือพระเจ้าผู้ตั้งเจ้าไว้ให้บริสุทธิ์) (เลวีนิติ 20:8) ดังนั้นวันสะบาโตจึงเป็นหมายสำคัญที่ให้ความรู้เกี่ยวกับพระเจ้า ในฐานะพระเจ้าผู้ชำระให้บริสุทธิ์ “วันสะบาโตที่มอบให้กับโลกนี้เพื่อเป็นหมายสำคัญของพระเจ้าในฐานะผู้สร้าง ก็เป็นหมายสำคัญของพระองค์ในฐานะผู้ชำระให้บริสุทธิ์ด้วย” (เอลเลน จี. ไวท์, *คำพยากรณ์สำหรับคริสตจักร*, เล่ม 6, หน้า 350)

ให้เราพิจารณาถึงวันสะบาโตและกระบวนการชำระให้บริสุทธิ์ที่การรักษาวันสะบาโตมีบทบาทอะไรในกระบวนการนี้ พระเจ้าจะทรงใช้ประสบการณ์การรักษาวันสะบาโตของเราชำระเราให้บริสุทธิ์ได้อย่างไร

วันหยุดหีบศักดิ์

จงระลึกถึงวันสะบาโต

Remembering the Sabbath

“จงระลึกถึงวันสะบาโตถือเป็นวันบริสุทธิ์” (อพยพ 20:8)

วันสะบาโตเป็นหมายสำคัญสำหรับมนุษย์ที่ควร “ระลึกถึง” การใช้คำว่าระลึกถึงสามารถใช้ได้หลากหลายรูปแบบ อย่างแรก การระลึกถึงบ่งบอกถึงการมองย้อนกลับไปในอดีต ในกรณีนี้ วันสะบาโตชี้ไปยังการทรงสร้าง ซึ่งเป็นจุดสำคัญของวันสะบาโตที่เป็นสถาบัน เป็นวันหยุดพักประจำสัปดาห์และเข้าร่วมกับพระเจ้าเป็นพิเศษ

คำตักเตือนให้ระลึกถึงบ่งบอกถึงปัจจุบันด้วย เราไม่เพียงแต่ต้อง “ระลึกถึง” วันสะบาโต (อพยพ 20:8) เราต้อง “ถือรักษา” ด้วย (เฉลยธรรมบัญญัติ 5:12) ดังนั้น วันสะบาโตจึงมีความหมายที่สำคัญสำหรับเรา ณ ปัจจุบัน

ท้ายสุด การระลึกถึงวันสะบาโตเป็นการชี้ไปยังข้างหน้า ผู้ที่ระลึกถึงการรักษาวันสะบาโตจะมีอนาคตที่เต็มไปด้วยความหมาย พระสัญญา และความอุดมสมบูรณ์กับองค์พระผู้เป็นเจ้าแห่งวันสะบาโต ผู้ที่อยู่ในความสัมพันธ์แห่ง

พันธสัญญาผู้นั้นก็อยู่ในพระเจ้า เมื่อเราเข้าใจว่าพันธสัญญาเป็นความสัมพันธ์ระหว่างพระเจ้กับมนุษย์ วันสะบาโตซึ่งสามารถช่วยเสริมสร้างความสัมพันธ์นั้น จึงมีความสำคัญเป็นพิเศษ

แท้จริงแล้ว ในการที่ประชากรของพระเจ้าระลึกถึงการทรงสร้างและพระเจ้าผู้สร้าง พวกเขาก็กะลิกถึงการไถ่ให้รอดของพระเจ้าด้วย (อ่าน เฉลย-ธรรมบัญญัติ 5:14 วันสะบาโตในข้อนี้อยู่ในบริบทของหมายสำคัญแห่งการช่วยออกมาจากอียิปต์ ซึ่งเป็นสัญลักษณ์ของความรอดที่พบได้ในพระเจ้า) การทรงสร้างและการพักผ่อนเป็นของคู่กัน สิ่งที่มีมาก่อนทำให้สิ่งที่มาทีหลังเป็นไปได้ วันสะบาโตเป็นหมายสำคัญที่สื่อว่า พระเจ้าเป็นผู้สร้างโลกและผู้ไถ่ให้รอดของเรา

“เราแสดงให้เห็นว่า เราเป็นประชากรของพระองค์โดยการรักษาวันสะบาโตของพระองค์ให้บริสุทธิ์ พระวาทะของพระองค์ประกาศว่าให้วันสะบาโตเป็นหมายสำคัญในการแยกแยะประชากรที่รักษาพระบัญญัติ... ผู้ที่รักษาพระบัญญัติของพระเจ้าจะเป็นหนึ่งเดียวกับพระองค์ในสงครามครั้งยิ่งใหญ่ที่เริ่มขึ้นในสวรรค์ระหว่างซาตานและพระเจ้า” (เอลเลน จี. ไวท์, *Selected Messages*, เล่ม 2, หน้า 160)

อะไรทำให้วันสะบาโตแยกเราในฐานะ “ผู้รักษาพระบัญญัติ” ได้มากกว่าพระบัญญัติข้ออื่น ๆ

วันศุกร์

ศึกษาเพิ่มเติม:

อ่าน เอลเลน จี. ไวท์, *The SDA Bible Commentary*, เล่ม 7, หน้า 968-970; *The Observance of the Sabbath, Testimonies for the Church*, เล่ม 6, หน้า 349-351 และ *From the Red Sea to Sinai, บรรพชนกับผู้เผยพระวาทะ*, หน้า 295-297

พระบัญญัติสิบประการให้คำจำกัดความความสัมพันธ์ระหว่างพระเจ้ากับมนุษย์ และมนุษย์กับมนุษย์อย่างครอบคลุมและเป็นพื้นฐาน พระบัญญัติข้อที่อยู่ตรงกลางของพระบัญญัติสิบประการคือ พระบัญญัติวันสะบาโต ซึ่งระบุให้เห็นถึงพระเจ้าแห่งวันสะบาโตซึ่งบ่งบอกถึงขอบเขตของอำนาจและความเป็น

เจ้าของของพระองค์ สังเกตหลักเกณฑ์สองข้อนี้ (1) สัญลักษณ์ของพระเจ้า คือ พระยาเวห์ (พระเจ้า) เป็นพระผู้สร้าง (อพยพ 20:11; อพยพ 31:17) (2) ขอบเขตในการมีกรรมสิทธิ์และสิทธิอำนาจของพระองค์ คือ “ฟ้าและแผ่นดิน ทะเลและสรรพสิ่งซึ่งมีอยู่ในที่เหล่านั้น” (อพยพ 20:11 เปรียบเทียบกับ อพยพ 31:17) ในหลักเกณฑ์สองข้อนี้ พระบัญญัติวันสะบาโตมีลักษณะเช่นเดียวกับตราประทับในสนธิสัญญาระหว่างประเทศของตะวันออกไกลโบราณ โดยทั่วไปแล้วตราประทับนี้จะอยู่ตรงกลางของเอกสารสนธิสัญญาและมี (1) สัญลักษณ์ของพระเจ้า (ปกติจะเป็นเทพเจ้า) และ (2) ขอบเขตของการมีกรรมสิทธิ์และสิทธิอำนาจ (โดยปกติจะเป็นพื้นที่ทางภูมิศาสตร์ที่จำกัด)

“การชำระให้บริสุทธิ์ของพระวิญญาณเป็นสัญญาฉบับบอกถึงความแตกต่างระหว่างผู้ที่มีตราประทับของพระเจ้าและผู้รักษาวันหยุดพักที่จอมปลอม

“เมื่อการทดลองมาถึง เครื่องหมายของสัตว์ร้ายจะแสดงออกมาให้เห็นอย่างชัดเจนว่าคืออะไร ก็คือการรักษาวันอาทิตย์

พระเจ้าทรงกำหนดให้วันที่เจ็ดเป็นวันสะบาโตของพระองค์

ดังนั้น ความแตกต่างจึงเกิดขึ้นระหว่างผู้สัตย์ชื่อและไม่ชื่อสัตย์ ผู้ที่ปรารถนาจะมีตราประทับของพระเจ้าที่หน้าผากจะต้องรักษาวันสะบาโตของพระบัญญัติข้อที่สี่” (เอลเลน จี. ไวท์, *The SDA Bible Commentary*, เล่ม 7, หน้า 980, 981)

คำถามเพื่อการอภิปราย:

1. อ่านเลวีนิติ 19:30 สังเกตว่าพระวิหารและวันสะบาโตเชื่อมโยงกันอย่างไร พิจารณาในสิ่งที่เราศึกษามาก่อนหน้านี้ว่า วันสะบาโตเป็นหมายสำคัญของสิ่งใด ทำไมการเชื่อมโยงนั้นจึงเห็นได้เด่นชัด
2. การรักษาวันสะบาโตช่วยเสริมการดำเนินชีวิตของคุณกับพระเจ้าให้ดีขึ้นหรือไม่ ถ้าไม่ คุณควรเปลี่ยนแปลงอะไรบ้าง

สรุป:

วันสะบาโตเป็นหมายสำคัญแห่งพันธสัญญาที่ยาวออกไปถึงเวลาที่แผนการแห่งความรอดจะสำเร็จ และยังชี้กลับไปว่าการทรงสร้าง และในฐานะที่เป็นหมายสำคัญของพันธสัญญาแห่งพระคุณ วันสะบาโตก็ชี้ไปที่การสร้างใหม่ครั้งสุดท้ายในวันที่พระเจ้าจะทรงสร้างทุกสิ่งใหม่ด้วย

บทที่ 10

พันธสัญญาใหม่

The New Covenant

วันที่ 29 พฤษภาคม - 4 มิถุนายน 2021

บ่ายวันสะบาโต

อ่านข้อพระคัมภีร์สำหรับบทเรียนสัปดาห์นี้

เยเรมีย์ 31:31-34; มัทธิว 5:17-28; โยเซยา 2:18-20;

อิสยาห์ 56:6, 7; ฮีบรู 8:7, 8; ฮีบรู 10:4; มัทธิว 27:51

ข้อควรจำ

“พระเจ้าตรัสว่า คุณเกิด วันเวลาจะมาถึง ซึ่งเราจะทำพันธสัญญาใหม่กับประชาอิสราเอลและประชายูดาห์”
(เยเรมีย์ 31:31)

การตูนเรื่องหนึ่งในนิตยสารเมื่อหลายปีก่อนเป็นเรื่องเกี่ยวกับผู้บริหารธุรกิจคนหนึ่งยืนอยู่ต่อหน้ากลุ่มผู้บริหารคนอื่นๆ ในสำนักงาน เขาถือกล่องผงซึกฟอกกล่องหนึ่งไว้ในมือ นำเสนอให้ชายหญิงคนอื่นๆ ดู เขาชี้ไปที่คำว่า ‘ใหม่’ ที่เป็นตัวอักษรสีแดงขนาดใหญ่ติดอยู่บนกล่องอย่างภูมิใจ แน่ใจว่า การกระทำแบบนี้เขาต้องการแสดงว่าผลิตภัณฑ์นี้เป็นของใหม่ จากนั้นผู้บริหารคนนั้นก็พูดขึ้นว่า “คำว่า ‘ใหม่’ ในกล่องนี้ที่เป็นของใหม่” หรือกล่าวอีกนัยหนึ่งว่า ทั้งหมดที่เปลี่ยนแปลง ทั้งหมดที่เป็นของใหม่มีเพียงแค่คำว่า ‘ใหม่’ บนกล่องนั้น สิ่งอื่นๆ นอกจากนั้นเหมือนเดิมทุกอย่าง

ในแง่หนึ่งอาจกล่าวได้ว่า พันธสัญญาใหม่ก็เป็นเช่นนั้น พื้นฐานของพันธสัญญา ความหวังพื้นฐานที่พันธสัญญาให้แก่เรา เงื่อนไขพื้นฐานของพันธสัญญานั้นเหมือนกับพันธสัญญาเดิม เป็นพันธสัญญาแห่งพระคุณและพระเมตตาของพระเจ้า ตั้งอยู่บนพื้นฐานของความรักที่อยู่เหนือข้อบกพร่องและความล้มเหลวของมนุษย์

พันธสัญญาเดิมและพันธสัญญาใหม่มีความคล้ายคลึงกันอย่างไร พระบัญญัติมีบทบาทอย่างไรในพันธสัญญา พันธสัญญานี้กระทำกับผู้ใด คำว่า “ประเสริฐกว่าพันธสัญญาเดิม” ในพระธรรมฮีบรูหมายความว่าอะไร (ฮีบรู 8:6) พันธสัญญาและสถานศักดิ์สิทธิ์บนสวรรค์มีความเกี่ยวข้องกันอย่างไร

วันอาทิตย์

ดูเถิด วันเวลาจะมาถึง

Behold, The Days Are Coming...

อ่านเยเรมีย์ 31:31-34 และตอบคำถามต่อไปนี้

1. ใครเป็นผู้กระทำพันธสัญญา
2. กล่าวถึงพระบัญญัติของใคร และเป็นพระบัญญัติแบบใด
3. ข้อใดที่เห็นความสัมพันธ์ที่พระเจ้าต้องการมีกับประชากรของพระองค์
4. การกระทำใดของพระเจ้าเพื่อประโยชน์ของประชากรของพระองค์ก่อให้เกิดพื้นฐานของความสัมพันธ์แห่งพันธสัญญา

เห็นได้ชัดเจนว่า พันธสัญญาใหม่ไม่ได้แตกต่างไปจากพันธสัญญาเดิมที่ทำกับอิสราเอลบนภูเขาซีนายมากนัก อันที่จริงแล้ว ปัญหาของพันธสัญญาที่ภูเขาซีนายนั้นไม่ใช่เพราะเก่าหรือล้าสมัย แต่ปัญหาคือพวกเขาได้ผิดพันธสัญญา (เยเรมีย์ 31:32)

คำตอบของคำถามข้างต้นทั้งหมดพบได้ในข้อพระธรรมสี่ข้อนี้ พิสูจน์ให้เห็นว่าหลายๆ มุมมองใน “พันธสัญญาเดิม” ยังคงอยู่ใน “พันธสัญญาใหม่” เหมือนกันว่าเป็นการ “ต่อพันธสัญญา” ซึ่งเป็นการทำให้อันแรกสมบูรณ์หรือบรรลุผลสำเร็จ

ให้เราเน้นไปยังส่วนสุดท้ายของ เยเรมีย์ 31:34 ซึ่งพระเจ้าตรัสว่าพระองค์จะให้โอกาสความชั่วและความบาปของประชากรของพระองค์ แม้ว่าพระเจ้าตรัสว่าพระองค์จะจารึกพระธรรมไว้บนดวงใจของเราและบรรจุไว้ในเรา พระองค์ยังเห็นต่อไปว่า พระองค์จะอภัยบาปและความชั่วของเราที่เราได้ละเมิดพระบัญญัติที่เขียนไว้ในใจ เราเห็นความขัดแย้งหรือความตึงเครียดระหว่างแนวคิดเหล่านี้หรือไม่ ถ้าไม่เพราะเหตุใด

พระธรรมโรม 2:15 กล่าวว่า จารีกธรรมบัญญัติอยู่ในจิตใจของเราหมายความว่าอย่างไร (มัทธิว 5:17-28)

พิจารณาข้อพระคัมภีร์ในวันนี้ เราจะใช้ข้อเหล่านี้ในการตอบข้อโต้แย้งที่ว่าพระบัญญัติสิบประการ (หรือโดยเฉพาะวันสะบาโต) ได้ถูกทำให้เป็นโมฆะภายใต้พันธสัญญาใหม่อย่างไร มีข้อใดบ้างที่กล่าวถึงเรื่องนี้ เราจะใช้ข้อพระคัมภีร์เหล่านั้นพิสูจน์ว่าพระบัญญัติดำรงอยู่ตลอดกาลได้อย่างไร

วันจันทร์

หัวใจของพันธกิจ

Heart Work

ในช่วงเวลาที่อาณาจักรยูดาห์ที่อยู่ทางใต้กำลังจะสิ้นสุดลงและผู้คนถูกจับไปเป็นเชลยในบาบิโลน พระเจ้าทรงประกาศ “พันธสัญญาใหม่” ผ่านผู้เผยพระวจนะเยเรมีย์ และเป็นครั้งแรกที่กล่าวถึงเรื่องนี้ในพระคัมภีร์ อย่างไรก็ตาม ในขณะที่อาณาจักรสิบเผ่าทางตอนเหนือของอิสราเอลกำลังจะถูกทำลาย (ประมาณ 150 ปีก่อนสมัยเยเรมีย์) แนวคิดเรื่องพันธสัญญาอันอื่นได้ถูกกล่าวถึงอีกครั้งโดยโฮเซยา (โฮเซยา 2:18-20)

อ่านโฮเซยา 2:18-20 สังเกตสิ่งที่สอดคล้องกันระหว่างสิ่งที่พระเจ้าตรัสกับประชากรของพระองค์กับสิ่งที่พระองค์ตรัสในเยเรมีย์ 31:31-34 สิ่งที่ถูกกล่าวซ้ำคืออะไร และอะไรคือความหมายพื้นฐานและลักษณะของพันธสัญญา

ช่วงหนึ่งของประวัติศาสตร์ที่แผนการของพระเจ้าที่มีต่อประชากรแห่งพันธสัญญาของพระองค์ถูกขัดขวางโดยการกบฏและไม่เชื่อฟัง พระองค์จึงทรงส่งผู้เผยพระวจนะให้ประกาศว่า ประวัติศาสตร์แห่งพันธสัญญาที่ทำกับประชากรผู้สัตย์ซื่อของพระองค์ยังไม่สิ้นสุด ไม่ว่าผู้คนจะไม่สัตย์ซื่อ ละทิ้งความเชื่อและไม่เชื่อฟังเพียงใด พระเจ้าก็ยังเต็มพระทัยที่จะเข้าสู่ความสัมพันธ์แห่งพันธสัญญากับทุกคนที่เต็มใจที่จะกลับใจ เชื่อฟัง และอ้างพระสัญญาของพระองค์

อ่านข้อพระคัมภีร์ต่อไปนี้ แม้จะไม่ได้กล่าวถึงพันธสัญญาใหม่อย่างเจาะจง แต่มีองค์ประกอบอะไรบ้างที่สะท้อนถึงหลักการเบื้องต้น

หลังพันธสัญญาใหม่ เอเสเคียล 11:19; เอเสเคียล 18:31; เอเสเคียล 36:26

พระเจ้าจะทรงจัดเตรียม “จิตใจ...ที่จะรู้จักว่าเรคือพระเจ้า” (เยเรมีย์ 24:7) พระองค์จะ “นำใจหินออกไปเสียจากเนื้อของเขา และให้ใจเนื้อแก่เขา” (เอเสเคียล 11:19) และจะให้ “ใจใหม่” และ “จิตวิญญาณใหม่” (เอเสเคียล 36:26) พระองค์ยังตรัสอีกว่า “เราจะบรรจจิตวิญญาณใหม่ไว้ในเจ้า” (เอเสเคียล 36:27) พันธกิจของพระเจ้าเป็นรากฐานของพันธสัญญาใหม่

ถ้ามีคนมาหาเราและพูดว่า “ฉันต้องการมีจิตใจใหม่ ฉันต้องการให้พระบัญญัติจารึกในจิตใจของฉัน ฉันต้องการจิตใจที่รู้จักพระเจ้า แต่ฉันไม่รู้ว่าจะมีได้อย่างไร” เราจะพูดกับบุคคลนี้ได้อย่างไร

วันอังคาร

พันธสัญญาเดิมและพันธสัญญาใหม่

Old and New Covenants

“บรรดาชนต่างชาติผู้เข้าจารีตถือพระเจ้า ปรนนิบัติพระองค์และรักพระนามของพระเจ้า และเป็นผู้รับใช้ของพระองค์ ทุกคนผู้รักษาวินสบบาโต และมีได้เหยียดหยาม และยึดพันธสัญญาของเรามันไว้ คนเหล่านี้เราจะนำมายังภูเขาศักดิ์สิทธิ์ของเรา และกระทำให้เขาซึ่งนบนอยู่ในนิเวศอธิษฐานของเรา เครื่องเผาบูชาของเขาและเครื่องสักการบูชาของเขาจะเป็นที่โปรดปรานบนแท่นบูชาของเรา เพราะนิเวศของเราเขาจะเรียกว่าเป็นนิเวศอธิษฐานสำหรับบรรดาชนชาติทั้งหลาย” (อิสยาห์ 56:6, 7)

เยเรมีย์กล่าวว่าพันธสัญญาใหม่ต้องทำกับ “ประชาอิสราเอล” (เยเรมีย์ 31:33) หมายความว่าไม่มีเพียงเชื้อสายของอับราฮัม หรือชาวยิวโดยสายเลือด และกำเนิดเท่านั้นที่จะได้รับพันธสัญญาใช้หรือไม่

ไม่เป็นเช่นนั้น นั่นไม่ใช่ความจริงแม้แต่ในสมัยพระคัมภีร์เดิม แน่หนอนว่าการที่ชนชาติฮีบรูทั้งหมดได้รับพันธสัญญาเป็นเรื่องที่ถูกต้อง กระนั้นพันธสัญญาไม่ได้กระทำเพื่อกีดกันคนอื่น ในทางตรงกันข้าม ทุกคนทั้งชาวยิวและคนต่างชาติได้รับการเชื่อเชิญให้มีส่วนร่วมในพระสัญญา แต่จะต้องยินยอมที่จะเข้าสู่พันธสัญญานั้น ซึ่งปัจจุบันก็ไม่แตกต่างกัน

จากข้อพระคัมภีร์ในอิสยาห์ที่กล่าวมานี้ มีเงื่อนไขอะไรที่ผู้ปรน-
นิบัติพระเจ้าต้องมี สิ่งที่พระเจ้าตรัสกับพวกเขาและสิ่งที่พระองค์ตรัสกับ
เราในเวลานี้ มีความแตกต่างหรือไม่ อย่างไร

แม้ว่าพันธสัญญาใหม่ได้รับการเรียกว่า “ประเสริฐกว่า” (ดูในบทเรียน
วันพุธ) จริงๆ แล้วไม่มีความแตกต่างกันในส่วนขององค์ประกอบพื้นฐานที่
ประกอบขึ้นมาเป็นทั้งพันธสัญญาเดิมและใหม่ พระเจ้าองค์เดียวกันประทาน
ความรอดด้วยวิธีเดียวกัน คือผ่านทางพระคุณ (อพยพ 34:6; โรม 3:24) พระเจ้า
องค์เดียวกันที่แสวงหาประชากรผู้ร้องขอพระสัญญาแห่งการให้อภัยโดยความ
เชื่อจากพระองค์ (เยเรมีย์ 31:34; ฮีบรู 8:12) พระเจ้าองค์เดียวกันที่พยายาม
จาริกพระบัญญัติในจิตใจของผู้ติดตามพระองค์ด้วยความเชื่อในความสัมพันธ์
ไม่ว่าจะเป็นชาวยิวหรือคนต่างชาติ (เยเรมีย์ 31:33; ฮีบรู 8:10)

ในพระคัมภีร์ใหม่ ชาวยิวตอบสนองพระองค์โดยการยอมรับพระเยซู
คริสต์และพระกิตติคุณของพระองค์ พวกเขาเป็นใจกลางของคริสตจักรในช่วง
เวลาหนึ่ง เป็น “พวกที่เหลืออยู่...ได้ทรงเลือกไว้โดยพระองค์” (โรม 11:5) ตรง
ข้ามกับผู้ที่ “มีใจแข็งกระด้าง” (โรม 11:7) ในขณะที่เดียวกัน คนต่างชาติที่แต่
ก่อนไม่เชื่อ กลับยอมรับพระกิตติคุณและกลายเป็นประชากรที่แท้จริงของ
พระเจ้า ประกอบไปด้วยผู้เชื่อไม่ว่าจะเป็นเชื้อชาติหรือเผ่าพันธุ์ใดก็ตาม (โรม
11:13-24) ดังนั้นคนต่างชาติ “ครั้งนั้นท่านทั้งหลายเป็นคนอยู่นอกพระคริสต์
ขาดจากการเป็นพลเมืองอิสราเอล และไม่มีส่วนในบรรดาพันธสัญญาซึ่งทรง
สัญญาไว้” (เอเฟซัส 2:12) ถูกนำเข้ามาในโลดของพระคริสต์ พระ-
คริสต์ทรงเป็นกลางแห่ง “พันธสัญญาใหม่” (ฮีบรู 9:15) สำหรับผู้เชื่อทุกคน
โดยไม่คำนึงถึงเชื้อชาติหรือสัญชาติ

พุธ

พันธสัญญาที่ประเสริฐกว่า (ฮีบรู 8:6)

A Better Covenant

เมื่อวานเราได้เห็นว่าพันธสัญญาเดิมและพันธสัญญาใหม่นั้นเหมือน
กันในเรื่ององค์ประกอบพื้นฐาน สิ่งสำคัญคือความรอดโดยความเชื่อในพระเจ้า
ผู้ให้อภัยบาปเรา ไม่ใช่ตัวเราคู่ควร แต่เป็นเพราะพระคุณของพระองค์เท่านั้น

ผลจากการอภัยบาปนี้ ทำให้เราเข้าสู่ความสัมพันธ์กับพระองค์โดยที่เรายอม
จำนนต่อพระองค์ด้วยความเชื่อและการเชื่อฟัง

อย่างไรก็ตาม พระธรรมฮีบรูเรียกพันธสัญญาใหม่ว่า “พันธสัญญาที่
ประเสริฐกว่า” เราเข้าใจว่าอย่างไร พันธสัญญาหนึ่งจะดีกว่าพันธสัญญาอื่นได้
อย่างไร

“ข้อบกพร่อง” ของพันธสัญญาเดิมคืออะไร (ฮีบรู 8:7, 8)

ปัญหาของพันธสัญญาเดิมไม่ใช่มาจากตัวพันธสัญญา แต่เกิดจากความ
ล้มเหลวของประชากรในความเชื่อ (ฮีบรู 4:2) ความเห็นอกว่าของพันธสัญญา
ใหม่ตั้งอยู่บนพระเยซู แทนที่จะเป็นการเปิดเผยผ่านการถวายสัตวบูชาเท่านั้น
(เหมือนที่เกิดขึ้นในพันธสัญญาเดิม) แต่ตอนนี้ปรากฏในความเป็นจริงแห่ง
การสิ้นพระชนม์ของพระองค์และการปฏิบัติศาสนกิจของมหาปุโรหิต กล่าวอีก
นัยหนึ่งคือ ความรอดที่ประทานให้ในพันธสัญญาเดิมเป็นความรอดเดียวกัน
กับที่ประทานให้ในพันธสัญญาใหม่ อย่างไรก็ตามการเปิดเผยของพระเจ้าในพันธ
สัญญาและความรักที่พระองค์ทรงมีให้แก่มนุษย์ ที่ตกอยู่ในบาปในพันธสัญญา
ใหม่นั้นเปิดเผยได้ยิ่งใหญ่กว่าและสมบูรณ์กว่า ทุกสิ่งทุกอย่างที่ได้สอนผ่าน
ทางสัญลักษณ์และรูปแบบในพระคัมภีร์เดิมได้บรรลุผลสำเร็จในพระเยซูคริสต์กว่า
การมีชีวิตที่ปราศจากบาป การสิ้นพระชนม์และปฏิบัติกิจของมหาปุโรหิตของ
พระองค์ขึ้นไปถึงสัญลักษณ์ของพิธีกรรมในสถานศักดิ์สิทธิ์บนโลก (ฮีบรู 9:8-14)

แต่ในตอนนี้เรามีพระเยซูแทนที่สัญลักษณ์ รูปแบบ และตัวอย่าง ไม่
เพียงแต่เป็นพระเมษโปดกที่ถูกปลงพระชนม์และหลังพระโลหิตของพระองค์เพื่อ
บาปของเรา (ฮีบรู 9:12) แต่ทรงอยู่ในฐานะมหาปุโรหิตของเราในแผ่นดินสวรรค์
ทูลขอเพื่อเรา (ฮีบรู 7:25) แม้ว่าพระองค์จะประทานความรอดในรูปแบบเดียวกัน
แต่การเปิดเผยพระองค์ที่สมบูรณ์ยิ่งขึ้นและความรอดที่พบได้ในพระองค์ตามที่
เปิดเผยในพันธสัญญาใหม่ทำให้พันธสัญญานั้นเหนือกว่า

อ่านฮีบรู 8:5 และฮีบรู 10:1 ผู้เขียนใช้คำได้อธิบายพิธีในสถาน
นมัสการของพันธสัญญาเดิม การใช้คำนี้ช่วยให้เราเข้าใจถึงความเหนือ
กว่าของพันธสัญญาใหม่อย่างไร

พระธรรมฮีบรูเน้นความสำคัญไปที่พระเยซูในฐานะมหาปุโรหิตของเรา ในสถานศักดิ์สิทธิ์บนสวรรค์ อันที่จริงการอธิบายถึงพันธสัญญาใหม่อ่างชัดเจนที่สุดในพระคัมภีร์ใหม่ปรากฏในพระธรรมฮีบรูซึ่งเน้นไปยังพระคริสต์ในฐานะมหาปุโรหิต นี่ไม่ใช่เรื่องบังเอิญ การปฏิบัติกิจของพระคริสต์ในสวรรค์เกี่ยวข้องกับพระสัญญาในพันธสัญญาใหม่

พิธีในสถานนมัสการของพระคัมภีร์เดิมเป็นสื่อที่ใช้สอนความจริงของพันธสัญญาเดิม ศูนย์กลางของพันธสัญญาเดิมอยู่ที่เครื่องบูชาและการไถ่เก็ย สัตว์ได้ถูกฆ่าและเลือดของมันเป็นสื่อกลางผ่านการปฏิบัติกิจของปุโรหิตแน่นอนว่าสิ่งเหล่านี้เป็นสัญลักษณ์ของความรอดที่พบได้ในพระเยซูเท่านั้น ไม่มีความรอดใดพบได้ในสัตว์เหล่านั้นเลย

อ่านฮีบรู 10:4 เหตุใดจึงไม่พบความรอดในการตายของสัตว์เหล่านี้ เหตุใดการตายของสัตว์ตัวหนึ่งจึงไม่เพียงพอที่จะนำมาซึ่งความรอด

เครื่องบูชาทั้งหมดที่มาพร้อมกับการเป็นกลางของปุโรหิตบรรลุผลสำเร็จในพระคริสต์ พระเยซูกลายเป็นเครื่องบูชาซึ่งเป็นรากฐานของพระโลหิตแห่งพันธสัญญาใหม่ พระโลหิตของพระคริสต์อนุมัติพันธสัญญาใหม่ ทำให้พันธสัญญาที่ภูเขาซีนายและการถวายบูชานั้น “เก่า” หรือ เป็นโมฆะ การถวายบูชาที่แท้จริงกระทำเพียงครั้งเดียวและเพื่อทุกคน (ฮีบรู 9:26) พระคริสต์ทรงสิ้นพระชนม์เพียงครั้งเดียว ไม่จำเป็นต้องฆ่าสัตว์อีกต่อไป พิธีในสถานนมัสการบนโลกนี้ได้บรรลุผลสำเร็จแล้ว

อ่านมัทธิว 27:51 กล่าวถึงม่านในสถานนมัสการบนโลกได้ขาดออกเมื่อพระเยซูสิ้นพระชนม์ เหตุการณ์นี้ช่วยให้เราเข้าใจได้อย่างไรถึงการที่สถานนมัสการบนโลกถูกแทนที่

แน่นอนว่าเครื่องถวายสัตวบูชาเหล่านี้เกี่ยวข้องโยงกับการปฏิบัติกิจของปุโรหิต คือชาวเลวีผู้ที่ถวายและเป็นกลางของเครื่องบูชาเพื่อประชากรทุกคน

ในสถานนมัสการบนโลก เมื่อการถวายบูชาสิ้นสุดลง ความจำเป็นของการปฏิบัติกิจของพวกเขาที่สิ้นสุดลงด้วยเช่นกัน ทุกอย่างบรรลุผลสำเร็จแล้วในพระเยซูผู้ซึ่ง ณ ตอนนีปฏิบัติกิจด้วยพระโลหิตของพระองค์เองในสถานศักดิ์สิทธิ์บนสวรรค์ (ฮีบรู 8:1-5) พระธรรมฮีบรูเน้นเรื่องของพระคริสต์ผู้เป็นมหาปุโรหิตเสด็จเข้าสู่สวรรค์สถานโดยการหลั่งพระโลหิตของพระองค์ (ฮีบรู 9:12) ทรงไถ่เกลี้ยเพื่อเรา นี่คือการรากฐานของความหวังและพระสัญญาที่เรามีในพันธสัญญาใหม่

เมื่อคุณเข้าใจว่าเวลานี้พระเยซูกำลังปฏิบัติกิจด้วยพระโลหิตของพระองค์ในสวรรค์เพื่อคุณ คุณรู้สึกอย่างไร และสิ่งนี้ช่วยให้คุณมั่นใจมากขึ้นเพียงใดเกี่ยวกับความรอด

วันศุกร์

ศึกษาเพิ่มเติม:

“พระคริสต์ทรงปฏิญาณกับเหล่าสาวกของพระองค์ในฐานะพระผู้ไถ่ของพวกเขา ในขณะที่พระองค์ร่วมหยิบขนมปังและน้ำองุ่นกับพวกเขา พระองค์ทรงกระทำ (มอบ) พันธสัญญาใหม่กับพวกเขา โดยทุกคนที่รับพระองค์จะกลายเป็นบุตรของพระเจ้าและเป็นทายาทร่วมกับพระคริสต์ พระพรที่สวรรค์จะประทานให้ทั้งในชีวิตนี้และชีวิตที่จะมาถึงเป็นของพวกเขาโดยพันธสัญญานี้ การกระทำพันธสัญญานี้ได้รับการยืนยันโดยพระโลหิตของพระคริสต์ และการจัดทำพิธีศีลมหาสนิทเพื่อให้เหล่าสาวกระลึกถึงเครื่องบูชาอันเป็นนิรันดร์ กระทำเพื่อพวกเขาแต่ละคนที่เป็นส่วนหนึ่งของมวลมนุษยชาติที่ล้มลงในบาป” (เอลเลน จี. ไวท์, *ผู้พิงปรารถนาแห่งปวงชน*, หน้า 659)

“คุณลักษณะที่โดดเด่นที่สุดของसानติพันธสัญญานี้คือ การให้อภัยด้วยความเมตตาอย่างสิ้นเหลือแก่คนบาป ถ้าพวกเขาจะกลับใจและหันจากบาปเสีย พระวิญญานบริสุทธิ์พรณนาถึงพระกิตติคุณว่า เป็นความรอดผ่านความเมตตาของพระเจ้าของเรา พระเจ้าประกาศแก่ผู้ที่กลับใจใหม่ว่า “เราจะกรุณาต่อการอธรรมของเขา และจะไม่จดจำบาปของเขาได้เลย” (ฮีบรู 8:12) พระเจ้าไม่ทรงยุติธรรมในการแสดงออกถึงความเมตตาต่อคนบาปหรือไม่ ไม่เลย

พระเจ้าจะไม่ลบล้างพระบัญญัติของพระองค์ ปล่อยให้ละเมิดโดยไม่ต้องรับโทษ การเชื่อฟังอย่างสมบูรณ์แบบเป็นเงื่อนไขของชีวิตภายใต้พันธสัญญาใหม่ ถ้าคนบาปกลับใจและสารภาพบาปของเขา เขาก็จะได้รับการอภัยโทษ การเสียสละพระชนม์ของพระคริสต์แทนที่เขา จึงทำให้การอภัยโทษเป็นหลักประกันแก่เขา พระคริสต์ทรงตอบสนองต่อข้อกำหนดของพระบัญญัติเพื่อคนบาปทุกคนที่เชื่อและกลับใจ” (เอลเลน จี. ไวท์, *God's Amazing Grace*, หน้า 138)

คำถามเพื่อการอภิปราย:

1. มีข้อได้เปรียบอะไรบ้างในการมีพระบัญญัติจารึกในจิตใจ เทียบกับพระบัญญัติที่อยู่บนแผ่นศิลาเท่านั้น สิ่งใดลืมนง่ายกว่ากัน ระหว่างพระบัญญัติที่เขียนบนแผ่นศิลาและพระบัญญัติที่จารึกในจิตใจ
2. นับตั้งแต่มนุษยชาติล้มลงในบาป มนุษย์ได้รับความรอดโดยผ่านทางพระเยซูเท่านั้น แม้ว่าการเปิดเผยความจริงนี้จะแตกต่างกันไปตามยุคสมัยของประวัติศาสตร์ แต่พันธสัญญาทำงานเหมือนกันหรือไม่
3. อ่านย่อหน้าที่ 2 ของ เอลเลน จี. ไวท์ ในบทเรียนวันนี้ การที่ “การเชื่อฟังอย่างสมบูรณ์แบบ” เป็นข้อกำหนดของความสัมพันธ์ของพันธสัญญานั้นหมายความว่าอะไร ใครเป็นผู้เดียวที่จะมอบ “การเชื่อฟังที่สมบูรณ์แบบ” ได้ การเชื่อฟังเช่นนั้นตอบสนองข้อกำหนดของพระบัญญัติเพื่อเราอย่างไร

สรุป:

พันธสัญญาใหม่เป็นการเปิดเผยแผนการแห่งการไถ่ให้รอดได้ยิ่งใหญ่กว่า สมบูรณ์กว่า และประเสริฐกว่า เราจะมีส่วนได้โดยความเชื่อ ความเชื่อที่แสดงออกโดยการเชื่อฟังพระบัญญัติที่จารึกในจิตใจของเรา

บทที่ 11

สถานนมัสการในพันธสัญญาใหม่

New Covenant Sanctuary

วันที่ 5 - 11 มิถุนายน 2021

บ่ายวันสะบาโต

อ่านข้อพระคัมภีร์สำหรับบทเรียนสัปดาห์นี้

อพยพ 25:8; อิศยาห์ 53:4-12; ฮีบรู 10:4;

ฮีบรู 9:14; ฮีบรู 8:1-6; 1 ทิโมธี 2:5, 6

ข้อควรจำ

“เพราะเหตุนี้ พระองค์จึงทรงเป็นผู้กลางแห่งพันธสัญญาใหม่ เพื่อให้คนทั้งหลายที่พระองค์ทรงเรียกมาได้รับมรดกนิรันดร์ตามพระสัญญา” (ฮีบรู 9:15)

คำ

คืนที่ไร้แสงจันทร์ ท้องฟ้าเป็นสีดำเหมือนหมึกที่หกใส่ เป็นเงาปกคลุมแฟรงค์ในขณะที่เขากำลังเดินไปตามถนนที่โล่งในเมืองหนึ่ง หลังจากนั้นไม่นานเขาได้ยินเสียงฝีเท้าตามหลังเขามา มีใครบางคนตามเขามาอยู่ในความมืด แล้วก็เดินมาทันเขาและพูดว่า “แฟรงค์ ช่างพิมพีไซ้ใหม่”

“ใช่ครับ คุณรู้ได้อย่างไร”

“อืม” คนแปลกหน้าตอบ “ผมไม่รู้จักคุณหรอก แต่ผมรู้จักพี่ชายคุณดีมาก และแม้ว่าคุณเดินอยู่ในความมืด กิริยาท่าทาง วิธีการเดิน และรูปร่างของคุณทำให้ผมนึกถึงเขาอย่างมาก ผมแค่เดาว่าคุณเป็นน้องชายของเขา เพราะเขาเคยบอกผมว่าเขามีน้องชายคนหนึ่ง”

เรื่องนี้แสดงให้เห็นถึงความจริงอันทรงพลังของพิธีในสถานนมัสการของชนชาติอิสราเอล พระคัมภีร์กล่าวว่า นั่นคือเงา รูปแบบ และภาพของของ

จริงที่จะมาภายหลัง อย่างไรก็ตามเงาและภาพนั้นทำให้เห็นความจริงอย่างชัดเจนในสิ่งที่เป็นตัวแทน นั่นคือการสิ้นพระชนม์และการปฏิบัติกิจของพระคริสต์ในสถานศักดิ์สิทธิ์บนสวรรค์

เหตุใดพระเจ้าจึงต้องการให้ชนชาติอิสราเอลสร้างสถานนมัสการ สถานนมัสการสอนอะไรเราเกี่ยวกับพระคริสต์ในฐานะผู้แทนของเรา พระเยซูทรงทำอะไรในสวรรค์ในฐานะเป็นผู้แทนของเรา

วันอาทิตย์

ความสัมพันธ์

Relationships

“เราจะอยู่ในหมู่พวกเจ้าและวิญญาณจิตของเราจะไม่เกลียดเจ้า เราจะดำเนินในหมู่พวกเจ้า และจะเป็นพระเจ้าของเจ้า และเจ้าจะเป็นประชากรของเรา” (เลวีนิติ 26:11, 12)

ประเด็นหนึ่งที่ชัดเจนแล้วในตอนนี้เป็นคือ ไม่ว่าในพันธสัญญาเดิมหรือพันธสัญญาใหม่ พระเจ้าทรงแสวงหาความสัมพันธ์ที่ใกล้ชิดและเปี่ยมด้วยความรักกับประชากรของพระองค์ ที่จริงแล้ว พันธสัญญาช่วยสร้างรูปแบบของ “กฎระเบียบ” ของความสัมพันธ์นั้น

ความสัมพันธ์มีความสำคัญต่อพันธสัญญาไม่ว่าจะอยู่ในช่วงเวลาใดหรือบริบทใดก็ตาม เพื่อให้ความสัมพันธ์ดำรงอยู่ได้จึงจำเป็นต้องมีปฏิสัมพันธ์ การสื่อสารและการติดต่อ โดยเฉพาะสำหรับมนุษย์ที่ตกอยู่ในบาป ข้อผิดพลาดและความสงสัย แน่ใจว่าพระเจ้าทรงทราบเรื่องนี้ จึงได้ทรงริเริ่มเพื่อให้แน่ใจว่าพระองค์จะสำแดงพระองค์ต่อเราในรูปแบบต่างๆ เพื่อเราจะมีความสัมพันธ์กับพระองค์อย่างมีความหมายภายใต้ขอบเขตของมนุษยชาติที่ล้มลงในบาปได้

อานอพยพ 25:8 เกี่ยวกับพระบัญชาของพระเจ้าให้อิสราเอลสร้างสถานนมัสการ พระเจ้าทรงให้เหตุผลใดในการให้พวกเขาทำเช่นนั้น

แน่นอนว่า คำตอบสำหรับคำถามนี้ก่อให้เกิดอีกคำถามหนึ่งก็คือ เหตุใดพระเจ้าทรงต้องการประทับอยู่ท่ามกลางประชากรของพระองค์

บางทีอาจพบความจริงได้ในข้อพระคัมภีร์สองข้อสำหรับวันนี้ สังเกตว่าพระเจ้าจะ “ประทับ” ท่ามกลางพวกเขา พระองค์ยังตรัสอีกว่า พระองค์จะไม่ “เกลียด” พวกเขา แล้วพระองค์ตรัสว่า พระองค์จะ “ดำเนิน” ท่ามกลางพวกเขาและจะเป็นพระเจ้าของพวกเขา และพวกเขาจะเป็นประชากรของพระองค์ (เลวีนิติ 26:11, 12) ดูองค์ประกอบที่พบในข้อพระคัมภีร์นี้ จะเห็นได้ชัดเจนอีกครั้งถึงหลักเกณฑ์ของความสัมพันธ์

ลองใช้เวลาไม่กี่นาทีแยกย่อยรายละเอียดในเลวีนิติ 26:11, 12 และอพยพ 25:8 เขียนองค์ประกอบต่าง ๆ ทั้งหมดที่สอดคล้องกับแนวคิดที่ว่าพระเจ้าทรงแสวงหาความสัมพันธ์กับประชากรของพระองค์

อ่านเจาะจงวลีที่พระเจ้าตรัสว่า “วิญญาณจิตของเราจะไม่เกลียดเจ้า” อะไรในสถานนมัสการที่ช่วยให้มนุษย์ที่ล้มลงในบาปได้รับการยอมรับจากพระเจ้าได้ เหตุใดสิ่งนั้นจึงเป็นสิ่งสำคัญมากต่อกระบวนการการสร้างพันธสัญญา

วันจันทร์

บาป การถวายบูชา และการยอมรับ

(ฮีบรู 9:22)

Sin, Sacrifice and Acceptance

การถวายสัตวบูชาเป็นวิธีที่พระเจ้าทรงกำหนดไว้ในพันธสัญญาเดิมสำหรับคนบาปเพื่อให้เป็นอิสระจากบาปและความผิด การถวายเครื่องบูชาของชนชาติอิสราเอลบันทึกไว้ใน เลวีนิติ 1 – 7 ลองศึกษาอย่างรอบคอบถึงการใช้และการกำจัดเลือดของเครื่องบูชาชนิดต่าง ๆ บทบาทของเลือดในพิธีกรรมถวายบูชาเป็นหนึ่งในคุณลักษณะของการถวายเครื่องบูชาของชนชาติอิสราเอล

บุคคลที่ทำบาป และด้วยเหตุนี้ได้ทำลายความสัมพันธ์แห่งพันธสัญญาและพระบัญญัติ สามารถกลับคืนสู่การสามัคคีธรรมกับพระเจ้าและมนุษย์ได้อย่างสมบูรณ์ โดยการนำเครื่องถวายสัตวบูชาให้มาเป็นตัวแทน เครื่องบูชาและพิธีกรรมเป็นสื่อกลางที่พระเจ้ากำหนดไว้เพื่อชำระคนบาปจากบาปและความผิด เครื่องบูชาเหล่านี้จัดตั้งขึ้นเพื่อชำระคนบาป โอบาปและความผิดของแต่ละบุคคลไปยังสถานนมัสการโดยการประพรมเลือด ก่อตั้งความสัมพันธ์ขึ้นอีก

ครั้งหนึ่ง และจัดตั้งการสามัคคีธรรมอย่างเต็มรูปแบบระหว่างผู้สำนึกผิดกับองค์พระผู้เป็นเจ้าพระผู้ช่วยให้รอดส่วนตัวของเขา

แนวคิดที่แสดงไว้ข้างต้นช่วยให้เข้าใจคำถามท้ายบทของบทเรียนเมื่อวานนี้อย่างไร

การถวายสัตวบูชาที่มีความหมายทางคำพยากรณ์อย่างไร (อิสยาห์ 53:4-12; ฮีบรู 10:4)

การถวายสัตวบูชาในพันธสัญญาเดิมได้รับการกำหนดจากพระเจ้าเพื่อกำจัดบาปและความผิดออกจากคนบาป เป็นการเปลี่ยนสถานะของคนบาปจากผู้มีความผิดและสมควรตายมาเป็นการได้รับการอภัยและสถาปนาพันธสัญญาแห่งความสัมพันธ์ระหว่างพระเจ้ากับมนุษย์ใหม่อีกครั้ง การถวายสัตวบูชาเป็นลักษณะของคำพยากรณ์ ท้ายที่สุดแล้วไม่มีสัตว์ตัวใดสามารถเป็นตัวแทนของการชำระบาปและความผิดของมนุษย์ได้ ผู้เขียนพระธรรมฮีบรูกล่าวในภาษาของตนว่า “เพราะเลือดโคผู้และเลือดแพะไม่สามารถชำระบาปให้หมดสิ้นไปได้” (ฮีบรู 10:4) ดังนั้นการถวายสัตวบูชาจึงเป็นการมองไปยังการเสด็จมาของพระองค์ผู้รับใช้ของพระเจ้า ผู้ซึ่งสิ้นพระชนม์เพื่อเป็นผู้แทนบาปของโลกนี้ คนบาปได้รับการให้อภัยและรับการยอมรับจากพระเจ้าผ่านกระบวนการนี้ รากฐานของความสัมพันธ์แห่งพันธสัญญาจึงได้ก่อตั้งขึ้น

ลองจินตนาการว่าคุณเป็นบุคคลหนึ่งที่มีชีวิตอยู่ในสมัยพระคัมภีร์เดิม ในช่วงที่มีการถวายสัตวบูชาที่สถานนมัสการ จำไว้ด้วยการปศุสัตว์มีความสำคัญต่อเศรษฐกิจ วัฒนธรรม และวิถีชีวิตทั้งหมดเพียงใด เครื่องบูชาเหล่านี้สอนอะไรพวกเขาถึงค่าจ้างของความบาป

วันอังคาร

การเป็นผู้แทน
The Substitution

“พระเยซูทรงสละพระองค์เองเพราะบาปของเราทั้งหลาย เพื่อช่วยให้พ้นจากยุคปัจจุบันอันชั่วร้ายตามหน้าพระทัยพระบิดาเจ้าของเรา” (กาลาเทีย 1:4)

ไม่สงสัยเลยว่า ประเด็นหลักประเด็นหนึ่งในพระคัมภีร์ใหม่คือ การที่พระเยซูคริสต์สิ้นพระชนม์ในฐานะเครื่องบูชาสำหรับบาปทั้งปวงของโลก ความจริงนี้เป็นพื้นฐานของแผนการแห่งความรอดทั้งหมด หลักศาสนศาสตร์ใดก็ตามที่ปฏิเสธการไถ่บาปโดยพระโลหิตของพระคริสต์ ก็ปฏิเสธหัวใจและวิญญาณจิตของคริสต์ศาสนา ทางเขนที่ปราศจากพระโลหิตไม่สามารถช่วยผู้ใดให้รอดได้

ใคร่ครวญถึงข้อพระคัมภีร์ของวันนี้และตอบคำถามต่อไปนี้
พระเยซูทรงอาสาที่จะสิ้นพระชนม์หรือไม่ พระองค์สิ้นพระชนม์เพื่อใคร
การสิ้นพระชนม์ของพระองค์นำมาซึ่งความสำเร็จใด

การเป็นผู้แทนเป็นกุญแจหลักของแผนการแห่งความรอดทั้งหมด เพราะบาปของเรา เราจึงสมควรต้องตาย ด้วยความรักของพระคริสต์ที่มีต่อเรา ทรง “สละพระองค์เองเพราะบาปของเราทั้งหลาย” (กาลาเทีย 1:4) พระองค์สิ้นพระชนม์แทนความตายที่เราสมควรจะได้รับ การสิ้นพระชนม์ของพระคริสต์ในฐานะที่พระองค์ทรงเป็นผู้แทนของคนบาปทั้งปวง เป็นความจริงยิ่งใหญ่ที่ส่งต่อให้กับความจริงอื่นๆ ความหวังในการได้รับการกลับสู่สภาพเดิม อิสรภาพ การอภัยชีวิตนิรันดร์ในแผ่นดินสวรรค์ ตั้งอยู่บนการปฏิบัติกิจของพระเยซู นั่นคือการประทานพระองค์เองเพื่อบาปของเรา หากปราศจากสิ่งนี้ ความเชื่อของเราก็จะไร้ความหมาย ความรอดมาจากพระโลหิตของพระคริสต์เพียงเท่านั้น

อ่านข้อพระคัมภีร์ต่อไปนี้ มัทธิว 26:28; เอเฟซัส 2:13; ฮีบรู 9:14; 1 เปโตร 1:19 **ข้อเหล่านี้บอกอะไรเราเกี่ยวกับพระโลหิต พระโลหิตมีบทบาทอะไรในแผนการแห่งความรอด**

“ไม่ใช่พระประสงค์ของพระเจ้าที่เราจะกลางแคลงใจและทรมานจิตวิญญาณของเราด้วยความกลัวที่ว่าพระเจ้าจะไม่ยอมรับเรา เพราะว่าเราเป็นคนบาปและไม่คู่ควร... เราสามารถพูดได้ว่า ‘ข้ารู้ว่าข้าเป็นคนบาป และนี่เป็นเหตุผลที่ข้าต้องการพระผู้ช่วยให้รอด... ข้าไม่มีคุณค่าหรือความดีอะไรที่จะใช้อ้างเพื่อรับเอาความรอดได้เลย แต่ข้าได้นำพระโลหิตแห่งการไถ่ให้รอดของพระเมษโปดกของพระเจ้าที่ไร้ที่ติมาถวายต่อพระเจ้า ซึ่งพระโลหิตนั้นได้นำเอา

ความบาปของโลกไป นี่คือคำวิงวอนขอเพียงข้อเดียวของข้า” (เอลเลน จี. ไวท์, *The Faith I Live By*, หน้า 100)

จากข้อความของ เอลเลน ไวท์ จงบรรยายความกลัวหรือความเจ็บปวดของคุณ พร้อมกับอธิบายว่าพระโลหิตแห่งพันธสัญญาใหม่ให้ความหวังอะไรแก่คุณ

พุธ

มหาปุโรหิตแห่งพันธสัญญาใหม่

The New Covenant - High Priest

สถานนมัสการบนโลกที่พระเจ้าทรงเลือกที่จะดำรงอยู่กับประชากรของพระองค์ มีศูนย์กลางอยู่ที่สัตวบูชา ถึงกระนั้น พิธีไม่ได้สิ้นสุดลงด้วยการตายของสัตว์เหล่านี้ ปุโรหิตใช้เลือดในการปฏิบัติกิจในสถานนมัสการแทนที่คนบาปหลังจากที่สัตวบูชานั้นถูกฆ่า

อย่างไรก็ตาม พิธีทั้งหมดนี้เป็นเพียงเงา สัญลักษณ์ ของสิ่งที่พระเจ้าจะทำเพื่อโลกใบนี้ เช่นเดียวกับที่สัญลักษณ์ (พิธีในสถานศักดิ์สิทธิ์) ไม่ได้สิ้นสุดลงที่การตายของสัตว์ การปฏิบัติกิจของพระคริสต์เพื่อเราก็ไม่ได้สิ้นสุดลงกับการสิ้นพระชนม์ของพระองค์บนกางเขน

ศึกษาฮีบรู 8:1-6 สำหรับวันนี้ อธิษฐานในขณะที่ศึกษาข้อเหล่านี้ ขอพระเจ้าช่วยคุณให้เข้าใจในสิ่งที่เขียนไว้และเข้าใจว่าทำไมจึงเป็นสิ่งสำคัญสำหรับเราที่จะต้องเข้าใจ หลังจากที่คุณทำเช่นนี้แล้ว ให้เขียนในสิ่งที่คุณคิดว่าเป็นข้อความจากพระเจ้าส่งตรงถึงคุณผ่านข้อพระคัมภีร์เหล่านี้ด้วยคำของคุณเอง ถามตัวคุณเองด้วยว่า ข้อพระคัมภีร์เหล่านี้ช่วยให้เราเข้าใจถึงพันธสัญญาใหม่อย่างไร

เช่นเดียวกับที่มีสถานนมัสการบนโลก ปุโรหิต และการปฏิบัติกิจภายใต้พันธสัญญาเดิม ดังนั้นจึงมีสถานศักดิ์สิทธิ์บนสวรรค์ ปุโรหิตศักดิ์สิทธิ์ และการปฏิบัติกิจศักดิ์สิทธิ์ภายใต้พันธสัญญาใหม่ อย่างไรก็ตามสิ่งที่เป็นเพียงสัญลักษณ์แบบ และเงา (ฮีบรู 8:5) ในพันธสัญญาเดิมกลายเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นจริงในพันธสัญญาใหม่

นอกจากนี้แล้ว แทนที่เราจะมีสัตว์ที่ไม่มีศีลธรรมเป็นตัวแทนของเรา แต่เรามีพระเยซูผู้ปราศจากบาป แทนที่เราจะมีเลือดของสัตว์ แต่เรามีพระโลหิตของพระคริสต์ แทนที่สถานนมัสการที่มนุษย์สร้างขึ้น แต่เรามี “เดินท์แท้ซึ่งพระเจ้าได้ทรงตั้งไว้ ไม่ใช่มนุษย์ตั้ง” (ฮีบรู 8:2) และแทนที่จะเป็นปุโรหิตที่เป็นมนุษย์ตกอยู่ในความผิดบาป แต่เรามีพระเยซูผู้เป็นมหาปุโรหิตของเราปฏิบัติกิจแทนเรา เมื่อคำนึงถึงข้อความข้างต้นนี้ให้เราอ่านคำกล่าวของเปาโล “ถ้าเราจะเลยความรอดอันยิ่งใหญ่แล้ว เราจะรอดพ้นไปอย่างไรได้” (ฮีบรู 2:3)

ลองคำนึงถึงสิ่งเหล่านี้: พระเยซูทรงดำเนินชีวิตที่ปราศจากบาป แทนคุณ สิ้นพระชนม์แทนคุณ และขณะนี้ดำรงอยู่ในสวรรค์ ปฏิบัติกิจในสถานศักดิ์สิทธิ์แทนคุณ ทั้งหมดนี้เพื่อช่วยคุณให้รอดจากผลสุดท้ายของบาปที่เลวร้าย ลองวางแผนในวันถัดไปเพื่อพูดคุยกับใครบางคนเกี่ยวกับข่าวดีนี้ คนที่คุณคิดว่าจำเป็นต้องได้ยิน เตรียมสิ่งที่คุณจะพูดล่วงหน้า โดยอาศัยบทเรียนในวันนี้

วันพฤหัสบดี

พระราชกิจในสวรรค์ (ฮีบรู 9:24)

Heavenly Ministry

ศึกษาฮีบรู 9:24 โดยเฉพาะในส่วนที่อธิบายถึงพระราชกิจของพระคริสต์ในสวรรค์เพื่อเราหลังจากการสิ้นพระชนม์เป็นเครื่องบูชาไถ่บาปแทนเรา แม้ว่า มีหลายประเด็นที่ต้องศึกษา แต่ให้เรามุ่งไปยังประเด็นหนึ่งในวลีท้ายสุด ซึ่งกล่าวว่าพระคริสต์เสด็จไปสวรรค์เพื่อเข้าเฝ้าพระเจ้าเพื่อเราทั้งหลาย

ลองคิดว่าสิ่งนี้หมายถึงอะไร เราเป็นมนุษย์ที่ผิดบาปและล้มลงในบาป หากเราต้องเผชิญในตอนนี เราจะถูกความสว่างแห่งพระสิริของพระเจ้าเผาผลาญ ไม่ว่าเราจะเคยเลวร้ายเพียงใดหรือละเมิดพระบัญญัติอันศักดิ์สิทธิ์ของพระเจ้าอย่างโจ่งแจ้งเพียงใด แต่เรามีผู้หนึ่งที่จะเข้าเฝ้าพระเจ้าเพื่อเราทั้งหลาย เรามีพระผู้แทนยืนอยู่ต่อพระพักตร์พระบิดาแทนเรา ให้เราคำนึงว่าพระคริสต์ทรงรัก อภัยบาปและยอมรับเราเพียงใดในขณะที่พระองค์ทรงดำเนินอยู่บนโลก พระองค์ผู้เป็นองค์เดียวกันนี้เป็นผู้กลางให้เราบนสวรรค์ในขณะนี้ด้วย

นี่คืออีกส่วนหนึ่งของข่าวดี พระเยซูไม่เพียงแต่จ่ายค่าความบาปให้ กับเรา โดยการแบกรับบาปของเราไว้ในพระกายของพระองค์ที่กางเขน (1 เปโตร 2:24) แต่ขณะนี้พระองค์ประทับอยู่ต่อเบื้องพระพักตร์พระเจ้าเป็นผู้กลางระหว่าง สวรรค์และโลก ระหว่างมนุษยชาติและพระเจ้า

พระเยซูผู้ซึ่งเป็นทั้งพระเจ้าและมนุษย์ (มนุษย์สมบูรณ์ที่รับบาป) เป็น เพียงผู้เดียวที่สามารถเชื่อมช่องว่างที่เกิดจากบาประหว่างมนุษยชาติและพระเจ้า ได้ ประเด็นสำคัญที่จำเป็นต้องจดจำ (แม้ว่าจะมีหลายประเด็น) ก็คือในตอนนี้ มี พระผู้ทรงสภาพมนุษย์ ผู้สามารถเชื่อมโยงกับปัญหา ความเจ็บปวด และการ ทดลองของเราได้ (ฮีบรู 4:14, 15) ซึ่งเป็นผู้แทนเราต่อพระพักตร์พระบิดา

“ด้วยเหตุว่ามีพระเจ้าองค์เดียว และมีคนกลางแต่ผู้เดียวระหว่าง พระเจ้ากับมนุษย์ คือพระเยซูคริสต์ผู้ทรงสภาพเป็นมนุษย์ ผู้ทรงประทาน พระองค์เองเป็นค่าไถ่สำหรับคนทั้งปวง เหตุการณ์นี้เป็นพยานในเวลา อันเหมาะสม” (1 ทิโมธี 2:5, 6) บทบาทสองประการของพระเยซูที่ข้อพระ- คัมภีร์นี้กล่าวถึงคืออะไร และสถานนมัสการบนโลกได้พยากรณ์ล่วงหน้า ถึงบทบาทนี้อย่างไร

ข่าวดีของพันธสัญญาใหม่ในตอนนี้คือ เนื่องด้วยพระเยซู คนบาปที่ กลับใจใหม่จึงมีพระผู้หนึ่งเป็นผู้แทนในสวรรค์ต่อพระพักตร์พระบิดา พระผู้หนึ่ง ที่ทำให้พวกเขาได้รับในสิ่งที่พวกเขาไม่เคยจะได้รับ และนั่นก็คือความชอบธรรม ที่สมบูรณ์ เป็นความชอบธรรมเดียวที่สามารถยื่นอยู่ต่อพระพักตร์พระเจ้าได้ พระเยซูด้วยความชอบธรรมที่สมบูรณ์แบบนั้นปฏิบัติกิจในชีวิตของพระองค์ด้วยความ ทุกข์ทรมาน (ฮีบรู 2:10) ยืนอยู่ต่อพระพักตร์พระเจ้า อังการอภัยบาป และอำนาจเหนือบาปแก่เรา หากปราศจากสิ่งเหล่านี้แล้ว เราก็ไม่มีความหวัง ซึ่งไม่เพียงแต่ในตอนนี้แต่ในการพิพากษาด้วย

อธิษฐานและใคร่ครวญถึง พระผู้ทรงสภาพมนุษย์ ผู้ทรงเคยถูก ล่อลวงให้ทำบาป ยืนอยู่ต่อพระพักตร์พระเจ้าในสวรรค์ มีความหมาย ต่อคุณเป็นการส่วนตัวอย่างไร และนำมาซึ่งความหวังและกำลังใจแบบใด

“ทูตสวรรค์ผู้สูงที่สุดในสวรรค์ไม่มีอำนาจที่จะจ่ายค่าไถ่สำหรับจิตวิญญาณที่หลงหาย เครูบ และเสราฟิมมีเพียงรัศมีภาพที่พระเจ้าผู้สร้างมอบไว้ในฐานะเป็นสิ่งมีชีวิตของพระองค์ การกลับคืนดีของมนุษย์กับพระเจ้าจะทำได้โดยผ่านคนกลางผู้ที่เท่าเทียมกับพระเจ้าเท่านั้น ผู้ที่มีคุณลักษณะที่สร้างามประกาศในนามของมนุษย์ให้เขาควรค่าต่อพระเจ้า และเป็นผู้แทนพระเจ้าแก่โลกที่ล้มในบาป ผู้แทนและผู้ค้ำประกันของมนุษย์จะต้องมีธรรมชาติของมนุษย์ มีความเกี่ยวข้องกับครอบครัวมนุษย์ และในการเป็นทูตของพระเจ้า จึงต้องมีส่วนในธรรมชาติของพระเจ้า มีความสัมพันธ์กับพระเจ้าผู้ไม่มีที่สิ้นสุด เพื่อที่จะสำแดงพระเจ้าต่อโลกนี้ และเป็นผู้กลางระหว่างพระเจ้ากับมนุษย์” (เอลเลน จี. วัตต์, *Selected Messages*, เล่ม 1, หน้า 257)

“พระเยซูตรัสต่อไปว่า ถ้าท่านรับเราต่อหน้ามนุษย์ เราจะรับผู้นั้นต่อพระพักตร์พระเจ้าและทูตสวรรค์ผู้บริสุทธิ์ ท่านจะต้องเป็นพยานแก่เราบนแผ่นดินโลก เป็นช่องทางที่พระคุณของเราไหลผ่านเพื่อการรักษาโลกนี้ เราจะเป็นผู้แทนของท่านในแผ่นดินสวรรค์ พระบิดาไม่ทรงเห็นลักษณะที่ผิดพลาดของท่าน แต่พระองค์จะทรงมองเห็นว่าท่านสวมใส่เสื้อผ้าแห่งความสมบูรณ์แบบของเรา เราเป็นคนกลางที่พระเจ้าพรจากสวรรค์จะมาถึงท่าน และผู้ใดก็ตามที่รับเราโดยการแบ่งปันการสละพระชนม์ของเราเพื่อผู้ที่หลงหาย เราก็จะรับผู้นั้นในฐานะผู้แบ่งปันสง่าราศีและความชื่นชมยินดีของผู้ที่ได้รับการไถ่” (เอลเลน จี. วัตต์, *ผู้ฟังปรารถนาแห่งปวงชน*, หน้า 357)

คำถามเพื่อการอภิปราย:

1. อ่าน โรม 5:2; เอเฟซัส 2:18 และ เอเฟซัส 3:12 จากข้อพระคัมภีร์เหล่านี้ สิ่งใดช่วยให้เราเข้าถึงพระบิดาผ่านทางพระเยซู
2. อ่านข้อความย่อหน้าที่สองของ เอลเลน จี. ไวท์ ที่ระบุไว้ข้างต้น สังเกตการอธิบายถึงบทบาทของการเป็นคนกลาง เมื่อพระบิดามองมาที่เรา พระองค์จะไม่ทรงเห็นลักษณะที่ผิดพลาดของเรา แต่จะทรงเห็นความสมบูรณ์แบบของพระคริสต์ข้อความเช่นนี้หมายความว่าอย่างไร
3. ดูในสิ่งที่เราศึกษาในสัปดาห์นี้ ถามตัวคุณเองว่าจะตอบคำถามนี้อย่างไร “ใช้” ที่ว่าพระคริสต์อยู่ในสถานศักดิ์สิทธิ์บนสวรรค์ แล้วงั้น เราจะนำความรู้นี้มาปรับใช้ในชีวิตประจำวันของเราได้อย่างไร”

สรุป:

พิธีการถวายเครื่องบูชาในพันธสัญญาเดิมแทนที่ด้วยพันธสัญญาใหม่ แทนที่จะมีสัตว์เป็นเครื่องบูชา ถวายโดยปุโรหิตที่มีบาปในสถานนมัสการบนโลก ในตอนนี้ เรามีพระเยซูเป็นเครื่องบูชาที่สมบูรณ์แบบของเรา พระองค์ทรงเป็นผู้แทนเราต่อพระพักตร์พระบิดาในสถานศักดิ์สิทธิ์บนสวรรค์ นี่คือการรากฐานของพันธสัญญาใหม่

บทที่ 12

ความเชื่อมั่นในพันธสัญญา

Covenant Faith

วันที่ 12 – 18 มิถุนายน 2021

บ่ายวันสะบาโต

อ่านข้อพระคัมภีร์สำหรับบทเรียนสัปดาห์นี้

กาลาเทีย 6:14; โรม 6:23; 1 ยอห์น 5:11, 13; โรม 4:1-7;

เลวีนิติ 7:18; เลวีนิติ 17:1-4; โรม 5:1

ข้อควรจำ

“เป็นที่ประจักษ์ชัดอยู่แล้วว่า ไม่มีผู้ใดเป็นคนชอบธรรม
ในสายพระเนตรของพระเจ้าด้วยธรรมบัญญัติได้เลย
เพราะว่าคนชอบธรรมจะมีชีวิตดำรงอยู่โดยความเชื่อ”
(กาลาเทีย 3:11)

ประมาณเจ็ดศตวรรษก่อนคริสตกาล โฮเมอร์นักกวีผู้เขียน ‘โอดิสซีย์’ (Odyssey) เรื่องราวของโอดิสซีย์อุสหนักรบผู้ยิ่งใหญ่ ผู้ซึ่งหลังจากยึดเมืองทรอยในสงครามโทรจันได้แล้ว ก็เริ่มการเดินทางโดยเรือเป็นระยะเวลา 10 ปีเพื่อพยายามกลับไปยังอิทากาบ้านเกิดของเขา การเดินทางของเขาใช้เวลานานเพราะเขาต้องเผชิญกับเรืออัปปาง การกบฏ พายุ สัตว์ประหลาด และอุปสรรคอื่นๆ ที่รังเขาไว้จากการไปสู่เป้าหมาย ในที่สุดหลังจากที่เทพเจ้าเห็นชอบกันว่าโอดิสซีย์อุสได้รับความทุกข์ทรมานมากพอแล้ว จึงตัดสินใจอนุญาตให้หนักรบที่เหนื่อยล้าผู้นี้กลับบ้านเกิดและพบกับครอบครัว พวกเขาเทพเจ้าเห็นพ้องกันว่า ความลำบากของเขาเพียงพอต่อการชดใช้ข้อผิดพลาดของเขาแล้ว

ในแง่หนึ่ง เราเองก็เหมือนโอดิสซีย์อุสที่กำลังเดินทางกลับบ้านอันแสนยาวไกล อย่างไรก็ตามข้อแตกต่างสำคัญที่ไม่เหมือนกับของโอดิสซีย์อุสคือ เราไม่สามารถ “ทุกข์ทรมานเพียงพอ” ที่จะหาทางกลับบ้านได้ ระยะทางจาก

สวรรค์และแผ่นดินโลกนั้นกว้างเกินกว่าที่เราจะชดใช้ความผิดบาปของเราได้ หากเราจะกลับบ้านได้ ก็จะเป็นไปโดยพระคุณของพระเจ้าเท่านั้น

เหตุใดความรอดจึงเป็นของประทาน ทำไมมีเพียงพระผู้ที่เท่าเทียมกับพระเจ้าเท่านั้นที่จะจ่ายค่าไถ่แก่จิตวิญญาณของเราได้ อะไรทำให้อับราฮัมเป็นตัวแทนที่ดีของความเชื่อ เราจะสร้างคำสัญญาและความหวังในกางเขนของเราเองได้อย่างไร

วันอาทิตย์

สะท้อนจากคาร์วารี

Reflections of Calvary

วิถีแห่งความรอดในพระคัมภีร์เดิมภายใต้พันธสัญญาของโมเสสไม่ต่างจากวิถีแห่งความรอดในพระคัมภีร์ใหม่ภายใต้พันธสัญญาใหม่ ไม่ว่าจะเป็นพระคัมภีร์เก่าหรือใหม่ พันธสัญญาเก่าหรือใหม่ ความรอดมาจากความเชื่อเท่านั้น ถ้าหากความรอดมาจากสิ่งอื่น เช่น การกระทำ ความรอดจะเป็นบางสิ่งที่เราเป็นเจ้าของ บางสิ่งที่ผู้สร้างมีหน้าที่ต้องมอบให้เรา มีเพียงผู้ไม่เข้าใจถึงความร้ายแรงของบาปเท่านั้นที่เชื่อว่าพระเจ้าอยู่ภายใต้ข้อผูกมัดบางประการที่จะต้องช่วยเราให้รอด แต่ในทางกลับกัน มีเพียงข้อผูกมัดเดียวเท่านั้น และนั่นคือสิ่งที่เราเป็นหนี้ต่อพระบัญญัติที่เราฝ่าฝืน แน่แน่นอนว่าเราไม่สามารถทำตามข้อผูกมัดนั้นได้ มีเพียงพระเจ้าเท่านั้นที่จะทำให้เราได้

เมื่อชายและหญิงเข้าใจถึงความยิ่งใหญ่ของการสละพระชนม์มากยิ่งขึ้น คือการที่กษัตริย์แห่งสวรรค์สิ้นพระชนม์แทนมนุษย์ ดังนั้นแล้วแผนการแห่งความรอดก็ชัดเจนยิ่งขึ้น และภาพสะท้อนของคาร์วารีจะปลุกให้จิตใจของคริสเตียนมีความรู้สึกอ่อนโยน บริสุทธิ์ และมีชีวิตชีวา การสรรเสริญพระเจ้าและพระเมษโปดกจะอยู่ในจิตใจและริมฝีปากของพวกเขา ความทะนงตนและความหยิ่งในศักดิ์ศรีจะไม่งอกงามในจิตใจที่มีความทรงจำของฉากในคาร์วารีอยู่เสมอ... ความร่ำรวยทั้งหมดในโลกนี้ไม่มีค่าพอที่จะไถ่จิตวิญญาณที่กำลังพินาศให้รอดได้ ในขณะที่พระองค์ทรงตรึงบนกางเขน ทนทุกข์เพราะบาปผิดของมนุษย์ ผู้ใดสามารถวัดความรักที่พระคริสต์มีต่อโลกที่อยู่ในบาปนี้ได้ ความรักนี้มีค่ามากมายและไม่มีที่สิ้นสุด

พระคริสต์ได้แสดงให้เห็นแล้วว่าความรักของพระองค์ยิ่งใหญ่กว่าความตาย พระองค์ประสบความสำเร็จในการให้ความรอดแก่มนุษย์ แม้พระองค์ต้องขัดแย้งกับอำนาจมืดที่น่ากลัวที่สุด ถึงกระนั้นความรักของพระองค์ก็เข้มข้นขึ้นเรื่อยๆ ท่ามกลางความขัดแย้งนี้ พระองค์ทรงทนกับการที่พระบิดาซ่อนพระองค์จากพระองค์ จนกระทั่งพระองค์เปล่งพระสุรเสียงด้วยความขมขื่นจากจิตใจว่า ‘พระเจ้าของข้าพระองค์ พระเจ้าของข้าพระองค์ ไฉนทรงทอดทิ้งข้าพระองค์เสีย’ ได้มีการจ่ายค่าไถ่บาปของมนุษย์แล้ว วิญญาณจิตต่อสู้เป็นครั้งสุดท้าย คำแห่งพระพรถูกเปล่งออกมาเหมือนดังก้องผ่านการทรงสร้างว่า ‘สำเร็จแล้ว’

“ฉากของคาร์วารี่ให้ความรู้สึกที่ลึกซึ้งที่สุด พระคริสต์ผู้ทรงงามเลิศและไร้ความผิดต้องทนทุกข์กับความตายที่เจ็บปวดเช่นนี้ แลกกับบาปของโลกไว้ ความคิดและจินตนาการของเราไม่อาจเข้าใจได้ทั้งหมด ความยาว ความกว้าง ความสูง ความลึกของความรักอันอัศจรรย์เช่นนี้ เราไม่อาจเข้าใจได้ การไตร่ตรองถึงความรักของพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดที่ลึกโดยมีอาจหยั่งได้ควรจะเติมเต็มความคิด สัมผัสและหล่อหลอมจิตวิญญาณ ชัดเกล้าและยกระดับความรัก และเปลี่ยนแปลงลักษณะนิสัยทั้งหมดอย่างสมบูรณ์” (เอลเลน จี. วัตส์, คำพยากรณ์สำหรับคริสตจักร, เล่ม 2, หน้า 212, 213)

อธิษฐานถึงสิ่งที่ เอลเลน จี. วัตส์ เขียนไว้ จดจำไว้ในจิตใจ อ่านพระธรรมกาลาเทีย 6:14 แล้วถามตัวคุณเองว่า เราจะประกาศสง่าราศีแห่งกางเขนของพระคริสต์อย่างไรบ้าง

วันจันทร์

พันธสัญญาและเครื่องบูชา

The Covenant and the Sacrifice

“ท่านรู้ว่าพระองค์ได้ทรงไถ่ท่านทั้งหลายออกจากการประพฤตินันหาสาระมิได้ ซึ่งท่านได้รับต่อจากบรรพบุรุษของท่าน มิใช่ไถ่ไว้ด้วยสิ่งที่เสื่อมสลายได้ เช่นเงินและทอง แต่ทรงไถ่ด้วยพระโลหิตประเสริฐของพระคริสต์ ดั่งเลือดลูกแกะที่ปราศจากตำหนิหรือจุดด่าง” (1 เปโตร 1:18, 19)

เปโตรหมายความว่าอย่างไรในข้อนี้เมื่อกล่าวที่เราได้รับการไถ่

เมื่อเปโตรกล่าวถึงการสิ้นพระชนม์เพื่อไถ่บาปของพระคริสต์บนกางเขน คำว่า “ค่าไถ่” ทำให้นึกไปถึงการปฏิบัติในสมัยโบราณของการจ่ายราคาเพื่อปลดปล่อยทาสจากพันธนาการ (โดยมากมักจะเป็นญาติ) ในทางตรงกันข้าม พระคริสต์ได้ทรงไถ่เราออกจากการเป็นทาสของบาปและความตายซึ่งเป็นผลสุดท้ายของบาป แต่พระองค์ทรงไถ่ด้วย “พระโลหิตประเสริฐ” ของพระองค์ ทรงสิ้นพระชนม์แทนคนบาปด้วยความสมัครใจบนคาร์วารี และกล่าวอีกครั้งว่า นี่คือนิรันดรของพันธสัญญาทั้งหมด หากปราศจากการสิ้นพระชนม์ของพระองค์แล้ว พันธสัญญาจะเป็นโมฆะ เพราะพระเจ้าไม่สามารถบรรลุข้อตกลงในส่วนพระองค์อย่างยุติธรรมได้ ซึ่งเป็นของประทานแห่งชีวิตนิรันดร์มอบให้กับทุกคนที่เชื่อ

อ่าน โรม 6:23; 1 ยอห์น 5:11, 13 มีข่าวสารอะไรที่เหมือนกันในข้อพระคัมภีร์เหล่านี้

เราได้รับพระสัญญาแห่งชีวิตนิรันดร์ได้เพราะพระเยซูเพียงองค์เดียวที่ซ่อมแซมรอยแตกที่ทำให้เราต้องสูญเสียชีวิตนิรันดร์ไป เกิดได้อย่างไร เนื่องจากความชอบธรรมและคุณค่าของพระผู้สร้างอันไม่มีที่สิ้นสุดสามารถยกเลิกหนี้ที่เรามีจากการฝ่าฝืนพระบัญญัติ นั่นคือความกว้างของรอยแตกที่เกิดจากบาป จะกล่าวได้อย่างไรถึงความจริงจังของพระบัญญัตินิรันดร์ของพระเจ้า หากสิ่งที่ทรงสร้างที่จำกัดและชั่วคราวสามารถจ่ายค่าปรับของการละเมิดได้ มีเพียงผู้หนึ่งที่เท่าเทียมกับพระเจ้าที่มีพระชนม์ชีพโดยมิได้ยืมผู้ใดมิได้ถือกำเนิดและเป็นนิรันดร์ สามารถจ่ายค่าไถ่ที่ปลดปล่อยเราจากการเป็นหนี้ของพระบัญญัติได้ นี่คือนิรันดรที่พันธสัญญาทั้งหมดบรรลุผล นี่คือนิรันดรที่เราได้รับพระสัญญาจากพระเจ้า แม้แต่ในตอนนี้นี่คือนิรันดรที่เราได้รับการไถ่จากบาปและความตาย

สมมติว่าชายคนหนึ่งพาลูกชายไปพิพิธภัณฑสถานศิลปะแล้วโยนลูกโป่งที่เต็มไปด้วยหมึกไปยังภาพวาดของแรมแบรนต์ ทำลายภาพวาดทั้งหมด ภาพวาดนั้นมีมูลค่าหลายล้าน แม้ว่าพ่อแม่จะขายทุกอย่างที่มีอยู่ก็ไม่

สามารถจ่ายหนี้ได้ การสมมตินี้ช่วยให้เราเข้าใจว่ารอยแตกที่เกิดจากการ
ละเมิดหนี้ร้ายแรงเพียงใด เราหมดหนทางที่จะแก้ปัญหา เหตุใดพระเจ้า
เท่านั้นที่จะชำระหนี้ได้

วันอังคาร

ความเชื่อของอับราฮัม: ตอนที่ 1

The Faith of Abraham: Part 1

“อับราฮัมก็เชื่อพระเจ้า ความเชื่อนั้นพระองค์ทรงนับว่าเป็นความ
ชอบธรรมแก่ท่าน” (ปฐมกาล 15:6)

ข้อนี้เป็นหนึ่งในข้อพระคัมภีร์ที่ลึกซึ้งที่สุดในข้อพระคัมภีร์ทั้งหมด
ช่วยสร้างความจริงที่สำคัญของหลักศาสนศาสตร์ นั่นคือการชอบธรรมโดยความ
เชื่อเพียงเท่านั้น เกิดขึ้นเป็นเวลานานหลายศตวรรษก่อนที่เปาโลจะเขียนใน
พระธรรมโรม ทั้งหมดนี้พิสูจน์ประเด็นที่ว่าเราได้รับความรอดในลักษณะเดียว
กันนี้ตั้งแต่สมัยสวนเอเดน

บริบทในข้อพระคัมภีร์นี้ช่วยให้เราเข้าใจว่าความเชื่อของอับราฮัมนั้นยิ่ง
ใหญ่เพียงใด โดยเชื่อในพระสัญญาของพระเจ้าที่จะมอบบุตรชาย แม้หลักฐาน
ทางกายภาพทั้งหมดดูเหมือนว่าจะเป็นไปได้ เป็นความเชื่อที่ตระหนักถึงความ
หมดหนทางของตนเอง เป็นความเชื่อที่เรียกร้องให้ยอมจำนนอย่างสมบูรณ์
แบบ เป็นความเชื่อที่ต้องยอมจำนนต่อพระเจ้าโดยสิ้นเชิง เป็นความเชื่อที่ส่ง
ผลให้เกิดการเชื่อฟัง นี่เป็นความเชื่อของอับราฮัม และถือว่าเขามี “ความชอบ
ธรรม”

เหตุใดพระคัมภีร์จึงเขียนว่า ทรง “นับว่า” หรือ “ถือว่า” เป็นความ
ชอบธรรมแก่เขา ตัวอับราฮัมเองนั้น “ชอบธรรม” ในแง่ของความชอบ
ธรรมของพระเจ้าหรือไม่ เขาทำอะไรไม่นานหลังจากพระเจ้าประกาศว่า
เขาชอบธรรม ที่ช่วยให้เราเข้าใจว่าเหตุใดจึงนับว่าเป็นความชอบธรรม
แก่เขาเมื่อเทียบกับสิ่งที่เขาเป็นอยู่

อย่างไรก็ตามชีวิตของอับราฮัมเป็นชีวิตแห่งความเชื่อและการเชื่อฟัง
แม้ว่าจะไม่สมบูรณ์ก็ตาม มีบางครั้งที่เขาแสดงถึงจุดอ่อนในทั้งสองด้าน (ฟังดู

เหมือนคนที่คุณรู้จักหรือไม่) ทั้งหมดนี้นำไปสู่ประเด็นที่สำคัญและนั่นคือ ความชอบธรรมที่ช่วยให้เราอดเป็นความชอบธรรมที่มอบแก่เรา เป็นความชอบธรรมที่อ้างให้เรา ซึ่งหมายความว่าเราได้รับการประกาศว่าชอบธรรมในสายพระเนตรของพระเจ้าแม้เราจะทำผิดก็ตาม หมายความว่าพระเจ้าแห่งสวรรค์มองเราว่าเป็นคนชอบธรรมแม้ว่าเราจะไม่ใช่ก็ตาม นี่คือสิ่งที่พระองค์ทรงทำกับอับราฮัม และเป็นสิ่งที่พระองค์จะทำกับทุกคนที่มาหาพระองค์ด้วย “ความเชื่อของอับราฮัม”

อ่านโรม 4:1-7 ดูบริบทที่เปาโลใช้ในปฐมกาล 15:6 เมื่ออ่านพระคัมภีร์เหล่านี้แล้ว จงเขียนสิ่งที่คุณได้รับ

พุทธ

ความเชื่อของอับราฮัม: ตอนที่ 2

The Faith of Abraham: Part 2

อ่านปฐมกาล 15:6 อีกครั้ง เราจะเห็นได้ว่ามีคำแปลที่หลากหลายสำหรับคำว่า “นับว่า” ในภาษาฮีบรู *ฮาซา* (*hasab*) หรือ “พิจารณาว่าเป็น” หรือ “ถือว่า” หรือ “คิดว่าเป็น”

คำเดียวกันนี้ใช้ในพระธรรมอื่นๆ ในหนังสือของโมเสสด้วยบุคคลหนึ่งหรือสิ่งหนึ่ง “พิจารณาว่า” หรือ “ถือว่า” เป็นในบางสิ่งที่บุคคลหรือสิ่งนั้นไม่ได้เป็น ตัวอย่างเช่น ในปฐมกาล 31:15 นางราเชลและนางเลอาห์ยืนยันว่าบิดาของพวกเธอ “นับว่า” (“พิจารณาว่า” หรือ “ถือว่า”) พวกเธอเหมือนแขกเมือง แม้ว่าพวกเธอจะเป็นลูกสาวของเขาก็ตาม สิบลดของชาวเลวีก็ “นับว่า” (“พิจารณาว่า” หรือ “ถือว่า”) เป็นพี่ชที่ได้อาณาเขตมาจากรานวดซาว แม้จะเห็นได้ชัดว่าไม่ใช่พี่ชก็ตาม (กัณดารวิถี 18:27, 30)

การใช้แนวคิดของคำ “นับว่า” ในบริบทของการถวายเครื่องบูชาเป็นอย่างไร (เลวีนิติ 7:18; เลวีนิติ 17:1-4)

พระคัมภีร์ฉบับคิงเจมส์ใช้คำ “อ้างว่า” ในการแปลคำว่า *ฮาซา* (*hasab*) ถ้าเป็นการถวายเครื่องบูชาที่เจาะจง (“สถานติบูชา”) ไม่ควรนำมารับประทานในวันที่สาม หากทำเช่นนั้นก็จะสูญเสียความหมายของการถวายเครื่องบูชา

และจะไม่ “ถือว่า” (เลวีนิติ 7:18 “*ฮาซา (hasab)*”) เป็นประโยชน์ต่อผู้ถวาย เลวีนิติ 7:18 กล่าวถึงเหตุการณ์ที่เครื่องบูชา “ถือว่า” เป็นประโยชน์ต่อคนบาป (เปรียบเทียบกับ เลวีนิติ 17:1-4) ดังนั้นแล้ว ผู้ใดจะยืนอยู่ต่อพระพักตร์พระเจ้า ด้วยความชอบธรรมได้ พระเจ้าทรงถือว่าคนบาปเป็นผู้ชอบธรรม แม้ว่าบุคคลนั้นจะไม่ชอบธรรมเลยก็ตาม

ใช้เวลาสักพักคำนึงถึงความจริงอันอัศจรรย์นี้ว่า เราแม้จะมีบาป ผิดแต่ก็ถือว่าหรือนับว่าเป็นคนชอบธรรมในสายพระเนตรของพระเจ้า เขียนความเข้าใจในเรื่องนี้ด้วยคำพูดของเราเอง

ความจริงอันยิ่งใหญ่คือ การได้รับประกาศว่าชอบธรรม มิใช่เพราะการกระทำใดๆ ของเรา แต่เพราะความเชื่อในสิ่งที่พระคริสต์ทรงกระทำเพื่อเรา เท่านั้น นี่คือสาระสำคัญของวลี “ความชอบธรรมโดยความเชื่อ” ถึงกระนั้นก็มีใช่ความเชื่อของเราที่ทำให้เราชอบธรรมได้ แต่ความเชื่อเป็นเหมือนยานพาหนะที่นำของประทานแห่งความชอบธรรมมาสู่เรา นี่คือความมั่งคั่ง ความลึกซึ้ง และความประเสริฐของการเป็นคริสเตียน ทุกสิ่งที่เราเชื่อในการเป็นคริสเตียน ในการเป็นผู้ติดตามพระคริสต์ มีรากฐานสำคัญในแนวคิดนี้ เรานับว่าชอบธรรมในสายพระเนตรของพระเจ้าโดยผ่านทางความเชื่อ สิ่งอื่นที่จะตามมาไม่ว่าจะเป็น การเชื่อฟัง การชำระให้บริสุทธิ์ ความบริสุทธิ์ การพัฒนาอุปนิสัย ความรัก จะเติบโตจากความจริงที่สำคัญนี้

คุณจะตอบอย่างไรกับคนที่พยายามจะเป็นคริสเตียนแต่พูดว่า “แต่ฉันไม่รู้สึกว่าฉันชอบธรรม”

วันหยุดหัตถ์ **ยึดมั่นในพระสัญญา** Resting on the Promises

มีเรื่องเล่าเกี่ยวกับพระคาร์ดินัลเบลลาร์มีนผู้ที่มีชื่อเสียง ซึ่งเป็นนักศาสนศาสตร์คาทอลิกที่ยิ่งใหญ่ ทั้งชีวิตของเขาต่อต้านข่าวสารของความชอบธรรมที่ถือว่าได้รับโดยความเชื่อ ในขณะที่เขากำลังจะสิ้นใจ ได้มีการนำไม้กางเขนและความดีของวิสุทธิชนมามอบให้เขาเพื่อให้เขาได้รับความมั่นใจก่อน

สิ้นใจ แต่เบลลาร์มีนกล่าววว่า “เอาไปเถอะ ผมคิดว่าการวางใจในคุณความดีของพระคริสต์น่าจะปลอดภัยกว่า”

สำหรับหลาย ๆ คนเมื่อใกล้ถึงจุดจบของชีวิต ต่างมองย้อนกลับไปและเห็นว่า การกระทำและการงานของเขา เพื่อให้ได้มาซึ่งความรอดกับพระเจ้าผู้บริสุทธิ์นั้น ไร้สาระ ไร้ประโยชน์ ไร้ผลเพียงไร และพวกเขาต้องการความชอบธรรมของพระคริสต์เพียงใด

แต่ข่าวดีก็คือ ตอนนี้เราไม่จำเป็นต้องรอให้ใกล้วันสิ้นใจของเราเพื่อให้มันคงในองค์พระผู้เป็นเจ้า พันธสัญญาทั้งหมดตั้งอยู่บนพระสัญญาที่มั่นคงของพระเจ้าในตอนนี้แล้ว เป็นพระสัญญาสำหรับเราในตอนนี้ พระสัญญาที่ทำให้ชีวิตของเราดีขึ้นได้ในตอนนี้

ศึกษาข้อพระคัมภีร์ต่อไปนี้และตอบคำถามในบริบทของการพัฒนา รักษา และเสริมสร้างความสัมพันธ์ของพันธสัญญาของคุณกับพระเจ้า

สดุดี 34:8 (คุณจะมีลองความดีของพระเจ้าได้อย่างไร)

มัทธิว 11:30 (สิ่งที่พระเจ้าทรงกระทำเพื่อเราที่ทำให้เราเหนื่อยใจคืออะไร)

โรม 5:1 (ความชอบธรรมเกี่ยวข้องกับสันติสุข)

ฟิลิปปี 2:7, 8 (คุณได้รับอะไรจากประสบการณ์ของพระคริสต์)

ตรวจสอบชีวิตของคุณด้วยการอธิษฐานและถามตัวคุณเองว่า เราทำอะไรเพื่อเสริมสร้างความสัมพันธ์ของเรากับพระเจ้า และการกระทำใดที่ตัดความสัมพันธ์ เราต้องเปลี่ยนแปลงอย่างไรบ้าง

วันศุกร์

ศึกษาเพิ่มเติม:

“ทางเดียวเท่านั้นที่เขา (คนบาป) จะได้รับความชอบธรรม คือโดยความเชื่อ โดยความเชื่อเขาสามารถนำความดีของพระคริสต์เข้าสู่พระเจ้าได้ และพระเจ้าทรงวางการเชื่อฟังของพระบุตรของพระองค์ไว้บนคนบาป ความชอบธรรมของพระคริสต์ได้รับการยอมรับแทนความล้มเหลวของมนุษย์ และพระเจ้า

ทรงยอมรับ ให้อภัยบาป ให้ความชอบธรรม แก่จิตวิญญาณที่กลับใจใหม่และ
เชื่อฟัง ทรงปฏิบัติต่อเขาราวกับว่าเขาเป็นคนชอบธรรมและทรงรักเขาเหมือน
ที่พระองค์ทรงรักพระบุตรของพระองค์ นี่คือการที่ความเชื่อนับว่าเป็นความ
ชอบธรรม” (เอลเลน จี. ไวท์, *Selected Messages*, เล่ม 1, หน้า 367)

“เมื่อเรายอมรับพระคริสต์เป็นพระผู้ช่วยให้รอดโดยการกลับใจใหม่และ
โดยความเชื่อ พระเจ้าจะทรงอภัยบาปของเรา และยกโทษที่กำหนดไว้สำหรับ
การละเมิดพระบัญญัติ คนบาปจะยืนอยู่ต่อหน้าพระเจ้าในฐานะผู้ชอบธรรม
เขาจะได้รับความโปรดปรานจากสวรรค์ และได้เข้าสามัคคีธรรมกับพระบิดา
และพระบุตรโดยผ่านทางพระวิญญาณ

“พันธกิจถัดไปที่จะต้องทำให้สำเร็จ ซึ่งเป็นกระบวนการเติบโต จิต
วิญญาณจะต้องได้รับการชำระให้บริสุทธิ์โดยความจริง และจะบรรลุผลสำเร็จ
ได้โดยความเชื่อเช่นกัน เพราะโดยพระคุณของพระคริสต์เท่านั้นซึ่งเราได้รับ
โดยความเชื่อ จะเปลี่ยนแปลงลักษณะนิสัยได้” (เอลเลน จี. ไวท์, *Selected
Messages*, เล่ม 3, หน้า 191)

คำถามเพื่อการอภิปราย:

1. ความแตกต่างระหว่างความเชื่อที่มีชีวิตกับความเชื่อที่ตายแล้วมีอะไรบ้าง (ยากอบ 2:17, 18) เปาโลบรรยายถึงความเชื่อที่มีชีวิตไว้อย่างไร (โรม 16:26) คำศัพท์ใดที่บ่งบอกถึงที่มาของความเชื่อ
2. คุณจะตอบข้อโต้แย้งว่า หากเราได้รับความรอดจากการถือเราชอบธรรม ไม่ใช่ความชอบธรรมที่มีอยู่ในตัวเรา อย่างไร
3. แนนอนว่าพระเจ้ายอมรับเราผ่านทางพระบุตรผู้เป็นที่รักของพระองค์เท่านั้น การกระทำดีเป็นผลมาจากความรักแห่งการให้อภัยบาปของพระองค์ ในตัวเราเองไม่มีการกระทำใดที่เรายิ่งอ้างว่าทำให้เรารอดได้ เขา (ผู้เชื่อ) ไม่สามารถอ้างความดีของเขาเพื่อร้องขอความรอดแห่งจิตวิญญาณของเขาได้” (เอลเลน จี. ไวท์, *Selected Messages*, เล่ม 3, หน้า 199) คำนี้ถึงข้อความนี้ของเอลเลน จี. ไวท์ เหตุใดการกระทำดีจึงเป็นส่วนสำคัญของประสบการณ์คริสเตียน

สรุป:

ทั้งในพันธสัญญาเดิมและพันธสัญญาใหม่: พระเยซูทรงจ่ายค่าไถ่ที่เราเป็นหนี้จากพระบัญญัติ เพื่อเราจะยืนอย่างชอบธรรมในสายพระเนตรของพระเจ้าได้

บทที่ 13

ชีวิตในพันธสัญญาใหม่

The New-Covenant Life

วันที่ 19 – 25 มิถุนายน 2021

บ่ายวันสะบาโต

อ่านข้อพระคัมภีร์สำหรับบทเรียนสัปดาห์นี้

1 ยอห์น 1:4; ยอห์น 5:24; โรม 3:24, 25; 2 โครินธ์ 5:21; 1 ยอห์น 4:16;
วิวรณ์ 2:11; วิวรณ์ 20:6, 14; วิวรณ์ 21:8

ข้อควรจำ

“เราได้มาเพื่อเขาทั้งหลายจะได้ชีวิต และจะได้อย่างครบบริบูรณ์” (ยอห์น 10:10)

บทเรียนนี้ได้ศึกษาเกี่ยวกับพันธสัญญา ซึ่ง (เพื่อแยกให้อยู่ในรูปแบบที่ง่ายและบริสุทธิ์ที่สุด) โดยแท้จริงแล้วเป็นคำตรัสของพระเจ้าที่ว่า ‘นี่คือวิธีที่เราจะช่วยเจ้าให้รอดจากบาป’

แม้ว่าผลลัพธ์ในตอนจบอันยิ่งใหญ่ของพันธสัญญาซึ่งแน่นอนคือชีวิตนิรันดร์ในโลกใหม่ แต่ในวันนี้เราไม่จำเป็นต้องคอยเพื่อชื่นชมพระพรแห่งพันธสัญญา พระเจ้าทรงห่วงใยชีวิตของเราในตอนนี้อย่างยิ่ง พระองค์ทรงประสงค์สิ่งที่ดีที่สุดสำหรับเราในตอนนี้อย่างยิ่ง พันธสัญญาไม่ใช่ข้อตกลงบางอย่างที่ทำให้เราทำสิ่งนั้นนั่นและหลังจากนั้นเราจะได้รับรางวัล รางวัลหรือของประทานเป็นพระพรที่ผู้ที่ไม่เข้าสู่ความสัมพันธ์ของพันธสัญญาด้วยความเชื่อจะได้ชื่นชมในตอนนี้อย่างยิ่ง

บทเรียนในสัปดาห์นี้เป็นบทสุดท้ายของเรื่องพันธสัญญา ให้มาคิดถึงพระพรที่ได้รับทันทีทันใด พระสัญญาที่มาจากพระคุณของพระเจ้าหลังไหลเข้ามาในใจเรา เพราะเมื่อเราได้ยินพระองค์เคาะที่ประตูใจ เราเปิดประตูให้พระองค์แน่นอนว่ายังมีพระพรอีกมากมายที่เราจะกล่าวถึงในสัปดาห์นี้ แต่นี่เป็นเพียงการเริ่มต้นของบางสิ่งที่จะไม่มีวันสิ้นสุด

ทำไมเราควรปลอบปล้ำมยินดี เราอ้างพระสัญญาได้โดยอาศัยอะไร พันธสัญญาปลอบเราให้เป็นอิสระจากภาระแห่งความผิดอย่างไร การมีจิตใจใหม่หมายความว่าอย่างไร

วันอาทิตย์

ความปลอบปล้ำมยินดี
Joy

“เราเขียนข้อความเหล่านี้ เพื่อความปลอบปล้ำมยินดีของเราจะได้เต็มเปี่ยม” (1 ยอห์น 1:4)

ศึกษาสิ่งที่ยอห์นเขียนในข้อนี้ เขาได้อธิบายด้วยคำง่าย ๆ ว่าข้อดีที่ยิ่งใหญ่อย่างหนึ่งที่เราผู้เป็นคนของพันธสัญญาจะได้รับคือ พระสัญญาแห่งความปลอบปล้ำมยินดี

พวกเราผู้เป็นคริสเตียนมักได้รับการบอกว่า อย่าดำเนินตามความรู้สึก ความเชื่อไม่ใช่ความรู้สึก และเราต้องก้าวข้ามความรู้สึกให้ได้ ซึ่งทั้งหมดนี้ก็เป็นความจริง แต่ในขณะที่เดียวกันเราจะไม่ใช่มนุษย์ถ้าเราไม่มีความรู้สึกและอารมณ์ เราไม่สามารถปฏิเสธความรู้สึกของเราได้ สิ่งที่เราต้องทำคือเข้าใจและมอบบทบาทที่เหมาะสมให้กับความรู้สึกของเรา ควบคุมให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ แต่การปฏิเสธความรู้สึกก็เหมือนปฏิเสธความหมายของการเป็นมนุษย์ (เหมือนเราบอวงกลมว่าไม่ให้กลม) ตามที่ข้อพระคัมภีร์นี้กล่าวไว้ว่า เราไม่ควรแต่มีความรู้สึก (ในข้อนี้คือปลอบปล้ำมยินดี) แต่จะต้องเต็มเปี่ยม อ่านดูแล้วไม่เหมือนให้เราปฏิเสธความรู้สึกมิใช่หรือ

อ่านบริบทของข้อพระคัมภีร์ข้างต้น โดยเริ่มตั้งแต่ส่วนแรกของบท ยอห์นเขียนอะไรถึงคริสเตียนยุคแรกที่เขาหวังว่าจะทำให้พวกเขามีความปลอบปล้ำมยินดีเต็มเปี่ยม แล้วทำไมจึงต้องให้พวกเขาปลอบปล้ำมยินดี

ยอห์นเป็นหนึ่งในอัครสาวกสิบสองคนแรก เขาอยู่ตั้งแต่พระคริสต์เริ่มพันธกิจสามปีครึ่ง ได้เป็นพยานถึงสิ่งที่อัศจรรย์ที่สุดของพระเยซู (เขาอยู่ที่กางเขน ที่เกตเสมนี และการจำแลงพระกายของพระคริสต์ด้วย) ดังนั้นยอห์นผู้ได้เห็นเหตุการณ์เหล่านี้จึงมีคุณสมบัติเพียงพอที่จะพูดเกี่ยวกับเรื่องนี้

ให้สังเกตเห็นด้วยว่า ยอห์นไม่ได้เน้นความสำคัญที่ตัวเอง แต่เน้นในสิ่งที่พระเยซูได้ทรงกระทำเพื่อสาวก เพื่อพวกเขาจะได้ไม่เพียงแค่มีสัมผัสศีลธรรมซึ่งกันและกันเท่านั้น แต่ยังมีกับพระเจ้าด้วย พระเยซูทรงเปิดทางให้เราเข้าสู่ความสัมพันธ์ใกล้ชิดกับพระเจ้า และผลลัพธ์อย่างหนึ่งของการสัมผัสศีลธรรมหรือของความสัมพันธ์นี้คือ ความปลาบปลื้มยินดี ยอห์นต้องการให้พวกเขารู้ว่าสิ่งที่ได้ยินเกี่ยวกับพระเยซูนั้นเป็นความจริง (เขาได้เห็น สัมผัส รู้สึกและได้ยินพระองค์) และพวกเขาก็สามารถเข้าสู่ความสัมพันธ์แห่งความปลาบปลื้มยินดีกับพระบิดาบนสวรรค์ผู้ทรงรักพวกเขาและประทานพระองค์เองแก่พวกเขาผ่านทางพระบุตรของพระองค์

ในอีกแง่หนึ่ง ยอห์นกำลังเป็นพยานส่วนตัวให้คนอื่น คำพยานส่วนตัวของคุณบ่งบอกถึงความสัมพันธ์ที่คุณมีกับพระเจ้าอย่างไร คุณจะพูดอะไรได้บ้างเพื่อช่วยเพิ่มความปลาบปลื้มยินดีในองค์พระผู้เป็นเจ้าให้บางคนเหมือนที่ยอห์นพยายามทำ

วันจันทร์

ปราศจากความผิด

Guilt Free

“เหตุฉะนั้นบัดนี้การปรับโทษจึงไม่มีแก่คนทั้งหลายที่อยู่ในพระเยซูคริสต์ ผู้ไม่ดำเนินตามฝ่ายเนื้อหนัง แต่ตามฝ่ายพระวิญญาณ” (โรม 8:1)

หญิงสาวคนหนึ่งถูกลอบสังหารอย่างโหดเหี้ยมและไม่ทราบว่าเป็นใครคือฆาตกร ตำรวจจึงวางกับดักโดยซ่อนไมโครโฟนที่หลุมศพของเธอ หลายเดือนหลังจากการเสียชีวิตของเธอ เย็นวันหนึ่งมีชายหนุ่มคนหนึ่งเข้ามาใกล้หลุมศพและคุกเข่าร้องไห้ ขอร้องให้หญิงคนนั้นอภัยให้เขา แน่نونว่าตำรวจแอบฟังคำพูดของเขาและจับกุมเขาข้อหาก่ออาชญากรรม

เหตุใดชายคนนั้นจึงไปที่หลุมศพ เป็นเพราะความรู้สึกผิด แล้วยังมีสาเหตุได้อีก

แน่อนอนว่า ไม่มีใครในที่นี้ (หวังว่า) เคยทำอะไรที่เลวร้ายเท่ากับสิ่งที่ชายหนุ่มคนนั้นได้ทำ แต่เราทุกคนก็ทำผิด เราทุกคนเคยทำสิ่งที่เรารู้สึก

ละอายใจ สิ่งที่เราหวังว่า หากเราย้อนเวลากลับไปเราจะไม่ทำ แต่เราย้อนเวลาไม่ได้

ต้องขอบคุณพระเยซูและพระโลหิตแห่งพันธสัญญาใหม่ ไม่มีใครในพวกเราต้องอยู่ภายใต้ตราบาปของความผิด ตามข้อพระคัมภีร์สำหรับวันนี้ การปรับโทษไม่มีแก่เรา ผู้พิพากษาสูงสุดนับว่าเราไม่มี ความผิด นับว่าเราไม่ได้ทำในสิ่งที่เรารู้สึกผิด

ข้อพระคัมภีร์ต่อไปนี้จะช่วยให้เราเข้าใจ โรม 8:1 อย่างไร (ยอห์น 5:24; โรม 3:24, 25; 2 โครินธ์ 5:21)

พระสัญญาที่ยิ่งใหญ่ประการหนึ่งของการดำรงอยู่ในความสัมพันธ์แห่งพันธสัญญากับพระเจ้า คือเราไม่จำเป็นต้องอยู่ภายใต้ภาระหนักของความรู้สึกผิดอีกต่อไป เพราะว่าพระโลหิตแห่งพันธสัญญาจะยกภาระหนักของความรู้สึกผิดออกจากเราผู้ซึ่งเลือกที่จะเข้าสู่ความสัมพันธ์แห่งพันธสัญญากับพระเจ้า ผู้เลือกที่จะปฏิบัติตามเงื่อนไขของความเชื่อ การกลับใจใหม่ และการเชื่อฟัง เมื่อซาตานพยายามกระซิบที่หูว่าเรานั้นชั่วร้าย เลว บาปเกินกว่าที่พระเจ้าจะยอมรับได้ เราสามารถทำสิ่งที่พระเยซูได้ทรงกระทำเมื่อซาตานล่อลวงพระองค์ในถิ่นทุรกันดาร เราสามารถอ้างข้อพระคัมภีร์ได้ และข้อที่ดีที่สุดที่เราจะอ้างได้คือ โรม 8:1 ไม่ได้หมายความว่า เราจะปฏิเสธความจริงของบาปในชีวิตของเรา แต่หมายถึง เราจะไม่ต้องอยู่ภายใต้การลงโทษของบาปอีกต่อไป เนื่องจากความสัมพันธ์แห่งพันธสัญญาที่เรามีกับพระเจ้า พระเยซูทรงรับโทษแทนเรา และขณะนี้พระองค์ทรงประทับอยู่เบื้องพระพักตร์พระบิดาวิงวอนเพื่อเราด้วยพระโลหิตของพระองค์เอง ทรงนำเสนอความชอบธรรมของพระองค์แทนความบาปของเรา

ชีวิตของคุณมีความแตกต่างอย่างไรกับการที่พระเจ้าทรงอภัยบาปให้กับคุณไม่ว่าคุณจะทำบาปใดก็ตาม ความจริงนี้ช่วยคุณจัดการกับผู้อื่นที่ทำบาปต่อคุณอย่างไร

“เพื่อพระคริสต์จะทรงสถิตในใจของท่านทางความเชื่อ เพื่อว่าเมื่อทางได้วางรากลงมั่นคงในความรักแล้ว ท่านก็จะได้มีความสามารถหยั่งรู้พร้อมกับธรรมิกชนทั้งหมด ถึงความกว้าง ความยาว ความสูง ความลึก คือให้ซาบซึ้งในความรักของพระคริสต์ซึ่งเกินความรู้ เพื่อท่านจะได้รับความไพบูลย์ของพระเจ้าอย่างเต็มเปี่ยม” (เอเฟซัส 3:17-19)

ดั่งบทเรียนช่วงต้นของไตรมาสนี้แสดงให้เห็นว่าพันธสัญญาใหม่คือพันธสัญญาที่พระเจ้าทรงจารึกพระบัญญัติไว้บนดวงใจของเรา (เยเรมีย์ 31:31-33) ไม่เพียงแต่พระบัญญัติเท่านั้นที่อยู่บนดวงใจเรา แต่พระคริสต์ก็ทรงสถิตในใจเราด้วยเช่นกันตามที่ข้อพระคัมภีร์สำหรับวันนี้กล่าวไว้ ซึ่งแน่นอนว่าสมเหตุสมผล เพราะพระคริสต์และพระบัญญัติของพระองค์เชื่อมโยงกันอย่างใกล้ชิด ดังนั้นเพราะพระบัญญัติของพระเจ้าจารึกบนดวงใจเรา และพระคริสต์ทรงสถิตอยู่ในใจเราด้วย (คำว่า ‘ทรงสถิต’ ที่แปลจากภาษากรีกหมายถึง “การตั้งถิ่นฐาน” ให้แนวคิดของความมั่นคงถาวร) เราจึงได้รับผลประโยชน์อันยิ่งใหญ่อีกประการหนึ่งของพันธสัญญาคือ ดวงใจใหม่

เหตุใดเราจึงต้องการดวงใจใหม่ ผู้ที่มีดวงใจใหม่จะมีการเปลี่ยนแปลงอย่างไรบ้าง

อ่านข้อพระคัมภีร์สำหรับวันนี้อีกครั้ง สังเกตว่าเปาโลเน้นองค์ประกอบของความรักโดยกล่าวว่า ให้ “วางรากลงมั่นคง” ในความรัก ซึ่งบ่งบอกถึงความมั่นคง ความแน่นแฟ้น และความยั่งยืนในรากฐานของความรัก ความเชื่อของเราจะไม่มี ความหมายอะไรเลยหากไม่หยั่งรากลงในความรักต่อพระเจ้าและผู้อื่น (มัทธิว 22:37-39; 1 โครินธ์ 13) ความรักนี้ไม่ได้เกิดขึ้นจากสัญชาตญาณ แต่ในทางกลับกัน ความรักเกิดขึ้นเพราะเราได้รับความรักจากพระเจ้า (ความรักที่ “เกินความเข้าใจ”) ซึ่งปรากฏออกมาทางพระเยซู เป็นผลให้ชีวิตของเราเปลี่ยนไป ดวงใจของเราเปลี่ยนไป และเราจะกลายเป็นคนใหม่ที่มีความคิดใหม่ ความปรารถนาใหม่ และมีเป้าหมายใหม่ การเปลี่ยนแปลงดวงใจของเรา

และปลูกฝังความรักนั้นแก่ผู้อื่นเป็นปฏิกิริยาของเราก็มีต่อความรักของพระเจ้าที่มีต่อเรา บางทีนี้อาจจะเป็นสิ่งที่เปาโลหมายถึง อย่างน้อยก็บางส่วน เมื่อเขากล่าวถึง เพื่อเราจะได้รับ “ความไพบูลย์ของพระเจ้า” อย่างเต็มเปี่ยม

อ่าน 1 ยอห์น 4:16 พระคัมภีร์ข้อนี้เกี่ยวข้องกับสิ่งที่เปาโลเขียนใน เอเฟซัส 3:17-19 อย่างไร

ดูข้อพระคัมภีร์ที่เราศึกษาในวันนี้ คุณจะทำอะไรได้บ้างเพื่อให้พระสัญญาเหล่านี้เป็นจริงในตัวคุณ มีสิ่งที่คุณต้องเปลี่ยนแปลงหรือไม่ มีสิ่งที่คุณต้องขจัดออกจากประสบการณ์ “ความไพบูลย์ของพระเจ้า” (เอเฟซัส 3:19) หรือไม่ จงเขียนสิ่งที่คุณต้องเปลี่ยนแปลงในชีวิต เพื่อแบ่งปันในชั้นเรียน

พุธ

พันธสัญญาใหม่และชีวิตนิรันดร์

New Covenant and Eternal Life

“เราเป็นเหตุให้คนทั้งปวงเป็นขึ้นและมีชีวิต ผู้ที่วางใจในเรานั้นถึงแม้ว่าเขาตายแล้วก็ยังจะมีชีวิตอีก และทุกคนที่มีชีวิตและวางใจในเราจะไม่ตายเลย” (ยอห์น 11:25, 26)

ชีวิตนิรันดร์มีสองมิติ มิติปัจจุบันทำให้ผู้เชื่อได้รับประสบการณ์การมีชีวิตอย่างครบบริบูรณ์ในขณะนี้ (ยอห์น 10:10) ซึ่งรวมถึงพระสัญญามากมายที่เราได้รับเพื่อชีวิตเราในปัจจุบันนี้

มิติอนาคตคือ ชีวิตนิรันดร์ พระสัญญาแห่งการฟื้นขึ้นจากความตาย (ยอห์น 5:28, 29; ยอห์น 6:39) แม้ว่าจะเป็นเหตุการณ์ในอนาคต แต่ก็ยังเป็นเหตุการณ์หนึ่งที่คุณค่า เป็นเหตุการณ์หนึ่งที่ทำให้ความหวังทั้งหมดแก่เราในการเป็นคริสเตียน

ศึกษาข้อพระคัมภีร์สำหรับวันนี้ พระเยซูตรัสเกี่ยวกับอะไร ชีวิตนิรันดร์อยู่ที่ไหน เราเข้าใจในพระคำของพระองค์ที่ตรัสว่า ‘ผู้ที่มีชีวิตและวางใจในพระองค์ ถึงแม้ว่าเขาตายแล้วก็ยังจะมีชีวิตอีก’ อย่างไร (อ่าน วิวรณ์ 2:11; วิวรณ์ 20:6, 14; วิวรณ์ 21:8)

แน่นอนเราทุกคนต้องตาย แต่ตามที่พระเยซูคริสต์ ความตายนี้เป็นเพียงการนอนหลับ เป็นการหยุดชั่วคราว สำหรับผู้ที่วางใจในพระองค์จะฟื้นขึ้นมามีชีวิตในท้ายที่สุด เมื่อพระคริสต์เสด็จกลับมา ผู้ที่ตายในพระคริสต์จะเป็นขึ้นมาในสภาพอมตะ และผู้ติดตามพระคริสต์ที่ยังเป็นอยู่จะเปลี่ยนเป็นสภาพอมตะในพริบตา ทั้งผู้ที่ตายแล้วและเป็นอยู่ของพระคริสต์จะมีร่างกายฟื้นคืนชีพแบบเดียวกัน สภาพอมตะเริ่มต้น ณ บัดนี้สำหรับประชากรของพระเจ้า

ช่างเป็นความสุขอย่างยิ่งที่ได้รู้ว่าท้ายสุดเราจะไม่จบอยู่ในหลุมศพ แต่จะไม่มีวันสิ้นสุด เราจะมีชีวิตใหม่ที่คงอยู่ตลอดไป

“พระคริสต์ทรงเป็นเนื้อเดียวกับเรา เพื่อเราจะได้เป็นวิมูญณ์เดียวกับพระองค์ ด้วยการรวมกันอย่างบริสุทธ์นี้ทำให้เราฟื้นขึ้นจากความตาย ไม่เพียงแต่เพื่อเป็นการสำแดงฤทธิ์เดชของพระคริสต์ แต่เพราะโดยความเชื่อชีวิตของพระองค์จึงกลายเป็นของเรา ผู้ที่มองเห็นพระคริสต์ในลักษณะที่แท้จริงของพระองค์ และรับพระองค์เข้ามาในใจจะมีชีวิตนิรันดร์ พระคริสต์ทรงสถิตอยู่ในเราผ่านทางพระวิมูญณ์ และเราได้รับพระวิมูญณ์ของพระเจ้าเข้าสู่จิตใจโดยความเชื่อ นี่เป็นจุดเริ่มต้นของชีวิตนิรันดร์” (เอลเลน จี. วัตส์, ผู้ฟัง-ปรารถนาแห่งปวงชน, หน้า 388)

เราจะสำราญใจกับผลของชีวิตนิรันดร์ในปัจจุบันทางใดได้บ้าง กล่าวอีกนัยหนึ่งว่า พระสัญญาทำอะไรให้กับเราในตอนนี เขียนผลประโยชน์ที่คุณจะได้รับจากพระสัญญาแห่งชีวิตนิรันดร์นี้ ที่เกิดขึ้นในชีวิตประจำวันของคุณ คุณจะนำความหวังและพระสัญญาไปแบ่งปันให้กับผู้ที่กำลังดิ้นรน อาจจะเป็นเพราะต้องสูญเสียคนรักไปอย่างไร

วันพฤหัสบดี

พันธสัญญาใหม่และพันธกิจ

New Covenant and Mission

“เหตุฉะนั้นเจ้าทั้งหลายจงออกไปสั่งสอนชนทุกชาติให้เป็นสาวกของเรา ให้รับบัพติศมาในพระนามแห่งพระบิดา พระบุตร และพระวิมูญณ์ บริสุทธ์ สอนเขาให้ถือรักษาสิ่งสารพัดซึ่งเราได้สั่งพวกเจ้าไว้ นี่แหละเราจะอยู่กับเจ้าทั้งหลายเสมอไปจนกว่าจะสิ้นยุค” (มัทธิว 28:19, 20)

คนทั่วโลกมักดิ้นรนเหมือนที่ Laurens Van Der Post นักเขียนชาวแอฟริกาใต้ได้เขียนไว้ว่า “ภาระหนักที่ไร้ความหมาย” ผู้คนต่างพบว่าตัวเองมีของประทานแห่งชีวิต แต่พวกเขา却不知道จะทำอย่างไรกับสิ่งนั้น ไม่รู้ว่าของประทานนั้นมีจุดประสงค์อะไร และจะใช้อย่างไร เปรียบเสมือนกับการมอบห้องสมุดที่เต็มไปด้วยหนังสือหายากให้ใครสักคน แต่คนนั้นกลับไม่อ่านเลย มีแต่เอาไว้อุ่นไฟ ช่างเป็นการปล่อยให้ของล้ำค่าเสียไปโดยเปล่าประโยชน์

อย่างไรก็ตามสำหรับคริสเตียนแห่งพันธสัญญาใหม่ ปัญหานั้นไม่ใช่เพียงปัญหาเดียวที่พวกเขาต้องเผชิญ ในทางกลับกัน คนเหล่านั้นที่รู้จัก (และมีประสบการณ์ส่วนตัว) ชาวประเสริฐของพระเจ้าช่วยให้รอดที่ถูกตรึงและฟื้นคืนพระชนม์ ผู้สิ้นพระชนม์เพื่อบาปของมนุษย์ทุกคนทุกหนทุกแห่ง เพื่อพวกเขาทั้งหมดอาจมีชีวิตนิรันดร์ คนเหล่านั้นก็มีความปลอบปล้ำยินดี พิจารณาถึงการทรงเรียกที่ชัดเจนในมัทธิว 28:19, 20 ผู้เชื่อมีพันธกิจและจุดมุ่งหมายในชีวิตอย่างแน่นอน ซึ่งคือการประกาศความจริงอันประเสริฐที่เขาหรือเธอมีประสบการณ์ส่วนตัวกับพระเยซูคริสต์ไปทั่วโลก ช่างเป็นสิทธิพิเศษ แทบทุกอย่างที่เราได้ทำในโลกนี้จะสิ้นสุดลงเมื่อโลกนี้สิ้นสุด แต่การประกาศพระกิตติคุณแก่ผู้อื่นเป็นพันธกิจที่จะประทับอยู่ชั่วนิรันดร์ จงอภิปรายถึงพันธกิจและจุดมุ่งหมาย

แยกข้อพระคัมภีร์สำหรับวันนี้ออกเป็นหลาย ๆ องค์ประกอบ พระเยซูกำลังบอกให้เราทำอะไรเป็นพิเศษ และแต่ละอย่างมีอะไรเกี่ยวข้องกับบ้าง เรามีพระสัญญาอะไรบ้างที่เพิ่มความเชื่อและความกล้าหาญในการทำตามสิ่งที่พระคริสต์ตรัสสั่ง

เราผู้เป็นคริสเตียนแห่งพันธสัญญาใหม่ ได้รับมอบอำนาจที่ชัดเจนจากพระเจ้า ไม่ว่าเราจะเป็นใคร มีชีวิตอย่างไร มีข้อจำกัดแค่ไหน เราทุกคนมีหน้าที่ประกาศข่าวประเสริฐของพระเจ้า เราจะทำพันธกิจนี้ให้มากขึ้นและดีขึ้นได้อย่างไร

อ่าน เอลเลน จี. ไวท์, *God's People Delivered*, *สงครามแห่งประวัติศาสตร์*, หน้า 635-645 และ *Rejoicing in the Lord*, *ก้าวตามพระคริสต์*, หน้า 115-126

“พระบุตรผู้บริสุทธิ์ของพระเจ้าไม่มีบาปหรือความเศร้าโศกของพระองค์เองที่ต้องแบกรับ แต่พระองค์ทรงแบกรับความเศร้าโศกของผู้อื่น เพราะความชั่วช้าของเราทุกคนวางอยู่บนพระองค์ พระองค์ทรงเชื่อมโยงพระองค์เองเข้ากับมนุษย์ด้วยความเห็นอกเห็นใจของพระเจ้า ในการเป็นตัวแทนของเผ่าพันธุ์มนุษย์ พระองค์ทรงยอมรับการปฏิบัติอย่างผู้ละเมิด พระองค์ทรงมองดูเหวแห่งความพินาศที่เปิดออกเพราะบาปของเรา และเสนอจะเชื่อมเหล็กที่แยกมนุษย์จากพระเจ้า” (เอลเลน จี. ไวท์, *Bible Echo and Signs of the Times*, 1 สิงหาคม, 1892)

“มาเถอะพี่น้อง มาในสภาพที่ท่านเป็นอยู่ สภาพที่มีบาปและข้อบกพร่อง จงวางภาระแห่งความรู้สึกผิดบนพระเยซู และอ้างความดีของพระองค์ด้วยความเชื่อ มาเถอะ มาในขณะที่ความเมตตายังคงอยู่ มาพร้อมกับการสารภาพ มาด้วยจิตใจที่สำนึกผิด และพระเจ้าจะทรงอภัยอย่างท่วมท้น อย่าปล่อยให้โอกาสอีกครั้งต้องผ่านไป ฟังเสียงแห่งพระเมตตาที่ขอให้คุณเป็นขึ้นมาจากความตายเพื่อพระคริสต์จะประทานแสงสว่างแก่คุณ ทุกช่วงเวลาในตอนนั้นดูเหมือนเชื่อมต่อกับโลกที่มองไม่เห็น จากนั้นอย่าให้ความหึงเหวทนและความไม่เชื่อของคุณนำให้คุณปฏิเสธความเมตตาอีกต่อไป หากยังคงเป็นเช่นนั้น ท้ายที่สุดคุณจะต้องคร่ำครวญ ‘การเก็บเกี่ยวผ่านพ้นไปแล้ว ฤดูร้อนก็สิ้นสุดลง และเราก็ไม่ได้รับความรอด’” (เอลเลน จี. ไวท์, *คำพยาานสำหรับคริสตจักร*, เล่ม 5, หน้า 353)

คำถามเพื่อการอภิปราย:

1. ฟรานซิสโก โยเซ โมเรโน เขียนว่า “เรารู้ว่าตัวเรามีความสัมพันธ์กับจักรวาล และเราตระหนักถึงการละลายและการไร้ซึ่งอำนาจในวันสุดท้ายของเรา ด้วยเหตุความไม่มั่นคงของเรา เราจึงกลัว” (*Between Faith and Reason: Basic Fear and the Human Condition*, (New York: Harper & Row, Publishers, 1977), หน้า 7) เปรียบเทียบข้อความนี้กับสิ่งที่เราศึกษาในสัปดาห์นี้ในเอเฟซัส 3:17-19 อภิปรายข้อแตกต่างของทั้งสองแนวคิดนี้
2. พระเจ้าทรงสัญญาที่จะประทานความปลาบปลื้มยินดีแก่เราผู้เชื่อในพระเยซู ความปลาบปลื้มยินดีเหมือนกับความสุขหรือไม่ เราควรมีความสุขอยู่เสมอหรือไม่ หากไม่ มีบางสิ่งที่ผิดปกติกับชีวิตคริสเตียนของเราหรือไม่ การเปิดเผยชีวิตของพระเยซูช่วยให้เราเข้าใจคำตอบต่อคำถามเหล่านี้ได้อย่างไร
3. อภิปรายแนวคิด การได้รับ “ความไพบูลย์ของพระเจ้า” อย่างเต็มเปี่ยม (เอเฟซัส 3:19) หมายความว่าอย่างไร เราจะมีประสบการณ์แบบนี้ในชีวิตของเราได้อย่างไร

สรุป:

พันธสัญญาไม่ได้เป็นเพียงแนวคิดทางศาสนศาสตร์ที่ลึกซึ้งเท่านั้น แต่เป็นปัจจัยกำหนดความสัมพันธ์แห่งความรอดของเรากับพระคริสต์ ความสัมพันธ์ที่ให้ประโยชน์อันดีเยี่ยมแก่เราในตอนี้และเมื่อพระองค์เสด็จกลับมา

